

ת"פ 42371/09/17 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 42371-09-17 מדינת ישראל נ' פלוני
בפני כבוד השופטת ענת חולתא

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד
פלוני

הנאשמים

הכרעת דין

1. החלטתי להרשיע את הנאשם בכל המיוחס לו בכתב האישום.

כן החלטתי להרשיע את הנאשם בעבירה נוספת של תקיפת בת זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, משנת 2008, שעובדותיה הוכחו בפניי במהלך המשפט, לאחר שהמאשימה הודיעה כי תבקש להרשיע בעבירה נוספת זו, על פי סעיף 184 לחסד"פ ומצאתי כי ניתנה לנאשם הזדמנות להתגונן מפניה.

רקע:

2. נגד הנאשם הוגש ביום 16.9.17 כתב אישום המפרט שורת אירועים בגינם מיוחסות לו העבירות הבאות:

תקיפת בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין - 10 עבירות.

איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין - 5 עבירות.

תקיפה חבלנית של בת זוג לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין - 5 עבירות.

היזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

3. על פי כתב האישום, במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, היו הנאשם והמתלוננת נשואים.

להלן פירוט המעשים המיוחסים לנאשם:

- א. בין השנים 2005 - 2016, במועדים שאינם ידועים במדויק למאשימה, תקף הנאשם את המתלוננת במועדים שונים, בכך שנתן לה סטירות ומשך בשיער ראשה.
- ב. בשנת 2008, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, איים הנאשם על המתלוננת בפגיעה בגופה, בכך שאמר לה: "תיזהרי את עכשיו כבר לא בהריון, אני לא אפחד לפוצץ אותך מכות להרוג אותך במכות".
- ג. בשנת 2009, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, הסיע הנאשם את המתלוננת לאזור התעשייה הדרומי באשקלון, ביקש ממנה לצאת מהרכב וכשעשתה כן תקף אותה הנאשם בכך שהיכה אותה בזרועות וברגליים וכן משך בשיערה.
- ד. במרץ 2010, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, צעק הנאשם על המתלוננת שאיננה יודעת לנקות ושתיכנס לחדר השינה שלהם. אז תקף אותה הנאשם בכך שמשך בשיערה והשליך אותה על המיטה, נתן לה מכות אגרופ לכיוון הרגליים, השליך אותה לעבר הרצפה, בעט ברגליה והרים אותה משיער ראשה. לאחר מכן, השליך אותה מספר פעמים על המיטה, קרע ממנה את בגדיה ונשך אותה באפה.
- ה. כחודשיים לאחר מכן, התקשרה המתלוננת לנאשם, בנוכחות אחיה ב', ואמרה לו כי ברצונה לעזוב אותו. הנאשם ביקש ממנה להתלוות אליו לנסיעה במכונית, כדי שידברו על המצב ביניהם. במהלך הנסיעה, תקף הנאשם את המתלוננת, בכך שהיכה אותה. בהמשך, הוציא אותה מהמכונית, תוך שהוא תופס בשיער ראשה ובעודה שוכבת על הרצפה בעט בה במותניה. מיד ובסמוך, איים הנאשם על המתלוננת בכך שאמר לה: "את לא תחיי כדי לראות את הילדים שלך".
- ו. בשנת 2011, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, פתחה המתלוננת חשבון פייסבוק. הנאשם ראה הודעת דוא"ל של המתלוננת שקשורה בחשבון הפייסבוק שלה. אז התעצבן הנאשם על כך שהמתלוננת לא מחקה את חשבון הפייסבוק שלה, חרף בקשתו ותקף אותה בכך שדחף אותה לעבר מעקה מיטת בנם, סטר לה, משך בשיער ראשה והיכה אותה בזרועות.
- ז. ביום 22.4.15 היו הנאשם והמתלוננת בהופעה של "גאליס" יחד עם ילדיהם וישבו במקומות שונים. בתום ההופעה, כעס הנאשם על המתלוננת שלא ענתה לשיחות הטלפון ממנו. כשהגיעו למכונית, הנאשם לא איפשר למתלוננת להיכנס אליה ואיים עליה באומרו: "אוי ואבוי לך אם לא תגיעי תוך חצי שעה הביתה".

מספר דקות לאחר מכן, חזר הנאשם לכיוון המתלוננת וביקש ממנה לעלות למכונית. במהלך הנסיעה, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שהיכה ברגליה.

בהמשך, בעט הנאשם בישבנה של המתלוננת כדי שתיכנס למעלית הבניין.

בבית, ביקש הנאשם מהמתלוננת להיכנס לחדר, שם תקף אותה בכך שסטר פעמים רבות בפניה, היכה בה

בזרועות וברגליים וכן משך בשיערה.

ח. בחודש יולי 2015, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שסטר לה ומשך בשיערה, בשל כך שלטענתו חזרה הביתה מאוחר מאירוע שבו השתתפה ערב קודם לכן.

ט. ביום 21.7.15 המתלוננת חזרה לביתה במונית. הנאשם המתין למתלוננת וכשירדה מהמונית ביקש ממנה לבוא איתו. כשהיו שניהם בדרך למכונית החל הנאשם להרביץ למתלוננת. במהלך הנסיעה למקום עבודתה של המתלוננת, המשיך הנאשם לתקוף את המתלוננת בכך שהיכה בחוזקה בפניה, משך בשיער ראשה והיכה אותה בראשה.

י. בשנת 2015, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, אגב ויכוח עם המתלוננת, הנאשם שבר שעון קיר ותמונה.

יא. בתחילת חודש יולי או חודש אוגוסט בשנת 2016 תקף הנאשם את המתלוננת בכך שמשך בשיער ראשה וקרע ממנה את חולצתה וחזייתה, מכיוון שלא ענתה לשיחות הטלפון ממנו.

יב. לקראת סוף חודש אוגוסט 2016, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, נסעו הנאשם והמתלוננת יחד עם ילדיהם ברכבם, כאשר המתלוננת יושבת במושב האחורי יחד עם הבת. במהלך הנסיעה הנאשם תקף את המתלוננת בכך שהיכה אותה בידו, ירק לכיוונה מספר פעמים וכן ניסה למשוך בשיערה.

יג. ביום 29.8.16 בעת הכנות לנסיעה משפחתית "ימית 2000", תקף הנאשם את המתלוננת בכך שהיכה אותה בראשה, כיוון שהרעישה עם שקיות והעירה אותו.

במהלך הנסיעה, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שמשך בשיערה והיכה אותה על גופה. כשהגיעו למקום, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שדרך על רגלה, שפך עליה כוס מים, ירק עליה והצמיד לידה בחוזקה פקק של בקבוק קולה וגרם לה בכך לחבלה של ממש בדמות שריטות על עורה.

יד. ביום 24.9.2016 הנאשם כעס על המתלוננת ששבה מבית הוריה בשעה מאוחרת ותקף אותה בכך שבעט בישבנה, משך בשיערה, היכה אותה בזרועות ושפך עליה כוס קולה וכל זאת בעודו צועק על המתלוננת ומקלל אותה.

בהמשך לכך, ביקש הנאשם מהמתלוננת שתיכנס עמו למכונית. מאחר שחולצתה היתה מוכתמת בקולה, ביקשה להחליף חולצה. אז אמר לה הנאשם, שלמקום אליו הם נוסעים לא צריך להחליף חולצה. במהלך הנסיעה, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שמשך בשיערה והיכה אותו בזרועות ובפנים.

במהלך הנסיעה, איים הנאשם על המתלוננת בכך שאמר לה: "זמנך הגיע" ולאחר שהתנצלה ואמרה שהיא אוהבת אותו השיב לה: "אין לך מחילה".

בהמשך לכך, הגיעו אל המקום אופנוענים והנאשם והמתלוננת חזרו לביתם.

עם חזרתם הביתה, איים הנאשם על המתלוננת, בכך שהרים מגב לכיוונה ואמר לה: "אם עוד פעם אחת אני

אראה שהמגב לא בצד הנכון את תקבלי ממני".

מאחר שכתב האישום כתוב ברצף אחד, ללא חלוקה לאישומים, ההתייחסות לאירועים השונים בהכרעת הדין להלן תעשה על פי מספור זה.

מהלך המשפט:

4. משפטו של הנאשם נדחה מעת לעת, כפי שניתן להתרשם מעיון בתיק. ביום 17.6.19 נמסרה לבסוף תשובה מפורטת מטעם הנאשם לכתב האישום, כדלקמן, והתיק נקבע להוכחות לתאריך 18.7.19:

א. הנאשם אישר את החלק הכללי של כתב האישום.

ב. לגבי תאריכים לא ספציפיים, נטען כי הנאשם שומר על זכותו לטעון טענת התיישנות וכן טענות מן הצדק בשל חוסר היכולת להעלות טענת אליבי.

ג. הנאשם טען כי בין הצדדים התנהלה מערכת גירושין מכוערת, אך העניין הסתיים.

ד. נטען, כי במהלך השנים 2005 עד 2016 השניים נפרדו 8 פעמים.

ה. נטען, כי בין השניים היו מריבות וצעקות במהלך השנים, וכן מחלוקות בנושאים שונים, אך הנאשם לא היה אלים כלפי המתלוננת ולא איים עליה.

ו. נטען, כי המחברות שנטען כי נכתבו על ידי המתלוננת אינן קבילות כראיה במשפט. כן נטען, שכתובת הדברים על ידי המתלוננת אינה מוסיפה על התלונה ומדובר ב"סיוע עצמי". כן נטען, שהמחברות מפוברקות והן נכתבו לצרכי הליכים משפטיים.

5. ביום 18.7.2019 העידה המתלוננת בחקירה ראשית.

כן הוגשו במועד זה המוצגים הבאים:

1/ת - 2/ת תמונות של המתלוננת שצולמו על ידה.

3/ת - תמונות שצולמו ע"י החוקרת אגרנט ביום 10.1.17.

4/ת - חולצה וחזייה של המתלוננת, קרועות.

5/ת ו 5/תא - מחברות שנכתבו ע"י המתלוננת, בכפוף להכרעה בטענות בנוגע לקבילות במסגרת הכרעת הדין.

6. בתאריך 2.10.19 נחקרה המתלוננת בחקירה נגדית.

בנוסף העידו העדים הבאים:

צ"א (מנהל עבודה לשעבר של המתלוננת);

ל"ק (חברתה של המתלוננת);

י"ו (עמיתה לעבודה לשעבר של המתלוננת);

י"ס, א"ס - הוריה של המתלוננת.

כן הוגשו במועד זה המוצגים הבאים:

ת/5 - דו"ח עוסי"ת מהמרכז למניעת אלימות במשפחה מתאריך 4.1.17

ת/6 - הודעת המתלוננת מיום 27.7.2015

ת/7 - מזכר של השוטר בן-מאיר מיום 26.7.15

ת/8 - הודעת העד צורי אור זיו מיום 11.1.17

ת/9 - הודעת הנאשם מיום 10.1.17

ת/10 - מזכר החוקר צפרוט מיום 27.7.15

ת/11 - מזכר מיום 23.4.17

ת/12 - הודעת הנאשם מיום 26.7.15.

נ/1 - מסמך רפואי מיום 20.9.16.

נ/2 - הודעת העדה ליליאנה קירצ'וק מיום 11.1.17.

7. בתאריך 23.10.19 נשמעה פרשת ההגנה.

העיד **הנאשם** וכן העידה אמו של הנאשם, **הגב' ת"נ**.

סיכומי הצדדים הוגשו בכתב.

טענות הצדדים בסיכומים

8. **המאשימה** עותרת להרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום, על בסיס עדות המתלוננת הנתמכת גם

בראיות נוספות.

כן עתרה להרשיע את הנאשם באירוע **נוסף** של תקיפת המתלוננת, משנת 2008, שהוכח במשפט ושניתנה לנאשם הזדמנות להתגונן מפניו. נטען בעניין זה, כי חרף התנגדות ב"כ הנאשם בעת החקירה הראשית של המתלוננת, הוא עצמו הרחיב בנושא במסגרת החקירה הנגדית שלה.

נטען, כי המתלוננת העידה עדות קוהרנטית ומהימנה בנוגע לאירועי אלימות שחוותה במהלך שנות נישואיה, בצד התעללות רגשית והשפלות.

בעדות המתלוננת ניכר, כי לא ביקשה להעצים את הדברים.

המתלוננת העידה לגבי נסיבות הגשת התלונה במשטרה - הפרת צווי הגנה שהוצאו לבקשתה והעידה בכנות שאם לא היה מפר את הצווים אולי לא היתה מתלוננת כלל. כן עלה, שאכן המתלוננת הגישה תלונה בגין הפרות צו בנובמבר 2016.

המתלוננת הסבירה שעזבה בעבר את הבית מספר פעמים ושבה וחזרה אליו נוכח הבטחות הנאשם כלפיה, חוסר רצונה לפגוע בילדים בפירוק הבית, והתנהגות שבדיעבד היא מסבירה כ "סימפטום של אישה מוכה".

המתלוננת תיארה את הדינמיקה של האלימות ואת הכעס המצטבר של הנאשם שקדמה להתפרצות אלימה.

טענת הנאשם לגבי האופן בו נחבלה המתלוננת בשפתה באירוע מתאריך 21.7.15 (לאחריו פנתה למשטרה), **לא הוטחה** בה בחקירה.

הנאשם עצמו אישר שמערכת היחסים היתה לא בריאה, אך בעדותו **אין הסבר** לרקע או לסיבה לאותם מתחים במערכת היחסים, זולת חוסר שביעות רצונו מהתנהלותה של המתלוננת.

בעדות המתלוננת **סימני אמת**, בכך שניכר שלא ניסתה להשחיר את פני הנאשם כאב לילדיה, או להעצים את התיאורים, תיארה את האירועים באופן עקבי:

בנוגע לאירוע שבירת חפצים משנת 2015 המתלוננת העידה בכנות, כי לא ראתה את המעשה אלא רק שמעה רעש מהחדר.

המתלוננת לא הסתירה את בחירתה לחזור אל הנאשם, בפעמים בהן עזבה את הבית בעבר. לעדות המתלוננת שהעזיבות התרחשו בעת שהנאשם עבד משמרת לילה, חיזוק בעדות אמו של הנאשם.

היומנים אותם כתבה המתלוננת מחזקים את עדותה הכנה לגבי התשישות שחשה כתוצאה מהאלימות הפיסית והנפשית שחוותה, דבר שהוביל לעזיבה הסופית את הבית בעקבות האירוע מתאריך 24.9.16.

המתלוננת תיארה שסיגלה לעצמה התנהגות של הימנעות מעימותים כדי למנוע את האלימות.

המתלוננת מתארת הסלמה באלימות במהלך התקופה וכן העידה על חשש אמיתי לחייה באירוע האחרון כשאמר לה "יומך האחרון הגיע" וחזרה על כך שלא היתה לה כוונה לעזוב.

המתלוננת הסבירה, שהגישה את התלונה במשטרה כחלק מהטיפול שעברה במרכז למניעת אלימות במשפחה, ועל מנת להפסיק לפחד.

קיימים חיזוקים לעדות המתלוננת:

ת/1, ת/2 צילומים שצילמה המתלוננת את החבלות שנגרמו לה בעקבות "אירוע יום ההולדת" וכן "אירוע ימית 2000" (סעיפים ט' ו- יג' לעיל), ועדותה לגבי נסיבות הצילומים.

ת/3, ת/4 צילום וכן בגדים קרועים התומכים בעדות בנוגע לאירוע בסעיף יא'.

ת/5, ת/5א היומנים בהם נהגה לאתר את האירועים ואת מחשבותיה. המתלוננת העידה על נסיבות כתיבת היומנים, לרבות האפשרות שהוסיפה תאריכים בדיעבד. כן קיימים ביומנים תיאורים של אירועים נוספים, חמורים יותר, שאינם חלק מהתלונה במשטרה או מכתב האישום.

המאשימה מפנה למקומות ביומנים בהם מפורטים אירועים מכתב האישום.

העדות ו' וק' העידו שידעו שהמתלוננת מתעדת את האירועים כלפיה וכן ראו אותה עושה כן. העדה ו' אף העידה, שמצאה את אחת המחברות הללו.

העד צ"ז, מנהל לשעבר של המתלוננת, ששמע מעובדות במקום שהמתלוננת חווה קשיים. בשיחה איתה אישרה שחווה אלימות פיזית ומילולית, וכן תיארה באוזניו מעשי אלימות. המתלוננת סירבה לקבלת עזרה והביעה פחד.

בנוסף תיאר אירוע ספציפי בו נעדרה המתלוננת ממקום העבודה ביום הולדתה, ולאחר יומיים הבחין בחבלה על שפתה והמתלוננת סיפרה לו שחווה אלימות מהנאשם ולכן לא הגיעה לעבודה. כן הראתה לו צילומי חבלות נוספים.

העדה ק' תיארה את התנהלותה המסוגרת והלא חברתית של המתלוננת. כן תיארה את השתתפותה באירוע של חברה לעבודה, לאחריו הגיעה עם בגדים ארוכים בקיץ ומשקפי שמש. כן תיארה את היעדרות המתלוננת מהעבודה ביום הולדתה, למחרת לבשה בגדים ארוכים משקפי שמש ושפתה היתה נפוחה.

המתלוננת סיפרה לה שבשני האירועים הללו, הנאשם היכה אותה באופן חמור. המתלוננת שיתפה אותה בעשרות אירועי אלימות לכפיה. הבחינה בסימנים כחולים על גופה וכן חוותה את מצוקתה.

העדה סיפרה שהמתלוננת נהגה להצטלם בעבודה כדי להוכיח לנאשם איפה היא נמצאת. ידעה וראתה שהמתלוננת כותבת יומנים, והמתלוננת גם הקריאה לה חלק מהדברים. המתלוננת שמרה את היומנים בעבודה. המתלוננת הביאה

לעבודה שקית עם בגדים קרועים וסיפרה לה שהנאשם קרע את בגדיה.

העדה ו' עבדה עם המתלוננת בשנים 2012-2014 ושמעה ממנה, בבכי, שבעלה מתעלל בה, מרביץ לה ומבקר את תפקודה. כן הבחינה בסימנים על צווארה ובזרועות.

העדה מסרה, שמצאה בין חפציה מחברת שבה המתלוננת נהגה לכתוב.

העדה סיפרה שהמתלוננת ביקשה ממנה להתלוות אליה בפניה הראשונה למשטרה ותיארה את חששה של המתלוננת מפני הנאשם ומפני מעצרו. המתלוננת חששה כל הזמן שיש מישהו מאחוריה. היא לא ידעה על אירוע ספציפי שהוביל לפניה למשטרה.

העדה סיפרה שידעה שבעלה של המתלוננת אסר עליה לפתוח חשבון "פייסבוק".

אביה של המתלוננת העיד ששמע מאשתו (אמה של המתלוננת) שלאורך הקשר עם הנאשם הוא מנע ממנה קשר עם המשפחה ונהג להכותה. העד מסר, שהמתלוננת היתה מסוגרת ולא שיתפה אותו באופן אישי באירועים. לדבריו, הוא לא שכנע את המתלוננת להתגרש וכיבד את בקשתה שלא להתערב. העד תיאר אירוע עליו שמע, שלאחר שהוא ואשתו קנו בית גדול, הנאשם לקח את המתלוננת לאזור התעשייה והרביץ לה.

אימה של המתלוננת העידה, שהמתלוננת היתה סגורה ולא שיתפה אותה במתרחש. כשעזבה את הבית לראשונה, היא ובעלה הגיעו לאסוף אותה, והנאשם אמר להם שהיא אשתו והיא תישאר והם לא צריכים לקחת אותה והכל נשאר סגור במשפחה.

הדברים מחזקים את עדות המתלוננת שלא שיתפה את הוריה, הן בשל החשש לבריאות אמה, הן מתוך החינוך שקיבלה שלא נהוג לעשות כן וכדי לא לפגוע ביחסים בין המשפחות.

עם זאת, העדים גם מוסרים, שבזמנים שונים שמעו ממנה אודות אלימות מצד הנאשם, הבחינו בסימני אלימות על גופה וכן העידו על הלך רוחה המדוכך והמסוגר.

עדות ההורים אף אינה מתיישבת עם טענת הנאשם, שהמתלוננת נהגה לשקר להם ולהכפישו בפניהם. טענה זו של הנאשם גם לא הוטחה כלל בפני ההורים.

נטען, כי **גרסת הנאשם** היתה מתחמקת, משחירה ומלאת סתירות. הנאשם נמנע בחקירתו הראשית מלהתייחס לאירועים בכתב האישום והתמקד בהשחרת פניה של המתלוננת ותפקודה ההורי, וכן בתיאורה כמניפולטיבית ושקרנית. כן תיאר את המתלוננת ככפוית טובה כלפיו וכלפי אמו, שבזכותם רכשה השכלה. בנוסף, תיאר את משפחת המתלוננת ככזו שלא מעריכים בה דבר ו"מתגרשים בה בקלות".

הנאשם טען שהוא היה "סמרטוט" של המתלוננת ושהיא נהגה להכפישו ולהעליל עליו עלילות. טענה שאינה מתיישבת עם גרסתו בת/12 שהיחסים בין השניים טובים.

הנאשם האשים את המתלוננת במניע כספי ורצונה לקחת מחצית מהבית ורצונה "לזרוק" את אמו ואת הילדים כחלק מסכסוך הגירוש. **בת/9** טען שמדובר ברצונה לקחת את הילדים. כשעומת בבית המשפט אישר את שני המניעים.

הנאשם טען שלהוריה של המתלוננת מניעים כלכליים כלפיו. הנאשם לא הטיח טענה זו בעדים.

לנאשם לא היה הסבר סביר לנתק בינו ובין הוריה של המתלוננת וגם לא מדוע המתלוננת העלילה עליו בפני הוריה. הדברים אינם מתיישבים עם עדויות ההורים עצמם.

הנאשם לא ידע להסביר מדוע המתלוננת עזבה את הבית בעבר.

הנאשם לא ידע להסביר מדוע המתלוננת מעולם לא הזמינה חברות הביתה.

בעדותו הנאשם אישר למעשה את טענת המתלוננת להתנהגות רכושנית כלפיה, וכך גם אמו.

לנאשם לא היה הסבר לחבלות ב **ת/2**.

לגבי **ת/1**, טען שלא ראה את החבלה ושהיא קשורה למכה מהחלון בניקיון הבית החדש. לנאשם לא היה הסבר לסתירות בנושא זה בהודעותיו **ת/12**, **ת/9** וטענת החלון נטענה לראשונה במשפט. טענה זו אף נסתרה בעדות אמו של הנאשם שעמדה על כך שהמתלוננת לא ניקתה כלל ורק הנאשם ניקה.

הנאשם **קשר את עצמו** לאירוע יג' ואף הודה במשיכה בשיער, אך ניסה להמעיט מחומרת האירוע ומעוצמתו. בעניין זה, אמו של הנאשם העידה שהבת המשותפת סיפרה לה על האירוע. הדבר תומך בטענת המאשימה שלא מדובר באירוע מינורי.

הנאשם אישר את שבירת התמונה באירוע יג'.

הנאשם לא הכחיש את אירוע ח'. הן הנאשם והן אמו מסרו, שהאירוע הסתיים בכך שהמתלוננת ביקשה סליחה על מעשיה, וכך גם ביתר המריבות.

הנאשם אישר, שנהג לנסוע עם המתלוננת לאזור התעשייה כדי לנהל ויכוחים אודות אי שביעות רצונו מתפקודה.

עדות אמו של הנאשם התאפיינה בהרחקה. העדה לא הכחישה את התנהגות הנאשם אלא טענה שהיא לא שומעת, או שלא שמה לב וגם לגבי טענות לחבלות אצל המתלוננת השיבה שהיא לא הסתכלה.

העדה תיארה את חיי המתלוננת כטובים וסברה שגם הוריה מקנאים בה.

לדברי העדה מניעי המתלוננת כלכליים בשל הסכסוך על הבית.

לעדה לא היה הסבר לעזיבות המתלוננת את הבית בעבר או כיצד הדבר מתיישב עם המניע הנטען שלה.

העדה מסרה, שבני הזוג רבו בשל חוסר שביעות רצונו של הנאשם מתפקודה של המתלוננת במשק הבית ובכך שלא ביצעה את הנחיותיו.

קיים **חיזוק** לעדות המתלוננת לגבי פנייתה הראשונה למשטרה ביולי 2015 ואי-רצונה להתלונן באותו מועד קיים במזכר של השוטרי בן מאיר **ת/7**. המתלוננת הסבירה את דבריה שתועדו ב **ת/6** בכך שחשה רגשות האשם בגין מעצר הנאשם ובכך שהוא הסכים לפנות לייעוץ. ניכר ב **ת/6** שהמתלוננת לא משתפת פעולה, לא מתייחסת לחבלות בהן מבחינה החוקרת. המתלוננת היתה מעוניינת בשחרור הנאשם אך לא הכחישה שנהג כלפיה באלימות.

9. **ב"כ הנאשם** עותר לזכות את הנאשם מהמיוחס לו בכתב האישום זיכוי מלא, לחלופין מחמת הספק וכן לאור טענת הגנה מן הצדק.

נטען, כי יש להעדיף את עדות הנאשם על פני עדות המתלוננת, כעדות יחידה.

נטען, כי מדובר במתלוננת בעלת מניע להפליל את הנאשם.

נטען, כי יתר העדים במשפט ניזונו מפי המתלוננת ולכן מדובר בעדויות שמיעה בלתי קבילות.

נטען, כי עדות המתלוננת כבושה וכי התלונה הוגשה בעיצומו של הליך גירושין ומתוך מניע פסול ליהנות מטובות הנאה שאינה זכאית להן.

נטען, כי היומנים שהוגשו נכתבו על ידי המתלוננת שלא בסמוך לאירועים ומתוך כוונה לייצר חיזוק מדומה לעדותה היחידה.

אין ראייה שהבגדים שאספה אכן נקרעו על ידי הנאשם.

עדות המתלוננת איננה מהימנה. המתלוננת העידה באופן תיאטרי ומוגזם תוך ניסיון לגייס אמפתיה ורחמים מצד בית המשפט. התפרצויות הבכי של המתלוננת אינן אמינות. ניסיונה של המתלוננת להציג את עצמה כחלשה ומסכנה הוא בניגוד גמור למי שהיא באמת ולאופן בו תפקדה בתא המשפחתי.

מדובר באירועים ישנים והמתלוננת עצמה טופלה מאז. למרות זאת, העידה כמי שחוותה את הדברים זה עתה ומקרוב, תוך דמוניזציה של הנאשם.

כך גם נוכחות המתלוננת באולם בעת עדות הנאשם בלוויית עורך דינה, תוך שהיא מעמידה פני מסכנה וחלשה. אם אכן סובלת מטראומה כטענתה ניתן היה לצפות שתימנע מהגעה לדיונים.

בין המתלוננת לנאשם עדיין קיים סכסוך קשה. המתלוננת הודתה שהיא מאשימה את הנאשם בכך שאין כיום כמעט קשר בינה ובין שני הילדים קטינים. מדובר במניע מוכח להפללת הנאשם, כשההליך הפלילי משמש אמצעי בידי המתלוננת.

למתלוננת גם אינטרס כלכלי להשחיר את פני הנאשם לאור מחלוקות כספיות בהליכים אזרחיים בין השניים.

לאור מניעים חריגים אלה, יש לבחון מהימנות המתלוננת בזהירות, ולדרוש חיזוקים משמעותיים, ואך כאלה העולים כדי ראית "סיוע".

התלונות אינן נתמכות במסמכים רפואיים, מלבד תעודה אחת מספטמבר 2016, שהתלונה בה "רפה" ונתקבלה זמן קצר בטרם עזיבת הבית והוצאת צו הרחקה. המתלוננת אינה דוברת אמת בנוגע לנסיבות הפניה לרופאה, שכוללת גם תלונות על פגיעות מיניות שלא כלולות בכתב האישום.

פנייתה הראשונה של המתלוננת למשטרה נעשתה בעצה אחת עם עורך דין במטרה לשפר את מעמדה בהליכים המשפטיים העתידיים שתכננה לפתוח. המתלוננת מודה בזה בעצמה בפתח הודעתה משנת 2015 **ת/6**.

מאז אותה פנייה, החלו להצטבר גם הראיות הנוספות, כגון היומנים והתנהגות שנועדה "לבנות" את תיק הגירושין, בעצת עורך הדין.

על פי עדותה, המתלוננת חזרה פעם אחר פעם אל הנאשם, באופן שאינו מתיישב עם התלונה ואין בו היגיון. מדובר בהגזמה מצד המתלוננת ובין השניים היו רק עליות ומורדות לכל היותר בעוצמה שהיא מעט מעבר לרגיל בין בני זוג.

מעדות העדה ו' התברר, שהמתלוננת הורתה לעדה להשמיד ראיות מהותיות משנת 2014 - יומן שכתבה ושהיה אצל העדה. מדובר באותה עדה שליוותה את המתלוננת לתחנת המשטרה. על פי דברי העדה, המחברת נזרקה באישור המתלוננת אחרי שכבר הוגשה התלונה במשטרה והמתלוננת עזבה סופית את הבית. בשלב זה המתלוננת יודעת שהמחברת קיימת ונחוצה כראיה, לאחר שבתלונתה מסרה למשטרה מחברות אחרות ונוספות, ובכל זאת מורה לעדה לזרוק אותה, ובכך מדובר בהשמדת ראיה.

ראיה זו עשויה היתה ללמד, כי תיאור המתלוננת לגבי אירועים שקדמו לשנת 2015 אינו מהימן, ובכך להביא לזיכוי הנאשם. על כן, השמדת הראיה צריכה להוביל לזיכוי הנאשם מחמת הצדק, או מחמת הספק, שכן מדובר במעשה מכוון הפוגע בזכותו להתגונן. המאשימה לא ביקשה לזמן שוב את המתלוננת לעדות לאחר גילוי זה, כך שלא ניתן היה לקבל את הסברה.

בעדותה המתלוננת האשימה את הנאשם עצמו שקרע מחברות קודמות שהיתה שומרת, אך לא סיפרה מיוזמתה שהיתה מחברת נוספת אצל העדה, שהיא עצמה הורתה לה לזרוק.

בנוגע לאירוע ט', הוכח בבית המשפט שהמתלוננת שיקרה. המתלוננת לא הודיעה באותו היום במקום עבודתה שהיתה לה בחינה ולדברי העד צ' התקשרה באותו הבוקר ולא מסרה סיבה וכן נעדרה מהעבודה למשך יומיים. זאת, בניגוד לעדות המתלוננת, שהתקשרה בצהריים ושלמחרת הגיעה למקום העבודה. גם העדה ק' לא ידעה שלמתלוננת יש בחינה באותו היום ושמראש התכוונה להעדר מהעבודה בבוקר. העדה תיארה שהמתלוננת התקשרה בבוקר להגיד שתעכב, בעוד הם ממתינים לחגוג את יום הולדתה. אין הסבר לשוני המהותי בין האירועים ועולה חשש שהמתלוננת "הכינה את הקרקע" לתלונה שהגישה כעבור מספר ימים, תוך יצירת "סיפור כיסוי".

כחלק מהכנת הקרקע, שבועיים לפני אותו מועד, המתלוננת מתחילה לראשונה לספר במקום עבודתה על התנהגותו האלימה של הנאשם. מדובר בהמצאה בסגנון "טלנובלה ספרדית", שרק המתלוננת המכורה לסדרות אלה תדע להמציא ולתזמן.

לאור זאת, אין אפשרות להתייחס ברצינות גם ליתר האירועים שאין בהם תאריכים ספציפיים, שהתיאור לגביהם הוא

כללי.

הנאשם הוא אב מסור לילדיו, עובד קשה ולנגד עיניו טובת משפחתו בלבד. הנאשם מאשר קיומן של מריבות וכן שהיו לו דרישות גבוהות מהמתלוננת, שהובילו למריבות. אין בכך ובין התיאורים הפלסטיים לגבי אלימות כל קשר.

נסיעות הנאשם והמתלוננת לאזור התעשייה על מנת לשוחח היו חלק משגרת בני הזוג שחיפשו פרטיות ולא רצו לערב את הילדים ואת אמו של הנאשם בוויכוחים.

המתלוננת לא סיפרה פרט זה לחוקרים ובכך הוסיפה נופך של פחד לתיאוריה. רק בחקירה הנגדית המתלוננת הודתה בכך.

תיאור המתלוננת לגבי אירוע ה' חסר כל היגיון: המתלוננת החליטה לעזוב את הבית ונעזרה באחיה, ובתגובה הנאשם לוקח אותה מהמקום, מכה אותה ומאיים לרצוח אותה והתוצאה היא שהיא אומרת לאח שלה ש"הכל בסדר". אדם שמעוניין לפייס את זוגתו לא יכה אותה, ואם החליטה לעזוב הרי שאלימות נוספת לא תגרום לה להישאר, ודאי כשבאותה עת היא מצויה בתמיכת אחיה. למתלוננת לא היה הסבר להישארותה.

בנוסף, המאשימה חדלה בכך שלא הביאה לעדות את האח, שעשוי היה לשפוך אור על אופן קרות האירועים.

דין והכרעה

10. לאחר בחינת הראיות שנאספו אל התיק וטענות הצדדים, לא נותר ספק סביר באשמת הנאשם בנוגע למימוש לו בכתב האישום ועל כן מתחייבת הרשעתו בדיון.

11. אין למעשה מחלוקת, כי עדות המתלוננת בבית המשפט, מבחינת תוכנה של העדות, כוללת הפללה של הנאשם בכל האירועים המפורטים בכתב האישום, וכן באירוע נוסף משנת 2008, שלא נכלל במפורש בכתב האישום.

הדברים מובאים באופן בהיר ומפורט בעדותה הראשית של המתלוננת, שתחילתה בראשית הנישואין, בשידוך, בשנת 2004. המתלוננת מתארת תהליך הדרגתי ומסלים של הצרת צעדים, גילויי בעלות ושליטה, וגילויי תוקפנות מילוליים ופיזיים במהלך השנים.

למען הסדר הטוב, אפנה להלן לתיאור האירועים בעדות, ללא הרחבה:

א. עמוד 10, משורה 10.

ב. עמוד 10, משורה 21.

- ג. עמוד 12.
- ד. עמוד 13, משורה 16.
- ה. עמוד 14, משורה 30.
- ו. עמוד 16 משורה 5.
- ז. עמוד 17 משורה 9.
- ח. עמוד 19 משורה 20.
- ט. עמוד 21 משורה 9.
- י. עמוד 27 משורה 14.
- יא. עמוד 28 משורה 5.
- יב. עמוד 28 משורה 26.
- יג. עמוד 29 משורה 12.
- יד. עמוד 31 משורה 4.

בנוגע לאירוע הנוסף משנת 2008 ראו עמוד 11 משורה 8 ובמסגרת החקירה הנגדית בעמוד 49.

12. המחלוקת בין הצדדים מתמקדת במהימנות המתלוננת ובשאלות של קבילות ומשקל של ראיות נוספות שהובאו בפני בית המשפט.

גם לגבי האירוע הנוסף משנת 2008, לא הועלתה טענה קונקרטית, גם לא בנוגע לזכות הנאשם להתגונן מפניו, אלא במסגרת הטענות הכלליות בנוגע למהימנות המתלוננת.

13. כפי שיפורט להלן, ניתוח הראיות וההתרשמות מהן מובילים למסקנה ברורה וחד משמעית בדבר מהימנות המתלוננת ואמיתות עדותה. לעומתה, עדות הנאשם נדחית כבלתי מהימנה. בראיות המאשימה חיזוקים שונים, מסוגים שונים ובעוצמות שונות, לעדות המתלוננת. לעומת זאת, לאחר ניתוח עדות עדת ההגנה המסקנה המתבקשת היא, כי ככל שניתן לייחס לה אמינות, הרי היא תומכת בתיזת המאשימה, יותר משהיא תומכת בתיזת ההגנה.

מהימנות המתלוננת

14. עדות המתלוננת בפניי היתה ברורה, עקבית וקוהרנטית. המתלוננת תיארה בפירוט ובאופן נוגע ללב מערכת יחסים זוגית ארוכה, שמתחילתה נשזרו בה תוקפנות ואלימות רגשית, כלכלית, מילולית ופיזית עד שהפכו לחלק בלתי נפרד מהמערכת הזוגית. יחסו של הנאשם כלפי המתלוננת התאפיין במהלך השנים בשתלטנות, קנאה חשדנות והצרת צעדים. הנאשם עשה שימוש באלימות, על כל רבדיה, כמכשיר להטלת מורא ומשמעת על המתלוננת, ככלי לענישה כלפיה וכשק איגרוף לפורקן תסכוליו.

15. עדות המתלוננת נמסרה באופן אותנטי ומהימן. ניכר לעיתים, כי המתלוננת חווה מחדש את האירועים, על עוצמתם הפיסית והרגשית. תגובותיה הפיזיות של המתלוננת בעת מתן עדותה נחוו כתגובות ספונטניות, לא נשלטות, המבטאות את עוצמת הזיכרונות ואת עוצמת הרגשות המלווים את תיאור האירועים.

המתלוננת בכתה, לעתים התייפחה ממש, רעדה והדגימה בגופה ועל גופה את מעשי הנאשם ואת תגובותיה ביחס אליהם.

16. בעדות המתלוננת ניתן היה להתרשם מסימנים מובהקים לקורבנות נמשכת. במידה רבה, ההתרשמות היא הקורבנות נמשכת גם כיום. המתלוננת העידה כמי שעדיין איננה משוחררת במחשבתה ובנפשה ממצב הקורבנות ועדיין חווה את עצמה ומגיבה מתוך התסמונת שהיא שרויה בה - התנהגות מרצה, מתנצלת, מוחלשת וכנועה, ללא חוויה עצמית אמיתית של שליטה בחייה או של יכולת בחירה. המתלוננת, גם היום, איננה חיה את חייה כאדם חופשי וכאישיות נפרדת, עצמאית ובטוחה.

לפרקים, המתלוננת העידה תוך פניה לבית המשפט, ברעד או בהתייפחות, ותוך שהיא מתאמצת לשכנע את בית המשפט להאמין לה - לא שהאלימות כלפיה אכן התרחשה באופן שבו היא מתארת אותה - אלא שהתנהגותה המוקדמת, ותפקודה כרעיה וכאם היו "טובים" ולא הצדיקו את התגובה האלימה. כך, לדוגמא, במאמצה להוכיח שמעולם לא בגדה בנאשם ולא התעניינה בגבר אחר, כפי שהאשים אותה ובכך תירץ את הכאתה; כך, לדוגמא, במאמצה לשכנע, שביצעה כהלכה את מטלות הניקיון בבית, ועל כן העונשים הפיסיים שהנאשם הטיל עליה לא היו מוצדקים;

17. התיזה שהוצגה בסיכומי הנאשם, כי מדובר ב"הצגה" מניפולטיבית ומוגזמת דינה להידחות. כן יש לדחות את טענת ההגנה המרכזית, שהמתלוננת הפלילה את הנאשם בעלילה מתוחכמת ומתוכננת מראש (כבר מיולי 2015).

תיזה זו איננה נתמכת בהתרשמות הבלתי אמצעית מכלל העדויות ולא עם ניתוח תוכן, והשתלבותן זו בזו, של מכלול הראיות, והיא בלתי מבוססת לחלוטין.

18. תמצית הקביעות הנוגעות להתרשמות מעדות המתלוננת, שהובאה לעיל, מבוססת על בחינת עדות המתלוננת **מתוכה** וכן סימני האמת שניכרו ממנה. להלן יפורטו דוגמאות עיקריות ומרכזיות לביסוס הקביעות והממצאים:

19. המתלוננת תיארה בכאב רב, את הדינמיקה שאפיינה את התקפות האלימות כלפיה, כאשר עם הזמן למדה לנבא מה עלול להוות "טריגר" לאלימות.

כך, למשל, בתיאור אירוע ד' שהתרחש לאחר שהשתתפה במסיבת החתונה של אחיה, אליה הנאשם סירב להצטרף, ולאחריה נשארה ללון בבית הוריה:

"ידעתי שיהיה פיצוץ אחרי החתונה על זה שנשארתי, חכיתי, ידעתי שיהיה משהו, הוא נכנס לחדר והתחיל לקלל אותי, התחיל לקרוא לי בשמות...ברוסית, מכוערת מטומטמת, זונה, זבל, ההורים שלך זבל, המשפחה שלך זבל...אתם רקובים מהשורשים ואמר לי את לא יודעת לנקות, תראי איך את מנקה, כי העביר והיה אבק, אמרתי לו לא סיימתי אני מנקה, אמר לי תיכנסי לחדר של ההורים שזה מול חדר הילדים, נכנסתי והתיישבתי על הספה, הוא נכנס ופשוט התחיל לטרטר אותי מהשיער בראש, הייתי עם גופיה שחורה, הוא פשוט משך לי וקרע לי אותה, הרביץ לי בזרועות עם אגרופים, בירכיים ובכל מקום אפשרי, הטיח אותי על המיטה... נשך אותי באף...הוא פתח את הדלת ויצא, ישבתי על המיטה, עם גופיה קרועה, רואים לי את החזה והילדה שלי שהיתה בת שלוש, הילדים נכנסו אחד אחרי השני לחדר, בכיתי...והם נכנסו אחד אחד והראו לי את האצבע שלהם והיה עליהם אבק, ואז אני זוכרת שישבתי עם הידיים על הברכיים פשוט שמוטה...והסתכלתי על היד, היא דיממה והיו עליה שריטות...והגוף שלי היה קהה, סוג של אופוריה, לא הרגשתי כאב, הילדים הראו לי אצבע עם אבק והילדה נכנסה לחדר ואמרה אמא תראי איך ניקית...ואמרתי להם אמא עכשיו תצא ותנקה הכל אל תדאגו, הם פשוט אמרו תראי איך את מנקה (בוכה) והם יצאו. ממקרה למקרה למדתי אותו והבנתי אותו... ... אחרי המקרה היה אומר לי למה את לא מחייכת ושמחה, מה יש לך להיות עצובה, אז ידעתי שאני צריכה לאסוף את עצמי, לשטוף פנים ולהמשיך. וזה מה שעשיתי, הורדתי את הגופיה, שטפתי פנים, והמשכתי לנקות בניקיונות הפסח". (עמוד 13 משורה 28)

"מההיכרות שלי איתו ידעתי שלא היה עדיין פיצוץ לגבי החתונה וידעתי שזה יבוא. לאחר מכן הייתי עמוסה ומתוחה, לא תמיד הצלחתי לחייך אחרי המקרה, לא תמיד הצלחתי ללכת ולשכוח, לא תמיד הצלחתי להרגע, כל הזמן היו שאלות למה את לא מחייכת, למה את לא שמחה" (עמוד 14, משורה 26).

ראו התייחסות לאירוע זה גם בחקירה הנגדית, החל מעמוד 66. וראו בעמוד 67 תשובתה של המתלוננת לשאלת ב"כ הנאשם "אז בגלל שהשארית קצת אבק הוא התחיל לתקוף אותך?":

"...אחרי החתונה שנשארתי שם אצל ההורים, ידעתי שזה יבוא לפיצוץ, כי היה כבר סוג של כעס ועצבים, ידעתי אצלו זה היה מעגל כשיש אירוע יש הצטברות שהוא מוציא באלימות מילולית ונפשית, עד שזה מגיע להתפוצצות של אלימות פיזית".

תיאור זה ממחיש גם את עוצמת ההשפלה שהיתה מנת חלקה של המתלוננת, האופן בו נעשה שימוש בילדים על מנת "להוכיח" ו"לחנך" את המתלוננת, ועל מנת להצדיק את האלימות. וכן ניתן להתרשם, מהפנמת הדיכוי והאשמה אצל המתלוננת שניסתה לרצות את הנאשם ואת הילדים בהתנצלויות ובהצטדקויות.

בתיאור זה המחשה גם לטראומה הפיסית שהמתלוננת היתה שרויה בה עקב מעשה האלימות הפיסי.

מדובר בתיאורים אותנטיים ומצמררים, שניכר היה שהמתלוננת חווה אותם מחדש ממש בעת מסירת העדות ושהטענה לגביהם שהיו "הצגה" "עלילה" או "הגזמה" נדחית מכל וכל.

ראו דוגמא נוספת בהמשך (אגב תיאור אירוע ז'):

"...למדתי להכיר אותו כשהוא עיף צריך טיפה לתת לו, אני יודעת [כ]שהוא עיף לא משנה באיזה צורה, פיצוץ יהיה..." (עמוד 17, שורה 13)

ראו דוגמא נוספת, בעת תיאור אירוע אלימות שהתרחש בדרך לערב גיבוש במקום העבודה של הנאשם:

"...ואשתו של החבר שלו היתה שמחה וסיפרה בדיחות ובאוטובוס **אמר לי תשני מיד את הפרצוף הלא שמח שלך, כל הנשים שמחות ורק את לא מחייכת עם פרצוף חמוץ וידעתי שאני חייבת לחייך וחייכתי** ובאירוע הגיבוש גם הייתי עם האישה הזאת, הוא גם נרגע, **כנראה זה היה הפיצוץ ונרגע, אני גם לא יודעת על מה היה עצבני. עצם זה שהרביץ וזה בכלל לא משנה למה**" (עמוד 27 משורה 25).

ראו גם אגב תיאור הרקע לאירוע יב':

"...כי באמת רציתי שינוח, היה עצבני, הייתי במצב שלא, רק פחדתי שכל דבר יהווה טריגר..." (עמוד 29, שורה 1).

20. בהמשך תיאור אירוע זה, דוגמא גם למידת החשדנות שאפיינה את התנהגות הנאשם, הצרת צעדיה של המתלוננת וביטויי האלימות המילולית והפיזית שהיו מנת חלקה, כתגובה לאותם גילויי רכושנות וקנאה. מקרה זה מהווה דוגמא ממחישה במיוחד שכן חשדו של הנאשם ותוקפנותו כלפי המתלוננת התעוררו אגב אירוע המוני בערב יום העצמאות, שבו המתלוננת היתה כל העת יחד עם בתה הקטנה (עמוד 17, משורה 19):

"...הוא כבר היה עצבני, **איפה הייתי ועם מי הייתי ומה עשיתי ולמה אני לא עונה לטלפונים**, אמרתי לו אין קליטה, אמר התקשרתי כמה פעמים ואמרתי לו גם אני ניסיתי לחייג אליך והראיתי לו את הטלפון שהתקשרתי אליו. ועם מי הייתי, אמרתי לו אני עם הילדה [אמר לי] את עכשיו תקבלי... ... **זה היה עדיין השלב שהוא פחד מתגובה של אנשים, כי בשלבים מאוחרים גם זה כבר לא הרגיע אותו...**

...

ואמר אל תיכנסי לרכב תלכי ברגל, והקציב לי זמן ואמר אם תוך כך וכך לא תגיעי הביתה אפרק

אותך...

...

ואמרתי איך אני תוך הזמן שהקציב לי ואמרתי אני גם ככה אקבל מכות, גם אם לא אאחר אקבל מכות וגם אם אאחר (בוכה) וזה לא משנה...

...

הילדה מאחורה ואני ליד, בנסיעה רק מסתובב ומרביץ ומרביץ ומנסה לתפוס לי בשיער (מדגימה, בוכה) עד שהגענו... **והילדה (בוכה) הילדה מרימה עיניים ומרימה מבט אבל לא ראש, והיא כולה בת**...7

...

נכנסו לבית, אמא שלו[: מה קרה ראתה שהוא עצבני, **[אמר לי] תיכנסי מיד לחדר**, נכנסתי לחדר השינה שלנו... והוא נכנס והתחיל ומשך לי בשערות, אני זוכרת מכות בזרועות בירכיים, סטירות זה היו דברים שבשגרה, הילדים ישבו בסלון, אני זוכרת שהדלת היתה פתוחה, אמא שלו מבוגרת... די יש לי לחץ דם גבוה, די יש לי לחץ דם גבוה, **תמיד דאג לסגור תריסים וחלונות, הוא בשלבים אחר כך הרביץ לי ברחובות, אני כל הזמן חושבת על זה שבשנים האחרונות כבר שום דבר לא הרתיע, שום דבר לא הפריע...**"

"...הייתי עונה לו ואומרת לו [: לא עשיתי כלום, אבל לא עשיתי כלום" (עמוד 18 שורה 28).

ראו תיאור האירוע גם בחקירה הנגדית בעמוד 72.

בתיאור אירוע זה מומחשת שוב התנהגות הנאשם ליד הילדים וכשהם עדים לאלימות המופנית כלפי אמם ולהשפלתה. כן מומחש בחלק זה בעדות תיאור המתלוננת בדבר ההסלמה בהתנהגות הנאשם כלפיה ובהסרת העכבות במהלך השנים להפגנת אלימות כלפיה גם במקומות ציבוריים. המתלוננת מתארת בעדותה, בין היתר, כי הסלמה זו הגבירה אצלה את תחושת הפחד לחייה - פחד שלא היה קיים בתחילה, למרות האלימות והלך ונוצר לקראת סוף התקופה ובסמוך להגשת התלונה.

21. דוגמא ממחישה נוספת לגילויי חשדנות קיצוניים והצרת צעדי המתלוננת בהמשך לכך, נמצאת גם בתיאור הרקע לאירוע **ח'** (מעמוד 19). המתלוננת מתארת שיחות טלפון תכופות של הנאשם אליה, בעת שהיא נמצאת יחד עם עמיתים לעבודה באירוע חתונה של חברה לעבודה:

"ודיברתי מאד חלש, כי לא רציתי שישמעו, הצמדתי לאוזן שלא ישמעו שהוא צועק עליי... **איפה את, את לא באירוע, עם מי את נמצאת, את שתית...למה את לא בבית, אמרת שתחזרי מהר...את**

לא באמת עם מי שאת אומרת ובמקום שאת אומרת... כל הזמן תחקר וניסח שאלות בצורה אחרת כי חשב שאני משקרת ואשנה את התשובות שלי... ידעתי שיהיו שאלות אז דאגתי לשבת עם נשים ולא עם גברים, כבר מראש ידעתי שיהיה פיצוץ... ידעתי שיהיה פיצוץ..."

ראו תיאור אירוע זה גם בחקירה הנגדית עמוד 77:

"...ישבתי באוטו לידו, הוא התחיל להרביץ לי למשוך בשיער להביא אגרופים, הוא התחיל להגיד לי למה חזרת מאוחר, למה שתית, לילה לפני הוא התקשר כשהייתי באוטו עם המנהלת כשחזרתי, לא רציתי שישמעו שהוא צועק אז דיברתי בשקט, אז הוא השמיע לי את ההקלטה ואמר הנה את נשמעת שיכורה אמרתי אבל אני לא שתיתי, הוא אמר את שתית ועם מי היית והוא כל הזמן חזר על השאלות עוד פעם ועוד פעם כאילו יש תשובה בנויה משלו, ואין תשובה אחרת חוץ מהתשובה שלו".

וכן בתארה את אירוע ו':

"הייתי הולכת ברחוב שמוטה כדי לא להסתכל על אף אחד, כדי שלא יחשוב ויחשוד, עשיתי הכל כדי לא לתת לו עילה לשום דבר..." (עמוד 16).

ראו גם:

"בתקופה אז...רציתי להיראות הכי גרוע שאפשר [כדי] שכבר הוא לא יחשוב על שום דבר" (עמוד 24 משורה 14).

וראו גם, אגב תיאור אירוע ט' את התנהגות הנאשם שלא האמין למתלוננת שבאמת נכחה בבחינת סיום קורס במסגרת לימודיה (עמוד 21 משורה 14):

"...והתקשר איפה את, אמרתי אני אחרי מבחן נוסעת לשלם, לא איפה את, איפה את, והיה לי פתק צהוב עם מספר מבחן ואמרתי לו הנה יש לי פתק שהייתי במבחן (בוכה)..."

בהמשך לכך, הנאשם הופיע ללא התראה מוקדמת במקום שבו המתלוננת מסרה לו שהיא נמצאת בו. המתלוננת מתארת שרצתה לקחת מונית לעבודה ועמדה ודיברה עם נהג המונית: "ספרתי כסף וחייכתי ופתאום אני רואה אותו בא...הוא בא והורדתי עיניים וראיתי אותו ואמר בואי לאוטו והיה עצבני, גם בשיחת טלפון היה עצבני ואמרתי מה שיקרה יקרה, תהיי חזקה זה יגמר עוד מעט, בסופו של דבר זה תמיד נגמר ולא משנה איך, זה יגמר בסופו של דבר..."

...

התחיל לקלל אותי ואמר אה, **את מחייכת לנהגי מוניות, מה יש לך איתו, את מחייכת לכל הגברים".**

ובהמשך תיאור אירוע זה (עמוד 22 משורה 24):

"הייתי עם מכנס שחור עם מרקם מחוספס והיה לי כתם לבן מאקונומיקה והסתכל איפה שהכתם פשוט התחיל להרביץ לי ולהרביץ לי שם, מה זה, מה זה, אמרתי לו זה אקונומיקה, אני מבהירה לך שזה אקונומיקה, אני יודעת מה חשב, שזה של גבר, זה היה אקונומיקה".

ראו גם בחקירה הנגדית בעמוד 80, שהיתה מצלמת את עצמה בעבודה ושולחת לו כדי שיאמין לה שהיא באמת בעבודה. בעניין זה יוער, שב"כ הנאשם תמה על כך שהדבר עולה לראשונה בשלב זה בעדות, והמתלוננת עמדה על נכונות הדברים. כפי שיובא להלן, טענה זו של המתלוננת נתמכת גם בעדויות אחרות.

22. המתלוננת תיארה בעדותה את הניסיון לתת פשר למציאות חייה, ובד בבד להבין את הקשר בין התנהגותה לבין האלימות, לנסות ולהשפיע על המציאות למניעת התקפת האלימות הבאה, או לפחות לצמצם את עומתה אך גם את התובנה הנלמדת מהניסיון הכואב, שאין לה אפשרות אמיתית להשפיע על המציאות והשחיקה הפיסית והנפשית הנמשכת עקב כך. הדברים שזורים במהלך העדות ולהלן דוגמאות ממחישות במיוחד לכך:

"...כל מה שאני רק חושבת על המבט של הילדה שמסתכלת עליי ומרחמת עליי (בוכה) ואני אין לי כח לכלום, לא היה לי כח לחיות, לא היה לי כח לכלום (מתפרצת בבכי). אחת הסיבות שאף פעם לא התנגדתי לו כי ידעתי שאם אתנגד, ניסיתי לענות לו, מה עשיתי, אבל ראיתי ולמדתי שאם אני מתנגדת זה מחמיר ולא נגמר וידעתי שהצורה הכי מהירה שזה יגמר זה שפשוט אני לא על כל מה שאתה אומר, כי מבחינתו היתה תשובה אחת, לא שאל כדי שאענה, כדי שאתן תשובות, כדי שאגיד לו כן על מה שרוצה לשמוע, אף פעם לא היתה תשובה אחרת מלבד שלו, למדתי בכל מקרה לא אהיה צודקת אבל אקבל יותר מכות" (עמוד 19 משורה 3).

וראו גם בהמשך משורה 21:

"...עם הזמן נמנעתי מהכל, לא רציתי חברות, לא רציתי כלום, לא לצאת, הייתי הולכת להורים שלי לעיתים רחוקות, להימנע שהילדים יחקרו, מי דיבר איתכם, על מה דיברו עם אמא, נמנעתי מהכל... כל הזמן הרגשתי צורך להצטדק על כל דבר".

23. וראו גם דוגמאות לתיאורי המתלוננת על אלימות פיסית מילולית ונפשית, שהופנתה כלפיה כ"עונשים" וכשיטת "חינוך" כשלא עמדה, לדעת הנאשם, בדרישותיו ובסטנדרטים שהציב לה להתנהגות ובהחזקת הבית:

כך, למשל, המתלוננת תיארה נסיעות לאזור התעשייה, לשם היה הנאשם לוקח אותה כשרצה לגעור בה או להעניש אותה במכות:

"...הנסיעות היינו יושבים באוטו ולמה אמא שלי שטפה סיר ולא את, למה את בבית, למה אמא שלי

שטפה שירותים ולא את" (עמוד 13 משורה 19).

"הוא היה לוקח אותי לאזור התעשייה כי אמא שלו ניקתה את השירותים ולא אני..."

...

...כל פעם כשהוא רצה להרביץ לי בלי שאמא שלו תקשיב, הוא היה לוקח אותי לשם".

הנאשם קושר את עצמו לנסיעות עם המתלוננת לאזור התעשייה. אלא שלדבריו, מדובר בנוהג של שני בני הזוג, כשרצו לדבר שלא בנוכחות הילדים או אמו של הנאשם והכחיש את התוכן האלים הנטען של אותן נסיעות.

ראו, למשל, בחקירה הנגדית של המתלוננת מעמוד 62:

"ש': אזור התעשייה היה כי חיתם עם האמא...הייתם נוסעים לשם ומדברים בשקט, אולי הוא צועק אבל לא דווקא בהקשר של אלימות, אולי כדי להוכיח אבל כדי לדבר? ת': כמעט כל פעם שנסענו היתה אלימות פיזית גם אם זה משיכה בשיער. היו שיחות בלי אלימות פיזית, אבל מתוך מאה אחוז אולי בעשר אחוז מהמקרים לא היתה אלימות, לרוב זה היה מלווה במכה גם אם זה בזרוע או משיכה בשיער..."

24. ראו גם דוגמאות נוספות לאותה דינמיקה של "עונשים":

"...כל השבוע היה עצבני וקללות...חוזר ממשמרת לילה ומעיר אותי בלילה, ובודק לי בטלפון, וניקית אתמול, כן, בואי נלך לבדוק, במזנון היה בודק אבק, איך ניקית, אבל איך ניקית, אבל ניקיתי, וזה היה אחרי משמרת לילה...והבנתי שזה לא היה הפיצוץ ויהיה פיצוץ אחר..." (עמוד 21 משורה 5).

"[לאחר שמתארת טיפולי שיניים שעברה] אמר לי עשיתי לך שיניים...והיה אומר את רוצה שאשבור לך אותם, הייתי אומרת לא, בואי אשבור לך, אני לא רוצה שתשבור לי אותם (בוכה) זיינתי את אמא שלך וכל המשפחה שלך זבל, אם כולם זבל איך הילדים יגדלו" (עמוד 21 משורה 1).

ראו גם אגב תיאור אירוע יב':

"...באיזה שלב אמר לי את מטומטמת אמרתי ל[א], אמר לי את מטומטמת ואמרתי לא ואמר לי מהיום השם שלך יהיה מטומטמת וכשאקרא לך X לא תפני, רק [כ]שאקרא לך מטומטמת תגידי מה, שאל אותי שוב את מטומטמת ולא רציתי להגידי כן, ושאל שוב השם שלך מטומטמת, ואמרתי כן". (עמוד 30 משורה 14, וראו בהמשך גם תגובתה הרגשית של המתלוננת שהתפרצה בבכי).

25. כחלק מגילויי הקנאה והחשדנות והצרת צעדיה של המתלוננת, התרחש אירוע ו' שתחילתו בכך, שהמתלוננת עמוד 20

פתחה דף "פייסבוק" ובהמשך לא הצליחה למחוק אותו, כדרישת הנאשם. המתלוננת מתארת, שהנאשם היה מקושר לכתובת הדואר האלקטרוני שלה, ולכן ראה את ההתראות שהתקבלו מהאתר (ראו מעמוד 16 שורה 11):

"ובכוונה תחילה לא הייתי פותחת הודעות במייל, כי ידעתי שאם אפתח הוא יראה..."

...

...

ואני זוכרת ספציפית את המקרה, הפייסבוק מקשר ומציע אנשים שאתה עשוי להכיר, הכתובת שרשמתי עולי הגרדום והוא הציע אנשים שאתה עלול להכיר מעולי הגרדום... מאיפה את מכירה אותו... ומה יש לך איתו ואת בוגדת בי, והתחיל להרביץ לי... אמרתי לו אני לא יודעת איך למחוק, אני לא יודעת איך והיה שואל מה הסיסמה והייתי אומרת לו לא יודעת ואמרתי שאני לא יודעת ובאמת שלא הסתרתי ממנו אף פעם."

אגב חלק זה בעדות, המתלוננת פונה לבית המשפט תוך כדי התייפחות, מצטדקת בפני בית המשפט באמרה **"ובאמת שלא הסתרתי ממנו אף פעם"**. מדובר ברגע אותנטי ומכמיר לב במיוחד, שבו המתלוננת גם בחלוף שנים מנסה להצטדק על התנהגותה ולהוכיח שהיתה "אישה טובה" ושהאלימות והעונשים הפיסיים "לא הגיעו לה".

דוגמא דומה התרחשה אגב תיאור אירוע ח', אז פנתה המתלוננת לבית המשפט בבכי:

"אבל לא שיקרתי לו, פשוט אמרתי לו גם לי יש הוכחה, יש לי תמונה מהאירוע..." ובהמשך פונה לבית המשפט בהתייפחות: "באמת לא שתיתי, לא שתיתי" (עמוד 20)

וראו גם אגב תיאור אירוע ט' (עמוד 22):

"ואני נשבעת שאני הלכתי כל הזמן עם ראש שמוט, שלא יחשוב שאני מסתכלת לעבר מישהו או משהו, כל הזמן הלכתי עם ראש שמוט, אם היינו הולכים לטייל במרינה הייתי רואה מישהו מורידה את הראש, רק שלא יחשוב ושלא תהיה לו סיבה..." (עמוד 22).

ובהמשך אותו עמוד, המתלוננת פונה לבית המשפט לאחר שמתארת שהנאשם היכה אותה בגלל כתם של אקונומיקה על מכנסיה, אותו פירש כהוכחה למעשה בגידה מצדה, המתלוננת פונה בתחינה לבית המשפט כדי לשכנע את המשפט שמעולם לא בגדה בנאשם ולא היתה מעולם עם גבר אחר גם לפני נישואיה:

"...ואני לא משקרת, התחתנתי איתו בגיל 20 בתולה והוא היה היחיד שלי."

גם כאן נחקק רגע מצמרר בעדותה של המתלוננת, שנפשה עדיין שבויה ובתפיסתה העצמית היא עדיין צריכה להוכיח שהתנהגותה "טובה" ושהעונשים הפיסיים והאלימות לא "מגיעים לה" ושחשדנותו החולנית והקיצונית

של הנאשם כלפיה, לא היתה מוצדקת.

26. ביטוי נוגע ללב במיוחד, במהלך העדות, לטראומה הפיסית שהמתלוננת היתה נתונה בה במהלך שנות ההתעללות, ואשר ניכרים בנפשה ובגופה עד היום ניתן למצוא במהלך חקירתה הנגדית, עמוד 57, משורה 6:

"...עדיין יש לי סיזימ, אני בוכה בלילות את החיים על דברים שעברתי עד היום. גם מבחינה נפשית וגם פיזית לפעמים אני נזכרת ולא מאמינה שעברתי את זה, כאילו הייתי זומבית ועיוורת... היום אני מקבלת מכה זה כואב, אז כשהוא הביא לי כל כך הרבה מכות ואגרופים וזה פשוט כאילו הגוף שלי היה חסין לכאב, רק אחרי זה אמרתי עוד סימן. היום כואב לי ממכה משולחן. הגוף שלי היה במצב שהוא לא הרגיש כאבים".

27. הקטעים שצוטטו לעיל מתוך עדות המתלוננת מהווים דוגמאות לסימני האמת שעלו מתוך עדותה והם מבססים את ההתרשמות בדבר אותנטיות העדות ואמינות תוכנה. בהמשך לכך, נבחנו היטב יתר טענות ב"כ הנאשם בסיכומיו בנוגע למהימנות המתלוננת, שמא יש בטענות אלה כדי להעיב על הממצאים המבוססים על סימני האמת וההתרשמות הבלתי אמצעית.

כמפורט להלן, לאחר בחינת הדברים מצאתי, כי דין טענות הנאשם לחוסר מהימנות המתלוננת להידחות.

כבישת התלונה

28. תלונת המתלוננת בה גוללה באופן מפורט את המעשים המפורטים בכתב האישום הוגשה ביום 10.1.17. מדובר באירועים שתחילתם בשנת 2005, בסמוך לאחר נישואיהם ועד לעזיבת המתלוננת את הבית באופן סופי ביום 24.9.16.

29. אכן, בתלונה תיארה המתלוננת לראשונה אירועים רבים שנכבשו במשך שנים רבות. עם זאת, חשוב להבהיר, כי לא חלפו שנים רבות (כי עם חודשים ספורים) בין מועד הגשת התלונה ובין התרחשות האירוע **האחרון בזמן** המתואר בכתב האישום.

30. הטענה בדבר כבישת התלונה צריכה להיבחן, איפוא בשני המישורים - מדוע לא הוגשה התלונה "בזמן אמת" והמתלוננת המתונה שנים רבות עד להגשת התלונה וכן, מדוע התלונה הוגשה בעיתוי שבו הוגשה.

31. כידוע, על בית המשפט לבחון את כבישת העדות כנתון חשוב ורלוונטי להערכת המהימנות. ההלכה בעניין זה היא, כי **"משקלה הראייתי של עדות כבושה לא יפגע במקום שבו יש לעד הסבר בהיר לכבישת העדות"** (וראו למשל: ע"פ 9882-17 פלוני נ' מ"י (פורסם במאגרים, 16.4.19) והפסיקה המובאת שם).

בפסיקת בתי המשפט מבוססת היטב ההלכה, כי קיימים סוגי עבירות, או סוגי קורבנות, לגביהם "כבישת עדות" איננה מהווה בהכרח סימן לחוסר מהימנות, אלא שהכבישה עשויה להיות מובנת על רקע הנסיבות הנעוצות בזכות הקורבן או

בטיב הקשר שבין הקורבן לנאשם.

בין היתר הוכר הדבר גם במקרים של אלימות נמשכת במסגרת המשפחתית. וראו, למשל, בע"פ 7844-09 חוסין נ' מ"י (פורסם במאגרים, 20.6.10, בפסקה ו', ההדגשות הוספו):

"...אין צורך להכביר מלים על כך, והדבר בא לידי ביטוי לא אחת בפסיקה, שתלונה על עבירות במשפחה יכול שתוגש לאחר תקופה ממושכת, נוכח הנסיבות המיוחדות בתוך המשפחה, כך על דרך הכלל, וכך בחברה שמרנית בפרט. הקושי הנפשי של פריצת המעגל הסגור, הפנימי, של המשפחה והסביבה אל עבר הרשויות, המחירים האישיים והחברתיים הכרוכים בכך, שלעיתים הם כבדים - כל אלה הם שיקולים קשים, הכרוכים בהתלבטות רבה בטרם הגשת תלונה, ועל כן מתייחסים בכגון דא לעדות כבושה באופן שאינו כ"שיגרה". בית המשפט קמא ציטט את שנאמר בע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו], מפי השופטת פרוקצ'יה, כי "... במסגרת המשפחה ... מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג; באלימות במשפחה, נגישותם של קרבנות העבירה למערכת המשטרתית או למערכות הסיוע האחרות היא עניין מורכב וקשה, הטעון רגשות חזקים, פחדים ואימה. הבושה, והרצון לשמור על שלמות המשפחה, הופך לא אחת את התלונה על אלימות במשפחה למהלך קשה וטעון. לא אחת קיימת תלות כלכלית ורגשית של בן הזוג המוכה בבן הזוג המכה, ותלות זו גם היא מקשה על חשיפת הפגיעה"..."

32. בתיק שבפניי, ניתן למצוא הסברים ל"כבישת" התלונה הן ברובד המפורש, שבו המתלוננת מסבירה בעצמה מדוע כבשה את תלונה במהלך השנים, מדוע חזרה בה מתלונה שהוגשה ביולי 2015 וכן מדוע הגישה לבסוף את התלונה, בעיתוי שבו הוגשה.

הסברי המתלוננת עקביים וקוהרנטיים ומשתלבים היטב ברצף העדות והאירועים.

בד בבד, קיימים הסברים גם ברובד העקיף, העולה מתוך תיאור המתלוננת את חייה, את תחושותיה ואת מצבה הנפשי והפיסי במהלך השנים, וכן את הדינמיקה שהובילה לעזיבת הבית, הפעם באופן סופי, ובהמשך להגשת התלונה.

בחינת הדברים, העולים מעדות המתלוננת ונתמכים גם בראיות נוספות, מלמדת כי אין מדובר בכבישה הפוגמת במהימנות התלונה. הכבישה, כמו גם עיתוי הגשת התלונה בסופו של דבר, משתלבים באופן סדור וקוהרנטי עם מכלול הראיות ועם ההתרשמות מדמותה הקורבנית של המתלוננת ומצב השבי האלים שהיתה נתונה בו במשך שנים.

33. כפי שהובא בדוגמאות לעיל, ויודגם גם להלן, המתלוננת עברה תהליך של הסתגלות במהלך השנים למעשי הנאשם, לאלימות המילולית והנפשית שהופנתה כלפיה וגם לתגובות אלימות פיסית כפורקן לעייפות או לתסכולי הנאשם או כ"תגובה עונשית" להתנהגותה ה"לא טובה" של המתלוננת לדעת הנאשם, או אי עמידה בסטנדרטים שסבר שעליה לעמוד בהם. המתלוננת הסתגלה לצורת חיים זו וניסתה לתת לדברים פשר, להתאים את התנהגותה

ככל שיכלה לציפיות הנאשם וכן לפענח את הדינמיקה שמובילה להתפרצויות האלימות, או שמחריפה אותן. ככל שהמתלוננת נכחה, בחלוף השנים, שלא תוכל במעשיה המרצים כלפי הנאשם להביא לשינוי המיוחל ביחס כלפיה וככל שבד בבד חלה גם הסלמה באלימות - באופייה ובעוצמתה - כך הגיעה אל אותה נקודת אל-חזור שבה אזרה כוחות ועזבה את הבית באופן סופי. האירוע בעקבותיו המתלוננת "ברחה" כלשונה מהבית, נחוזה על ידה כקפיצת מדרגה, ובמצב שבו חשה סכנת חיים ממשי.

34. הדוגמאות שובאו להלן, ממחישות את אותו תהליך שעברה המתלוננת, וההסלמה שחוותה במעשי הנאשם שחלה **בשנה האחרונה** לאחר שביוני 2015 הגישה תלונה במשטרה, תלונה שאותה ביטלה למחרת היום, שבעקבותיה חוותה תקופה של רגיעה באלימות והנאשם אף החל להשתתף בטיפול, ועד לחזרת ההתפרצויות האלימות, וביתר שאת. בד בבד, המתלוננת מתארת את הלך רוחה באותה תקופה:

"...אמרתי לו אני לא עוזבת אותך...**מהפעם האחרונה שעזבתי כל הזמן חי בסטרס שאעזוב והשליטה שלו נהיתה יותר מסיבית, חקירות, כל פעם שהלכתי להורים מה אמרו לי, מי השפיע, מי הסית נגדי...**

...

הבטחתי לו שאני אוהבת אותו ולא אעזוב אותו... **היתה אלימות פיזית ולא היה במחשבה שלי לעזוב אותו.**" (עמוד 12 משורה 16).

"כל הזמן אמרתי לעצמי תנקי טוב יותר הוא יפסיק, היו לי ימים ולילות שלא ישנתי כי ניקיתי שהכל יהיה בסדר לשביעות רצונו, האמנתי שאם אבשל טוב יותר יפסיק, אם לא אעשה כלום הוא יפסיק..." (עמוד 15 משורה 20).

ראו גם:

"...אם לפני זה, זה היה סטירה פה, סטירה שם, לאט לאט עוצמת המכות, הוא לא גדול בעצמו אבל הידיים שלו גדולות וחזקות וכל סטירה זה (בוכה) כל סטירה זה שרף וזה היה סוג של סטירה, רגיעה, סטירה, רגיעה..." (עמוד 13 משורה 16).

"אבל עם הזמן היו יותר, לעיתים יותר קרובות ויותר קרובות, בין מקרה למקרה היה לי זמן להירגע ויכולתי שוב לחייך ולשמוח והיה זמן להירגע, **בשנים האחרונות לא היה לי זמן בין מקרה למקרה ובין סימן לסימן, הרגשתי שאין לי כח ולא מסוגלת נפשית להתמודד, לפעמים רציתי לסגור עיניים ושפה זה ייגמר** (מתפרצת בבכי ורועדת)" (עמוד 19 משורה 13).

אגב תיאור אירוע ט':

"...וכבר בדרך הרביץ לי, **כבר לא התבייש מאנשים שהולכים שם**, כאילו לא מעניין אותו... הרביץ לי בירכיים (מדגימה) כבר בדרך ולא ענין אותו שהכל עמוס ושיש אנשים ויום הולדת שלי (עמוד 21 משורה 27). ראו גם בעמוד 80.

ובהמשך (עמוד 22 משורה 6):

"[בעבר] הוא היה מתמקד בכתפיים וברגליים באזורים שלא יראו, פה כבר לא עניין אותו, נתן לי בוקסים בפנים, אני זוכרת שהביא לי סתירה או בוקס, אני זוכרת שלא יכולתי לפתוח עיניים, האור כל כך כאב לי מהסנור של האור, בוקסים בפנים ובשפתיים, הרגשתי שכל הפה שלי מתמלא דם הרגשתי שאני בולעת דם, שאני נפוחה, שהשפה של מתרוממת כי מרגישים שהיא יותר עבה, הרגשתי חתכים בכל פנים הפה, לא ראיתי עדיין מה יש לי על הפנים אבל הרגשתי שאני מדממת כל כולי והסתובבתי תוך כדי נסיעה וחיפשתי שמישהו יראה, רציתי כל כך שמישהו יראה (מתפרצת בבכי) אבל אין אף אחד, הוא לקח את השיער שלי והביא אותי למראה ותוך כדי נסיעה ואמר לי ככה את אוהבת...ככה את אוהבת להרגיש תראי מה גרמת, תתנקי... ... תראי מה גרמת לי לעשות ... מצד אחד אני זוכרת הרגשה שכאב לי ומצד שני כבר לא כאב לי כלום, לא רציתי כבר כלום, לא רציתי יום הולדת, רק שאלוקים יגאל אותי מהייסורים שלי ואז אמרתי שיש לי ילדים והם התכלית שלי לחיים, אני שרדתי הכל רק בשבילם..."

בהמשך (עמוד 23 משורה 4) מתארת את הסימן הפיזי שנותר על פניה, ושהפעם לקח לו הרבה זמן להיעלם, ואת השינוי שחל גם בתגובה ובהתנהגות שלה:

"הלכתי בבית סוג של מרדנות ביני לבין עצמי, הלכתי ככה ובכוונה ניסיתי לפגוש את חמותי שתסתכל ותראה והיא לא הסתכלה, היא היתה שומעת ורואה בבית מדי פעם, ורציתי שתשאל מה זה אבל היא לא שאלה, אני מבינה אותה, זה לא קל, זה הבן שלה, לא אמרה לי כלום על הסימן הענק הזה שהיה לי והוא היה אומר לי לאחר מכן אל תלכי ככה בבית, תתאפרי, הייתי אומרת אני בבית לא רוצה והיה אומר שימי איפור אל תלכי ככה בבית, אבל אני לא רוצה לשים להסתיר את זה. יום למחרת התארגנתי לעבודה והתאפרתי האף שלי היה נפוח, אחת העיניים היתה נפוחה, כל השפה כל פנים הפה (מדגימה) הכל היה סדוק, סימן ענק כחול על השפה, ידעתי שיראו, ידעתי...הוא אמר לי איך את הולכת תקחי חופש מחלה ואמרתי אין לי ימים והלכתי..."

בהמשך לכך, המתלוננת מתארת את ההתרחשות במקום עבודתה בעקבות אירוע זה, באופן המשתלב היטב, כתמונת ראוי, גם עם עדויות העדים האחרים.

35. כן ראו את ההתייחסויות המפורשות של המתלוננת לגבי אירועים קודמים שלאחריהם עזבה את הבית, ועברה לבית הוריה, לפרקים קצרים ואז חזרה שוב להתגורר עם הנאשם (יובהר כבר כעת, כי הנאשם איננו חולק על עובדה זו). המתלוננת מוסרת, שבכל פעם הנאשם הבטיח להשתפר, וכן שחששה לפרק את הבית ואת חיי הנישואין וחשבה

שהיא פועלת לטובת הילדים.

ראו, למשל:

"...טוב זה נגמר בואי נראה אם יהיה עוד מקרה, טוב, כל הזמן תירוצים לעצמי, טוב אם יהיה עוד פעם אחת הוא ירביץ, אני יעשה, כל הזמן פחד, חשש, חוסר ידיעה מה לעשות. זה לא מצב שאתה חושב בצורה צלולה מה לעשות" (עמוד 83, שורה 9).

המתלוננת גם תיארה, תגובות רגשיות של הנאשם בכל פעם כשעזבה ובאירוע אחד (שבעקבותיו גם הוגשה התלונה הראשונה ביולי 2015) תיארה גם תגובה בעלת אופי אובדני מצד הנאשם (ראו גם בעמוד 84).

ראו למשל, בעמ' 10 שם מתארת, שלאחר שעזבה את הנאשם בפעם הראשונה עזבה לבית הוריה בעקבות אירוע אלימות זמן קצר לאחר לידת הבן הבכור:

"...אחרי כמה זמן הוא בא וביקש לראות את הילד...הוא ראה אותו חיבק אותו והתחיל לבכות, אמרתי לו שאחזור אליו ונעבוד על הדברים ונסתדר, חזרתי **הוא מאותו רגע אמר שהוא מנתק כל קשר עם המשפחה שלי...**"

וראו גם בהמשך הדברים, כאשר המתלוננת מתארת את התהליך ההדרגתי של צמצום הקשר בין המתלוננת לבני משפחתה, את התגובות האלימות שלו כלפיה בתגובה לקשריה עמם, ואת גילויי הקנאה והחשדנות בהקשר זה.

ראו גם בעמוד 15 משורה 29:

"הסליחה שלו היתה תמיד, לא היה אומר סליחה...ומצטער שהרבצתי לך, זה אף פעם לא היה, הסליחה היתה שאם הוא בא ואני שוכבת איתו הכל בסדר וסלחתי לו, זאת היתה הסליחה שלו".

ראו גם בעמ' 14 משורה 29 (אירוע אלימות שלאחריו קראה לאחיה שיבוא לקחת אותה):

"...כאילו עדיין הייתי מספיק תמימה מצד אחד רציתי לעזוב כי לא יכולתי כבר ומצד שני הילדים היו בבית, ירדתי בלי הילדים...דיברתי עם אחי ואמר קחי את הילדים ובואי, מספיק, זה לא מגיע לך ולא מגיע לאף אחד, אמרתי לו אני לא יכולה לעזוב ככה [הנאשם] היה במשמרת לילה, התקשרתי אליו ואמרתי לו שאני לא יכולה יותר ואני עוזבת, אמר לי תחכי אני בא, אמרתי לאחי שהוא יבוא ונדבר ואני לא יכולה לעזוב כך הוא בא ואמר שלום לאחי ואמר לו מצטער שלא הייתי בחתונה שלך...הוא דיבר משהו עם אחי לא יודעת בדיוק מה, ואמר לי בואי ניסע כמה רגעים ונדבר ונחזור. **תמימה, פראיירית איך שתקראו לזה, באמת הרגשתי, אחי היה שם, האמנתי בכל כולי בלב שלם שלא ירביץ לי, באמת האמנתי בזה בלב שלם, לקח אותי לאזור התעשייה, כבר באוטו התחיל להרביץ לי...**

...

...

חזרנו לחניה, אמרתי לאחי דיברנו והכל בסדר, ונסתדר ונעבוד על היחסים בינינו ותיסע. אחי אמר לי בדיעבד, אבל הייתי שם למה לא אמרת לי שהרביץ לך, למה, הייתי מגן עלייך (בוכה) אבל לא אמרתי..."

וראו גם בחקירה הנגדית, לשאלה מדוע חזרה שוב ושוב לגור עם הנאשם, למרות שזה לא עוזר:

"לא יודעת להסביר. החשק הזה שלילדים יהיה סוג של בית, מאד ריחמתי עליו, אני לא יודעת להסביר. היום בדיעבד אני לא יודעת להסביר אפילו לעצמי למה אחרי המכה הראשונה חזרתי זה סימפטום של אישה מוכה, לא יודעת להסביר למה חזרתי כל פעם" (עמוד 64, משורה 8).

36. כאן המקום להזכיר, את טענת ב"כ הנאשם בנוגע לאירוע המתואר עם אחיה של המתלוננת. נטען, כי התנהגות המתלוננת איננה הגיונית, בכך שלא נעזרה באחיה אף שלטענתה חוותה אלימות נוספת. כן טוען ב"כ הנאשם, שהתיאור את התנהגות הנאשם איננו הגיוני שעל מנת למנוע מהמתלוננת לעזוב עם אחיה, הנאשם הפנה כלפיה אלימות נוספת.

טענה זו הוצגה למתלוננת בחקירה הנגדית (עמוד 68):

"ש': אז הוא מגיע ואמר לך בואי ניסע לאזור התעשייה שם הוא מכה ותוקף אותך, אני רוצה להבין את הפסיכולוגיה שלו אולי הוא מטומטם רגע היא רוצה לעזוב אותי, אז אני ארביץ לה אולי היא תרצה אותי?

ת': כן, זו השיטה שלו. לגביו זה נשמע לי הגיוני."

בנוסף, ב"כ הנאשם מפנה לכך, שאחיה של המתלוננת לא הובא לעדות.

עיינתי בטענות אלה ודינן להידחות. ראשית לכל, הנאשם עצמו קושר עצמו לאירוע ואינו חולק על כך, שהמתלוננת קראה לאחיה שיבוא לקחת אותה, וכן אישר שבאותו מעמד האח הטיח בו שהוא מכה את אחותו. עם זאת, הנאשם מכחיש את האלימות המיוחסת לו. יובהר, כי אין לנאשם הסבר חלופי מניח את הדעת לאירוע זה, כשם שאין בידו להציג הסבר חלופי מניח את הדעת ליתר הראיות. גם אין בידו להסביר את המשך התנהלותו לאחר האירוע, לרבות בחקירתו במשטרה משנת 2015, לאחר שגם לשיטתו, במועד זה כבר ידע בוודאות, שהמתלוננת מייחסת לו התנהגות אלימה כלפיה (באופן שקרי, לשיטתו). ראו גם בעמוד 51, וכן ראו בפרק העוסק בעדות הנאשם, להלן.

במצב הראייתי הכולל, לרבות ראיות החיזוק שיפורטו להלן, לא מצאתי באי הבאת האח לעדות מחדל בהתנהלות החקירה, ודאי לא מחדל שיש לזקוף לזכות הנאשם.

לא זו אף זו, בנסיבות שתוארו, כאשר הנאשם איננו מכחיש את עצם הגעת האח למקום אך מכחיש את אופיו האלים של האירוע וטוען לנסיבות אחרות מאלה המתוארות על ידי המתלוננת (כגון, ששניהם היו בבית בהגעת האח למקום, שהוא והמתלוננת לא עזבו את המקום במכונית בעת שהאח ממתין) דבר לא מנע מהנאשם לבקש מבית המשפט לזמן את האח לעדות במסגרת פרשת ההגנה, ועל פי ההלכה הנוהגת אף סביר שבית המשפט היה מתיר במצב זה את חקירת האח בחקירה נגדית. אלא שבעולה מחקירתה הנגדית של המתלוננת, גרסתו החלופית העובדתית של הנאשם לאירוע גם לא הוטחה בה במפורש.

הפניה למשטרה ביולי 2015

37. בחודש יולי 2015, בעקבות אירוע ט' המתלוננת פנתה להתייעץ עם עו"ד ובעצתו פנתה לתחנת המשטרה בבקשה שיתעדו את סימני החבלה על גופה בעקבות אירוע האלימות. באותו מעמד על ידי מכרה של המתלוננת ממקום עבודתה, העדה ו'. בעת פנייתה למשטרה, המתלוננת סירבה למסור עדות או להגיש תלונה. למרות זאת, בעקבות הדברים שמסרה ומתועדים במזכר **ת/7** הנאשם הובא לחקירה ונעצר. מעצרו של הנאשם הוביל להגעת המתלוננת למשטרה פעם נוספת בבקשה לסגור את התיק ולשחרר את הנאשם. המתלוננת נחקרה (**ת/6**) סירבה להשיב לשאלות לגבי אירועי אלימות או להתייחס לסימני חבלה והסבירה שלא התכוונה להביא למעצרו של הנאשם, שהיא אוהבת אותו ואיננה חוששת ממנו וכן שהנאשם הביע חרטה ומוכן ללכת לטיפול ושהיא מעוניינת בכך למען שלמות המשפחה. בעקבות הודעה זו, הנאשם שוחרר ממעצר, ניתן צו הרחקה ובהמשך התיק נסגר.

המתלוננת תיארה בעדותה (החל מעמוד 24), את ההתרחשויות שהובילה לפנייתה למשטרה, בעקבות אירוע ט': היא ביקרה בבית הוריה עם הילדים, לרגל יום הולדתה, ועל פניה ניכרו סימני האלימות. גיסתה פנתה אליה ("והיא אומרת לי כמה זמן, זה לא מגיעה לך. ואומרת את חושבת שלאמא שלך לא כואב לראות את הבת שלה עם סימנים..."). בעקבות השיחה עם גיסתה, החליטה להישאר ללון באותו הערב בבית הוריה:

"פשוט הרגשתי, והרפיתי את הגוף, שאני לא יכולה ומסוגלת להיות ככה ונשארתי אצל ההורים, ביקשתי שיקחו אותי לדודה שלי בשדרות כי הוא לא יודע איפה היא גרה, ואיפה ההורים הוא כן יודע...באחד הימים...החלטתי שאני הולכת לעו"ד לקבל ייעוץ, הלכתי ברחובות וחיפשתי את המקומות הכי מוסתרים שלא יראו אותי, התחבאתי, פחדתי שיראו אותי, ידעתי שאם יגיד לי להיכנס לרכב, הייתי סוג של רובוט הייתי כנועה, ידעתי שאמות מפחד אבל אכנס לרכב, הסתכלתי לצדדים ובאתי ללשכה של העו"ד... והסברתי לו על האלימות, ראה את הסימנים, אמר קודם כל אני חושב שאת צריכה ללכת להתלונן, זו אלימות מאד קשה, אמרתי לא רוצה להתלונן זה אבא של הילדים שלי ואם נתגרש בטוב, לא רציתי להתלונן. אמר שאני חושב שאני כן והמליץ לי שכן, יצאתי משם והלכתי ולא ידעתי מה לעשות, התקשרתי לחברה שלי א' [העדה ו', ע.ח.]... ואמרתי לה אני לא יודעת מה לעשות, אמרה לי חכי אני אבוא, היא באה ואמרה לי בואי נלך למשטרה, הלכנו למשטרה וישבנו אצל החוקר והיו לי סימנים בפנים וסימן בכתף, הנפחות בעיניים ובאף [כבר] לא היתה ואמרתי לחוקר אני רק רוצה שתצלמו אותי, לא רוצה להתלונן ולא לתת עדות, רק שתתעדו וזה יהיה אצלכם, לא מגישה תלונה...

באותו שלב לא ידעתי מה לעשות, אבל רציתי שיתעדו, בכל מקרה אם משהו יקרה...אבל לא רציתי

להתלונן עליו".

38. מכמיר לב במיוחד, שגם כיום חשוב למתלוננת להדגיש שלא התכוונה להתלונן ולא הגישה תלונה. גם כיום, המתלוננת מתנצלת ומרגישה אשמה על תלונתה **האמיתית** שהביאה למעצר הנאשם. הגם, שמדובר בתלונה שהיא עצמה סיכלה את המשך הטיפול בה ושלאחר חזרה להתגורר עם הנאשם וחווה אלימות נוספת, המתלוננת עדיין מגיבה לאירועים אלה כקורבן, המתנצל על פנייתו לעזרה ולא כמי שמכה על חטא על כך, שסיכל את האפשרות להשתחרר ממעגל האלימות עוד קודם לכן.

גם כיום, ניכר כי המתלוננת נטולת כל מניע נקמני כלפי הנאשם. היא לא מביעה כלפיו רגשות טינה או זעם, אלא אך ורק כאב וצער המשולבים בביטויים שמלמדים על הפנמת הדיכוי והקורבנות ועל המשך ההלקאה העצמית.

מדובר בדוגמא מובהקת, אחת מיני רבות במהלך העדות, של האשמה עצמית של קורבן הממחישה, עד כמה קשה לפרוץ את מעגל האלימות במסגרת המשפחתית ועד כמה ארוך עוד המסע עבור המתלוננת, לבניית תפיסתה העצמית כאדם חופשי.

39. אפנה להשלמת התמונה לתוכנו של המזכר **ת/7** שנכתב **ביולי 2015** על ידי החוקר שהבחין בסימן חבלה על פניה של המתלוננת, ששמע ממנה תיאור של מעשי אלימות - בסמוך לפני ההגעה למשטרה וכן במשך שנים. כבר במזכר זה נמסר על ידי המתלוננת, בפשטות ובתמימות, שהגיע למשטרה בעקבות עצת עו"ד ושהיא מעוניינת בגירושין מהנאשם ולא מעוניינת במעצרו או בהגשת תלונה. החוקר תיעד את האמביוולנטיות שהפגינה המתלוננת וכן שהיתה "עם דמעות בעיניים" בעת השיחה.

מדובר בראיה המחזקת את התלונה ואת עדות המתלוננת וכן אינה מתיישבת כלל עם תיזת ה"עלילה" המתוחכמת שנרקמה לטענת הנאשם נגדו מזה שנים מתוך מניע כלכלי פסול של המתלוננת. התנהלות מגושמת, תמימה ובלתי מתוחכמת כפי שהפגינה המתלוננת ביולי 2015 איננה מתיישבת עם תיזת ההגנה ואינה תומכת בה. המתלוננת פעלה לאורך כל הדרך, ובמופן גם באירוע זה, באופן שאינו מתיישב עם תוכנית זדונית לנישול הנאשם מנכסיו ולמרבה הטרדיה, גם לא השתלב עם האינטרס המידי שלה להגן על שלומה הפיסי ולהפסיק את מעגל האלימות.

40. על פי עדות המתלוננת, בעקבות פתיחת התיק במשטרה ומעצרו, הנאשם הבטיח לשפר התנהגותו וגם הסכים לפנות לטיפול (ראו גם הדברים המתועדים **בת/6** מיולי 2015).

לדברי המתלוננת, לאחר שחרורו ובשל צו ההרחקה, המשיכה להתגורר בבית הוריה. באחד הימים, הנאשם הראה לה מכתב בעל אופי אובדני, וכן "נעלם" מהבית לזמן מה, דבר שגרם לה לדאגה רבה, לרחמים כלפיו ולחרטה ובשיחה ביניהם היא בכתה והבטיחה לחזור הביתה - וכך היה. ראו בעמוד 25 משורה 23:

"[לאחר הגשת התלונה]...התקשר אליי מלא בטלפונים... תחזרי אני מבטיח להשתנות ולא להרביץ

לך... ואז אומר לי אני אחזור אלייך כי אמא על ממתניה... והוא חוזר אליי ואומר מה עשית, נבהלתי לא עשיתי כלום, ואמר המשטרה בבית שלנו".

בשלב זה המתלוננת פונה לבית המשפט:

"אני לא הגשתי תלונה, לא הגשתי תלונה"
"ביקשתי מאבא שלי שילך לתחנה והלכנו ... ואמר לאבא שלי שיתגרשו אבל למה להתלונן וראיתי את החוקר ואמרתי למה נעצר לא הגשתי תלונה והחוקר אמר את לא יכולה לבוא אליי עם סימנים, אני חייב לדווח... ואמרתי למה עשית את זה, הוא אמר שאת לא פונקציה, אני רואה סימנים, יש אלימות וזה לא משנה אם הגשתי תלונה או לא... אחרי זה... היתה אישה, ואמרתי לא רוצה שיעצרו אותי, אם נלך לטיפול אולי נחזור ולא רוצה להתלונן... ואז אמרו לי שהוא עצור ללילה ויהיה לו משפט ואין מה לעשות ואם אני רוצה אבוא מחר ואמסוך את התלונה, אמרתי שלא התלוננתי. הרגשתי אשמה שהלכתי למשטרה, הייתי מבחינה נפשית מרוסקת טוטאלית וחסרת ביטחון וריחמתי עליו... למחרת באתי ושמתי איפור ואמרתי אני רוצה לכתוב מכתב שישחררו אותי... ואמרתי שאני רוצה שלא יעצרו אותי ושישחררו אותי וכל הזמן החזיר אותי [בחקירה, ע.ח.] לאלימות ולסימנים ואמרתי אני מעדיפה לא להגיב והוא לא מסוכן הוא אבא טוב ויקבל טיפול ונחזור..."

וראו גם במענה לשאלות ב"כ הנאשם בחקירה הנגדית בעמוד 60.

41. בהמשך עדותה, המתלוננת מתארת את ההתרחשויות לאחר שהנאשם שוחרר ממעצר, ועד שחזרה להתגורר בדירה (מעמוד 26):

"... אחרי זה חזרנו לדבר, כששאל למה עשית והלכתי למשטרה, אמרתי לו שזו לא אני הלכתי למשטרה כי כאילו דיברנו שיקבל טיפול, ופתאום הפך להיות האדם הכי רך בעולם והכי שלא עושה כלום. באיזה שלב רצה להראות לי מכתב שכתב ברוסית, אמר לי תחזרי, אמרתי לו תקבל טיפול, אשאר אצל ההורים, תעבוד על בעיית האלימות ולאחר הטיפול אני אחזור"

ואז הראה לה מכתב שכתב לבני משפחתו, עם נטיות אובדניות.

"ריחמתי עליו מאד... הוא נעלם... נכנסתי לפחד נוראי שעשה משהו לעצמו והתחלתי לחפש אותו בכל העיר..."

ואז מצאה אותו אצל החבר שלו ס'.

"פשוט התחלתי לבכות בטלפון ואמר לי תרגעי מה יש לך ואמרתי שרק יחזור, שיחזור ואני אחזור ונעבוד על הכל ושרק יחזור, הוא חזר וחזרתי אליו עם הילדים..."

המתלוננת מתארת, שהלכו יחד לפגישה טיפולית אחת, שם הועלה נושא האלימות, ולאחריה המטפלת ביקשה להמשיך ולעבוד עם הנאשם בלבד. לאחר מספר פגישות הנאשם שכנע אותה שזה יקר מאד, וחבל על הכסף ועדיף שישקיעו את הכסף בעצמם, היא הסכימה לך והטיפול הופסק (עמוד 27 משורה 7):

"... הלכנו לפגישה אצל מטפלת אחת בא...גוללנו סיפור אלימות ופנתה אליו ורצתה לעבוד איתו ואמרה אל תבואי שרק הוא יבוא...ואמר במקום הטיפול אני מבטיח שלא ארביץ, בואי נשקיע כסף בעצמנו ואמרתי בסדר. **זה היה המקרה שחזרתי... ... האמנתי ורציתי להאמין שזה יגמר**".

42. משלב זה ואילך, מתארת המתלוננת תקופה של רגיעה ושיפור במערכת היחסים הזוגית וכן שהנאשם "הסכים" לכך שתהיה בקשר עם בני משפחה. ואכן, אחיה אף בא לבקר בביתם, והביא איתו מתנות לילדים - תמונה ושעון - חפצים שהם נושא העבירה באירוע י'.

בהקשר זה ניתן להדגים את מאמצי המתלוננת לאורך עדותה לדייק בפרטים, לא להפריז או להגזים בתיאורים מעבר למה שחוותה בעצמה או זכרה. המתלוננת הדגישה בעדותה, שלא ראתה בעצמה את הנאשם שובר את החפצים, אבל שמעה רעשים, ולאחר מכן ראתה אותם שבורים ובתוך ההקשר של המריבה שהתרחשה, היא **מניחה** שהוא זה ששבר אותם (עמוד 27; עמוד 85. לציין, כי הנאשם עצמו מאשר ששבר את התמונה במכת אגרוף וזה "מעצבים". הנאשם מכחיש את שבירת השעון - ראו בעמוד 57).

אירועי קיץ 2016

43. בחלוף כחודש ימים, בספטמבר 2015, מתארת המתלוננת אירוע אלימות נוסף (ראו בעמוד 27 לפרוטוקול - אירוע שלא מיוחס לנאשם בכתב האישום ולגביו אין בפניי בקשה להרשיע את הנאשם מכח סעיף 184 לחסד"פ) ולאחריו המתלוננת מוסרת בגילוי לב ובכנות, שחוותה שנה של רגיעה יחסית בעוצמת האלימות. זאת, עד להסלמה מואצת שהחלה בקיץ 2016, והיא אשר הובילה, בסופו של דבר, לעזיבת הבית בחודש ספטמבר (ראו עמוד 28 משורה 1; עמוד 86: "אני לא אמרתי שהוא לא נגע. אני אמרתי שאני לא זוכרת פיצוצים, אלימות כבדה. אבל גם משיכות שיער ואגרופים זה היה שגרת חיי").

בנוגע לתקופה זו המתלוננת מתארת "שגרה" אינטנסיבית של תוקפנות ושל אלימות, וכן מתארת מגמה של הסלמה בהתנהגותו האלימה של הנאשם, שהפסיק להתאמץ להסתיר את מעשיו, פגע בה יותר גם במקומות ציבוריים, עד לאירוע בספטמבר 2016 שלאחריו עזבה את הבית באופן סופי ("ברחתי מהבית", עמ' 9, ש' 19).

בהקשר זה סיפרה, שהחליטה "לשמור ראיות", ובין היתר, שמרה במקום עבודתה בגדים שהנאשם קרע באירוע יא' **(ת/4)** והיא גם צילמה את עצמה. עם זאת, עמדה על כך שלא התנהלה באופן סדור ושקול (ראו עמוד 86 "הייתי מאוד מבולבלת פעלתי לפי מקרה, לא בצורה שקולה").

המתלוננת מתארת:

"...שגרת חיים, היו גם יריקות בבית סתם, מקלל יורק בפנים. האלימות בתקופה זו ביולי אוגוסט של שנת 2016 היתה מאוד מסיבית, גם אם לא היו מכות, היה בבית כל הזמן אווירה של צעקות וקללות שהחמירו מפעם לפעם." (עמוד 29, משורה 9).

44. כחלק ממהלך ההסלמה, מתארת המתלוננת בהקשר לאירוע יא', התנהגות קיצונית של הנאשם, שעזב את עבודתו באמצע יום עבודה כדי לפקח אחר המתלוננת ולוודא שהגיעה הביתה מהעבודה. זאת, לאחר שלתפוסתו המתלוננת התעלמה משיחות הטלפון שלו. באותה עת המתלוננת הגיעה הביתה כרגיל, ונמצאת בבית עם הילדים, עם אחיינו הקטן של הנאשם וגם אמו של הנאשם נמצאת בבית (עמוד 26, משורה 5):

"...וכשלא עניתי הוא נכנס לא יודעת למה נכנס. חזרתי הביתה ובערך בשעה חמש...הוא אמר להיות בעבודה והילדים בבית ואחיי שלי אצלנו והוא נכנס הביתה, בסערה, אמרתי לו חשבתי אתה בעבודה, תיכנסי מיד לחדר, מה קרה, איפה את, את לא עונה, אני מתקשר את לא עונה...ואמר באת מהעבודה תוך רבע שעה...תחשבי באיזו מהירות אני באתי ואמרתי למה באת אתה אמר להיות בעבודה, התקשרתי את לא עונה, הוא לקח אותי מהחולצה והתחיל לטרטר אותי, לקח אותי מהשיער והתחיל לטרטר אותי, זרועות, ירכיים, סטירות לפנים, משיכה בשיער, ואמא שלו מצד שלי [צ"ל שני, ע.ח.] די תפסיקו, יש לי לחץ דם, די תפסיקו...משך אותי וקרע לי את החזיה את החולצה, הרביץ לי ואז נסע לעבודה ואמר אם עד שאחזור הביתה הבית לא יהיה מצוחצח אני אהרוס וארמוס אותך, זה איומים קבועים. אם החולצה לא מכובסת ביד, למה אין לי גרביים במגרה, אם לא יהיו אהרוס אותך ואשבור לך ידיים ורגליים...ידעתי שאין לי זמן להירגע, התאפסתי על עצמי והוא חזר לעבודה".

45. ראו גם בתיאור הרקע לאירוע יב', שם מספרת המתלוננת שהנאשם סירב להצעתה להשאיר אותה עם הילדים בחנות מכשירי כתיבה, הצעה שהועלתה בשל עצבנותו ועייפותו. בתגובה להצעה זו, הנאשם ביטא מחשבות של חשד ושל קנאות ("הוא היה עצבני וקילל כל הזמן הסתובב והרביץ גם בלי סיבה, היה אמר ללכת למשמרת לילה ואמרתי תשאיר אותנו וסע הביתה, מה, למה את רוצה, מה יש לך להסתיר, מה יש לך לעשות אחרי זה, וקילל אותי ובעצם בא איתנו" (עמוד 28, משורה 26)).

46. הקצנה נוספת מתוארת אגב תיאור הרקע לאירוע יג', שכלל גם הסלמה באלימות המילולית, ביחס המשפיל וכן באלימות הפיזית בנוכחות הילדים (עמוד 29, משורה 13):

"...קמתי בבוקר, מוקדם, אמר לי להעיר אותו בשעה מסוימת, אז קמתי לפני לארגן את הדברים...הוא קרא לי לחדר, היה עצבני...למה את מעירה אותי, למה הוא צריך להתעורר בגללי ובגלל רעש של שקיות, אמרתי אבל ארגנתי דברים... ניסיתי להצטדק, את לא יכולה לעשות דברים בשקט...כשהוא כבר קם... לקח את הצידנית ופשוט הביא לי מכה בראש עם המכסה של הצידנית והבן שלי ראה כי אחרי זה אמר לי אמא את בסדר, והחל לקלל ואמרתי מה עשיתי הפעם והוא אמר יש לפחות 5 דברים שאני יכול להגיד שעשית, איך את לא מבינה, קודם כל הרעשת עם השקיות, הברז במרפסת טפטף, איך את מעיזה לא לראות שיש טפטופים מהברז, אמרתי לא שמתי לב באמת, הוא אמר שיש חמישה דברים שמגיע לך שירביצו לך. גם גזרתי ציפורניים לא נכון, איך את לא מבינה ומעזה לא להבין מה עשיתי"

וראו גם בהמשך העדות, שם מתארת אלימות פיזית שהופנתה כלפיה, תוך כדי נסיעה באוטו "ולא עניין אותו שהילדים באוטו".

47. בהמשכו של אותו, המתלוננת תיארה חוויה שנחקקה בזכרונה, הממחישה את הפחד שהיתה שרויה בו כבר באותה עת, וכן את השיתוק שאחז אותה, עת שהו בפארק המים ימית 2000, במקום ציבורי הומה אדם:

"...מרחק מסויים מאיתנו היו... קבוצה גדולה של חברה עם נשקים... ואמרתי יופי, לא יעשה פה כלום (בוכה) אבל אמרתי [קודם] כבר שום דבר לא הרתיע אותי, הילדים הלכו לשחות... פשוט ישב לידי והתחיל עד מתי תעצבני אותי, עד מתי אגיד לך ואמרתי כלום אני אעשה מה שתגיד... אחרי אחד עשרה שנים אני צריך להגיד לך, תעשי ככה, הוא שתה משהו ופשוט שפך [עליי] (מדגימה) הסתכל שאנשים לא הסתכלו... לקח את הפקק... הצמיד לי את הפקק ופשוט לחץ עליו וסובב אותי, שרף לי את העור, היה לי סימן של פקק שלימים הפך לכחול... הוא קם ולחץ לי על הרגל (מדגימה...) **והאמת לא זזתי, לא היתה ריאקציה להזיז את היד, כי כאילו כבר הגוף שלי בכזאת שאננה ששום דבר לא כואב לו, שום דבר כבר לא מעניין...** (עמוד 30, משורה 14).

ראו גם, בהקשר של אירוע אחר, התייחסות המתלוננת בחקירה הנגדית לכך שלא התגוננה כנגד האלימות:

"אדם נורמטיבי שלא חווה אלימות ולא נמצא במעגל של אלימות, זה המעשה הנורמטיבי, ישבתי באוטו" (עמוד 78, שורה 4).

48. המתלוננת תיארה את האירוע האחרון מחודש ספטמבר 2016 (אירוע יד', החל מעמוד 31) כאירוע של שיא בהסלמה מבחינת עוצמת התגובה המילולית והפיסית מצד הנאשם, דבר שהוביל אצלה לפחד מוות ממש "**פחדתי על החיים שלי**" (עמוד 32). יוזכר, מדובר באירוע שהרקע לו הוא ביקור של המתלוננת עם הילדים אצל הוריה ביום שבת. המתלוננת חזרה הביתה בשעה 16:00, שעה שהיתה מאוחרת מדי לדעתו של הנאשם. חלק זה בעדות המתלוננת הותיר רושם בלתי אמצעי עז ומהימן במיוחד, בשפת הגוף ובתגובה הפיסית בעת תיאור הדברים.

גם באירוע זה, המתלוננת מתארת אגב כך, את נוכחות אמו של הנאשם מעברה השני של הדלת (עמוד 31 משורה 16) ובהמשך, לאחר שהנאשם הכניס אותה לחדר השינה, ושפך עליה משקה ממותק, אמו אף הצטרפה אליה וסייעה לה לנקות (עמוד 31, שורה 19). כן תיארה המתלוננת את חלקו השני של האירוע, שכלל אלימות ואיומים שהתרחשו מחוץ לבית (עמוד 31 משורה 20):

"...ואז אמר תצאי החוצה. **ידעתי שזה איכשהו ייגמר, חשבתי לעצמי בוא נגמור עם זה, אמרתי לעצמי, הייתי כל כך עייפה, היו כמה חודשים מאוד עמוסים של אלימות על בסיס יומיומי, סטירה פה, בין אם בלילה מעיר אותי עם אגרופים מי התקשר מהמספר הזה, ואם לא הייתי זוכרת חקירות, ויצאתי ופשוט לא היה לי כח, אמרתי לעצמי שאם אני אראה מישהו בדרך, בחניה, מישהו, אעצור אותו ואגיד לו אני לא נכנסת לרכב, אבל לא ראיתי אף אחד (מתפרצת בבכי) ואם הייתי רואה לא יודעת אם הייתי עוצרת, הגוף שלי עבד על אוטומט... ... וכל הדרך הוא מרביץ לי... וכל הדרך יומך האחרון הגיע, יומך האחרון, לא תחיי יותר, אני לא צריך אותך, לא תחיי יותר, אני היום הורג אותך ועם המשפט אמרתי שכשאמרו [לי בעבר, שהוא] יהרוג אותך אמרתי לא**

מסוגל הוא בעלי, במקרה הזה **פחדתי על החיים שלי והסתכלתי למעלה לשמיים ואמרתי בלב אלוקים רק שלא יהרוג אותי, שיעשה הכל, שאשאר נכה רק שלא יהרוג אותי, אני רוצה לראות את הילדים שלי, שלא יהרוג אותי ואז אמר לי אני לא צריך אותך יש לי אמא שלי שמבשלת [ו]מנקה ואת אבא שלי ששומר עליי מלמעלה אני לא צריך אותך [ך] אמרתי לו אני מתחננת ואני אוהבת אותך, אני בחיים לא אלך להורים שלי, הבטחתי לו שלא אלך אליהם...אמרתי לו יותר אני לא אלך, אני אוהבת אותך בבקשה ואמר אני לא אוהב אותך, אני לא צריך אותך..."**

49. בהמשך לאירוע זה, המתלוננת תארה עזיבה לא מחושבת, כמעט חפזת, של הבית, לא לקחה בגדים לילדים ולא ארזה תיקים (עמוד 32 משורה 13):

"ידעתי שאני לא נשאת... אחד הטריגרים היה... נכנסתי לחדר של [הבת] ובדיוק היא מחקה משהו, ואמרתי לה מה יש לך למה בכית ואומרת אמא (בוכה) ביקשתי מאלוקים שישמור עלייך (מתפרצת בבכי)... חיפשתי דרך להתקשר להורים שלי ולא מהבית, אמרתי לאמא שלו שאני הולכת לזרוק זבל, ירדתי והתקשרתי להורים שלי ובכיתי ואמרתי **אבא אני לא מסוגלת יותר בבקשה תבוא**, אחרי זמן מסוים באו, אמרתי לילד ולילדה שיארגנו דברים כי הולכים לסבא וסבתא... אבא שלי בא וקראתי לאמא שלו ובכיתי ואמרתי לה תסלחי לי אני לא מסוגלת לחיות ככה והיא התנהגה כאילו לא שמעה ואמרה מה הוא מרביץ לך וסיפרתי לה על המקרה של ימית שהרביץ לי מול הילדים וקראה לילדה ושאלה אותה אם הרביץ לי והילדה אמרה. **נסעתי משם וידעתי שאם אענה לטלפונים אחזור אליו, פחדתי שאהיה חלשה ואחזור אליו, כבר לא סמכתי על עצמי, לא עניתי לו... הייתי אפסית ושאלנה להכל...לא ידעתי מה לעשות...**"

וראו בהמשך העדות תיאור כיצד פנתה למחלקת הרווחה בעיר והתחילה בטיפול ביחידה למניעת אלימות במשפחה.
ראו גם בעמוד 89 בחקירה הנגדית.

50. לסיכום חלק זה, מעדות המתלוננת עולה באופן ברור, אותנטי ומצמרר תהליך של הסלמה בהתנהגותו האלימה של הנאשם בתוך פרק זמן של מספר חודשים במהלך קיץ שנת 2016.

האירועים שאותם חוותה באותה תקופה עוררו אצל המתלוננת חשש ממשי לחייה והבנה, שהנאשם מסוגל להרוג אותה. מדובר בחוויה אותה חשה לראשונה בחייה ושלא חשה אותה בעבר, גם במהלך שנים של חיים באלימות במחיצת הנאשם (ראו גם עמוד 75, שורה 5, עמוד 77).

בנוסף לכך, התגבשה אצל המתלוננת ההבנה, שהמעשה שעשתה ושנועד להביא לשינוי במערכת היחסים - הפניה למשטרה שנה קודם לכן, והחזרה הביתה תוך הבטחת הנאשם שיפסיק להכות אותה וילך לטיפול, לא הביא לאותו שינוי שייחלה לו.

כל אלה, כשהם מתוארים באופן אמין ואותנטי, וברצף עקבי וקוהרנטי שמתיישב גם עם ראיות נוספות, כפי שיפורט להלן, מלמדים, כי כבישת התלונה ואי פריצת מעגל האלימות הם חלק מהותי מהקורבנות שהמתלוננת היתה שרויה בה, ואין מדובר בשיהוי הפוגם במהימנות התלונה.

עיתוי הגשת התלונה

51. התיאור שהובא לעיל קוהרנטי וסדור ומבהיר את הדינמיקה שהובילה את המתלוננת, בסופו של דבר, לעזוב את הבית באופן סופי בספטמבר 2016.

52. יחד עם זאת, המתלוננת לא הגישה כבר אז התלונה. התלונה הוגשה, כאמור, רק בחלוף מספר חודשים, בחודש ינואר 2017. ב"כ הנאשם מצביע על עיתוי הגשת התלונה כראיה התומכת בתזה בדבר נקמנות מצד המתלוננת ורצון להשגת הישגים כספיים בהליך האזרחי. חלק נכבד מחקירתה הנגדית של המתלוננת הוקדש לכך.

53. בחינת הדברים, וניתוח עדות המתלוננת אינו מאפשר קבלת תזה זו של ההגנה. המתלוננת מסרה הסבר לגבי עיתוי התלונה, וההסבר לא נסתר בראיות הנוספות, חרף ניסיון הנאשם לקעקע את אמינות ההסבר במסגרת החקירה הנגדית. בנוסף, בחינת מכלול התנהגות מצביע על כך, שהיא פעלה בניגוד לאותו אינטרס המיוחס לה על ידי הנאשם, דבר בהתנהגות המתלוננת לא קידם את אותה עלילה נטענת, שנועדה לנשל את הנאשם מנכסיו:

סמוך לאחר שעזבה את הבית, המתלוננת פנתה לבית משפט אזרחי בבקשה להוצאת צו הגנה. באופן חריג בבתי המשפט, ניתן צו ההגנה לתקופה של שנה שלמה. המתלוננת הסבירה, שפנתה למשטרה ביום 10.1.17, לאחר הפרות חוזרות מצד הנאשם את צו ההרחקה. כן הסבירה, שבמסגרת הטיפול שעברה סירבה בתוקף להתלונן במשטרה והסכימה לבקש הרחקה בלבד, ובהמשך, לאחר שאזרה אומץ, ולאחר שהנאשם לא כיבד את הצו, הבינה שאין לה ברירה:

"...התחלתי טיפול...[ב]מרכז למניעת אלימות במשפחה באשקלון, הגעתי לשופט...ביקשתי צו הגנה, באמת ובתמים חשבתי שנתגרש בטוב ונעבור הכל ופשוט נחיה בתור גרושים בטוב...**במהלך התקופות הקרובות יותר שם הוא פשוט הפר את הצו פעם אחר פעם**, ראה אותי ברחוב על הכביש שהלכתי ופשוט התחיל לרדוף אחריי, פשוט פחדתי, אחרי כמה פעמים החלטתי להתלונן..". (עמוד 33, ובהמשך מתארת אלימות ותוקפנות מצד הנאשם שנמשכים עד היום).

עולה מעדות המתלוננת, שלולי אותן הפרות אותן המתלוננת חוותה כהמשך התוקפנות והאיום מצדו, המתלוננת לא הייתה פונה למשטרה כלל.

ראו לעניין זה **ת/5** - דו"ח ראשוני של המרכז למניעת אלימות במשפחה באשקלון, מינואר 2017 - שם נכתבו במפורש דברים התואמים את עדות המתלוננת: שסירבה להגשת תלונה במשטרה, הסכימה להוצאת צו הגנה בלבד.

ראו גם בחקירה הנגדית של המתלוננת, עמוד 47 משורה 30.

כן ראו בעמוד 58-59 התייחסות ב"כ הצדדים לתלונה בגין הפרת צו הרחקה, שהוגשה בנובמבר 2016 (תיק שנסגר) ושבמסגרתו אין התייחסות כלשהי מצד המתלוננת לרקע של אלימות כלפיה.

54. פער הזמנים המתואר בין מועד עזיבת הבית למועד הגשת התלונה, אינו מתיישב עם טענת העלילה, העומדת במרכז הגנת הנאשם, ולפיה המתלוננת תכננה מזה זמן רב (וכבר מאז יולי 2015) את הגשת התלונה ואת הפללת הנאשם, מתוך מניע כלכלי של גזל רכוש ורכושה של אמו.

התנהלות מתוכננת מראש, תוצר של התייעצות עם עו"ד, שנועדה לנשל את הנאשם מנכסיו, אינה מתיישבת עם הימלטות חפוזת מהבית, ללא רכוש או ציוד, ואי חזרה אליו. גם לאחר שהוצא צו ההרחקה, הנאשם נותר לגור בבית המגורים והמתלוננת לא חזרה אל הדירה, ולא עלה על דעתה לחזור אל הדירה.

עזיבת הבית בנסיבות אלה ובאופן זה סותרת את האינטרס הכלכלי הנטען, ואינה תואמת כלל תכנון מוקדם ומחושב.

על מנת לקדם את אותו מניע נבזי, שלטענת הנאשם נבנה ותוכנן לאורך זמן, מצופה היה מהמתלוננת להזעיק את המשטרה לטובת טיפול באירוע אלימות כשהיא נמצאת בדירת המגורים ולהביא להוצאת הנאשם ממנה. המתלוננת פעלה באופן הפוך לחלוטין: היא ברחת מהבית, ללא חפצים, הרחיקה את הנאשם ממנה (ולא מהבית), ונמנעה מהגשת תלונה במשך מספר חודשים.

כזכור, המתלוננת פעלה באופן דומה גם ביולי 2015, גם אז היא שעזבה את הבית לבית הוריה ולאחר התייעצות עם עורך דין, פנתה למשטרה, אך סירבה להגיש תלונה ובסופו של דבר ביקשה לסגור את התיק וסיכלה את המשך החקירה. גם אז, המתלוננת גרה בבית הוריה וסירבה לחזור לחיק הנאשם, עד שהבטיח להתחיל בטיפול. המתלוננת לא חזרה אל דירת המגורים, גם כשהנאשם היה עצור למשך הלילה, וכששוחרר בהרחקה למשך חודש, תקופה שיכולה היתה בקלות להביא להרחקתו גם הדירה, לא עשתה כן אלא היא הרחיקה את עצמה, לבית הוריה והנאשם נותר לגור בדירה.

55. התיזה שהוצגה למתלוננת גם בחקירה הנגדית (וראו מעמוד 59) לגבי סמיכות זמנים מחשידה בין תחילת ההליכים האזרחיים להגשת התלונה במשטרה בחודש ינואר, איננה מתיישבת עם הטענה להתנהגות מחושבת בליווי עורך דין כבר משנת 2015; היא איננה מתיישבת גם עם העולה מת/5, התואם את תשובת המתלוננת

"...אני הגעתי למשטרה בעקבות הפרות הצו ולאחר שיחות שלי עם נעה [המטפלת במרכז למניעת אלימות במשפחה, ע.ח.]. אם תזמנו את נעה היא תגיד שלא רציתי להגיש תלונה, היא אמרה את חייבת... ... אחרי הפרות הצו הגשתי תלונה זה לא קשור לאיתן [עורך דינה האזרחי של המתלוננת דאז, ע.ח.] ולתביעות המשפטיות, זה קשור אך ורק לעבודה שלי במשרד הרווחה עם נעה, אחרי תהליך שעברתי, הייתי בתהליך נפשי קשה ואלימות עדיין ישנה" (עמוד 59 משורה 23).

כן ראו בהמשך:

"...אני לא חשבתי על הדברים לטווח [ארוך] כמו שאתה מתאר, חייתי נקודתית בהישרדות לעבור תקופה של סיוטים, לילות ללא שינה...לא בצורה מחושבת עשיתי דברים..." (עמוד 60 משורה 8).

ואכן, המתלוננת לא פעלה בצורה מחושבת ובהתאמה, גם לא הגיעה לתוצאות ולהישגים המקווים, כך על פי תיזת העלילה.

כפי שיוצג להלן, תיזת ההפללה המתוכננת נשללת לחלוטין גם מראיות נוספות.

סתירות ואי התאמות בעדות המתלוננת

56. ב"כ הנאשם עשה ככל יכולתו לטובת מרשו, למצוא ולהציג סתירות ואי התאמות בעדות המתלוננת, או בין עדותה לעדי התביעה האחרים. הדבר לא עלה בידו, מלבד שעניין בודד:

בנוגע לאירוע ט', שהתרחש ביום הולדתה של המתלוננת ולגבי נמצאה אי התאמה בין תיאור המתלוננת לגבי השעה שבה הודיעה בעבודה שתיעדר באותו היום והאם הודיעה מראש שתאחר להגיע בשל בחינת סיום באחד הקורסים שלמדה. בעניין זה אכן נמצאה אי התאמה בין עדות המתלוננת לעדים האחרים. המדובר בעניין קל, פעוט וצדדי, ואין בו להשליך ולו במעט על מהימנות התלונה.

57. בהיעדר אי התאמות או סתירות להצביע עליהן, הוסבה ההגנה לטענה, שעדות המתלוננת היתה סדורה מדי, ברורה מדי ועקבית מדי, באופן המעיב על מהימנותה. בעניין זה אף נרמז והוצע למתלוננת בחקירה הנגדית, שהיא שיננה מראש את חקירתה במשטרה, ושהיא מחזיקה בהעתק של המחברות **ת/5**, **ת/א5**.

אכן, כשם שסתירות ואי התאמות עשויות להצביע על חוסר מהימנות כך לעיתים גם המצב ההפוך עלול לעורר תמיהה, אם נוצר רושם ל"דיקלום", להכנת יתר או לשינון מלאכותי של הפרטים. לא כך בענייננו. המתלוננת אכן העידה באופן סדור ועקבי. ניכר, כי הכינה את עצמה למעמד זה. אין בכך כל פסול. אך לא התרשמתי כלל כי מדובר בשינון מלאכותי. הרושם היה, כי המתלוננת בעת עדותה חיה מחדש את האירועים וחווה אותם על גופה. המתלוננת התאמצה לדייק בפרטים - עיקריים וטפלים כאחד - ולמסור דברים כהווייתם, דבר שניכר שעלה לה במאמץ פיסי ורגשי עצום.

58. במסגרת חקירתה הנגדית של המתלוננת, הוצגו לה שאלות שנועדו לסתור את טענת ההסלמה באירועים, גם לשיטתה ולהציג דפוס פעולה מגמתי ומניפולטיבי. כך, למשל, בפניית המתלוננת לרופאה בתאריך 20.9.16 - **נ/1** (עוד בטרם עזיבת הבית). המתלוננת עמדה בתוקף על כך, שלא תכננה מראש לעזוב את הבית ואין מדובר בהתנהלות מחושבת, אלא תגובה להסלמה בתכיפות ובעוצמת האירועים (עמוד 54).

הטענה כי המתלוננת פעלה באופן מחושב ומתוחכם, איננה משכנעת. לא התרשמתי כלל מאישיות מתוחכמת ומחושבת. התרשמתי מאישיות חלשה, כנועה קורבנית ונאיבית. התנהלות המתלוננת אל מול גורמים שונים - הן מול המשטרה ביולי 2015, והן בדברים שנרשמו מפיה ב**נ/1** - מגושמת ולא מתיישבת עם אותה מטרה נטענת לפגוע בנאשם.

אכן, כפי שהמתלוננת העידה, היא עצמה חשה באותה תקופה בהסלמה בהתנהגות הנאשם והבינה, כנראה, גם אם לא באופן מודע ומפורש, שנקודת ההכרעה קרובה. כאמור הדברים משתקפים גם מתוכן הדברים שכתבה במחברת **ת/א5** באותה תקופה.

59. גם אם אכן התגבשה אצל המתלוננת באותו קיץ התובנה, שתקוותה לשיפור במערכת היחסים עם הנאשם ולהפסקת האלימות נגוזה ושיהיה עליה לעשות מעשה על מנת לאפשר הפעם את הפסקת מעגל האלימות ואת הפרידה, ונערכה לשם כך, אין כל פסול בדבר. היערכות והתארגנות לקראת פירוק התא המשפחתי לאחר שנים רבות של אלימות, ואף התייעצות עם גורמי מקצוע לשם כך, הם מהלכים טבעיים ומתבקשים בנסיבות העניין ואין לזקוף אותם כלל לחובת הקורבן. הרצון לתעד מעשי אלימות, מתוך הבנה שתידרש להוכיח אותם בהמשך, לאחר שנים של שתיקה, אינו מלמד על עלילה או הפללה. לכל היותר, הוא מלמד על תבונה ועל רצון להחזרת השליטה בחייה והיערכות לשם כך. כאמור, לו אכן המתלוננת פעלה באופן זה, ניתן היה להבין את הדבר ולא בהכרח לזקוף אותם לחובתה. אלא שכפי שתואר לעיל, המתלוננת לא פעלה באופן זה. מהלכיה היו מגושמים, נאיביים ומנוגדים לאינטרסים הברורים שלה.

מהימנות המתלוננת - סיכום

60. נוכח המפורט לעיל, בניתוח עדות המתלוננת מתוכה - ההתרשמות הבלתי אמצעית מאופן מסירת העדות, סימני האמת המרובים, הרצף הקוהרנטי של תיאור המעשים, עקביות התיאור - מחייבים את המסקנה, כי מדובר בעדות אמת.

ראיות לחיזוק עדות המתלוננת

61. כפי שיפורט להלן, מלבד עדות המתלוננת עצמה, הוצגו בבית המשפט ראיות חיזוק שונות, מסוגים וממקורות שונים ובעוצמות שונות. ראיות אלה, אף שאינן נחוצות מבחינה משפטית, תומכות ומחזקות את התלונה, לעיתים עד כדי "סיוע" ממש, סותרות את תיזת ההגנה בדבר הפללה מתוכננת מצד המתלוננת ואינם מאפשרים לקבל את גרסת הנאשם.

טענת הנאשם בסיכומים, כי מדובר במקרה זה ב"עדות יחידה", בצירוף ראיות שכולן מקורן במתלוננת עצמה, אינה נכונה כלל מהבחינה העובדתית. על כן אין כל צורך להאריך דיון בהיבט המשפטי של הטענה.

להלן יפורטו וינותחו ראיות החיזוק:

היומנים

62. בעת הגשת התלונה בינואר 2017, המתלוננת מסרה שתי מחברות (ת/5, ת/5א) שבהן על פי עדותה תיעדה מעת לעת במהלך השנים 2015-2016, אירועים שחוותה. המתלוננת העידה ששמרה את המחברות במקום עבודתה ושם גם נהגה לכתוב. כן העידה המתלוננת, שגם קודם לכן נהגה לתעד את חוויותיה בכתב, אך הנאשם מצא את כתביה כשנשמרו בבית וזרק אותם (עמוד 34 משורה 15; עמוד 51 משורה 1).

63. ב"כ הנאשם העלה בנוגע ליומנים אלה טענת קבילות ולחלופין טען, כי אין לייחס להן משקל. דין הטענות להידחות.

ראשית יובהר, כי הנאשם איננו כופר בכך שהמחברות כתובות בכתב ידה של המתלוננת אלא הוא הטענות הן בנוגע למועד ולנסיבות הכתיבה. ואולם, טענת המתלוננת, כי מדובר באירועים ובתחושות אותם תיעדה בסמוך להתרחשותם לא נסתרה כלל ולא הוטל בה ספק. היא אף קיבלה חיזוק בעדויות נוספות, כפי שיפורט להלן.

64. דברי המתלוננת המתועדים במחברות תומכים בתלונה. זאת, הן מבחינת התוכן, הן מבחינת ההתרשמות מהדינמיקה והן מבחינת הסגנון. במחברות מתועדים אירועים ספציפיים המפורטים בכתב האישום וכן מתוארים בהם אירועים וחוויות שלא מיוחסים לנאשם בכתב האישום. התיאורים אותנטיים ומשולבים בהם גם תגובותיה הרגשיות ומחשבותיה של המתלוננת, תיאור תגובות של הילדים שנכחו בחלק מהאירועים או ראו את המתלוננת לאחריהם, וכן מובעות בהן תקוות של המתלוננת שיימצא לה הכח לשנות את מצבה.

בנוסף, קריאת האירועים הכתובים ברצף מלמד גם על ההסלמה בטיב ובאופי התנהגותו של הנאשם, באופן המתיישב עם עדות המתלוננת וכן עולה מהם, בד בבד, ההחמרה במצבה הנפשי והפיסי של המתלוננת עד לעזיבה הסופית את הבית בספטמבר 2016.

65. בנסיבות אלה אין מדובר בראיה העומדת בניגוד לכלל האוסר על "סיוע עצמי", כנטען, אלא באמרת קורבן אלימות המתועדת בסמוך לאירועים, וככזו קבילה לאמיתות תוכנה על פי פקודת הראיות.

המחברת הנוספת

66. העדה ו', שהיתה חברתה לעבודה של המתלוננת במקום עבודתה לפני שעברה לעבוד ב"רשפים", שמעה מהמתלוננת בתקופה זו על מעשי אלימות מצדה של הנאשם. בין היתר, העדה סיפרה שראתה את המתלוננת כותבת במחברות אותן החזיקה במקום העבודה והמתלוננת אמרה לה שהיא מפחדת שלא יראו אותן. העדה סיפרה, שאחת המחברות הופקדה אצלה למשמורת על ידי המתלוננת, והוחזקה בביתה של העדה. העדה מספרת, שלקראת מעבר דירה שלה בשנת 2017, לפני פסח, מצאה את המחברת. לדברי העדה, היא התקשרה אל המתלוננת ושאלה אותה האם היא צריכה את המחברת, והמתלוננת השיבה בשלילה, לכן זרקה אותה. העדה סיפרה, שמדובר במחברת חומה פשוטה (עמוד 106-104). מהקשר הדברים עולה, כי שיחה זו התקיימה לאחר שהוגשה התלונה במשטרה בינואר 2017, וגם לאחר שהעדה נחקרה במשטרה ביום 11.1.17 (נ/2). נושא הכתיבה במחברת, וכן דבר קיומה של המחברת, אינם מוזכרים בהודעת העדה במשטרה. העדה הסבירה בעדותה, שבאותה עת לא זכרה את הדבר, אלא רק כאשר מצאה את המחברת לקראת מעבר הדירה.

67. כמפורט לעיל, ב"כ הנאשם סבור, כי מדובר ב"השמדת ראיה", שדי בה להביא לזיכוי הנאשם - בין מחמת הספק ובין מטעמי צדק.

68. דין הטענה להידחות.

בבחינת מכלול הדברים המסקנה המתחייבת היא, שיש בעדות העדה ו' - בכללותה, וכן בעניין הספציפי הנוגע לכתיבה במחברת - לתמוך במהימנות המתלוננת ולא להיפך.

ראשית יובהר, כי הנאשם איננו מעלה טענות בנוגע למהימנות העדה ואין בפניי ראיה המצדיקה לפקפק בנכונותה.

בנוגע לתוכן העדות, מדובר בעדות ישירה **מזמן אמת** על כך שהמתלוננת נהגה לכתוב את קורותיה ואת חוויותיה במחברות בעת שהיתה בעבודה, וכן על דברי המתלוננת, שהיא מבקשת להסתיר את הדבר.

כמו כן, עצם הפקדת המחברת אצל העדה למשמורת מלמדת, שהיה דבר משמעותי ובעל ערך שאותו היה מקום וצורך לתעד - מחוץ לבית; ולשמור - גם כן מחוץ לבית.

עדות זו, כשהיא משולבת ביתר פרטי עדותה העדה, כמפורט להלן, על מעשי האלימות שהמתלוננת סיפרה עליהם בזמן אמת, ועל החבלות על גופה של המתלוננת שראתה במו עיניה, מהווה חיזוק משמעותי לתלונה בכללותה ולעדות המתלוננת שנהגה במהלך השנים לתעד את קורותיה בכתב ולא רק בשנתיים האחרונות כעולה מ **ת/5, ת/5א**.

עובדה זו, מהווה חיזוק נוסף גם לקביעה בדבר האמינות והמשקל של המחברות **ת/5, ת/5א** ודחיית הטענה, כי מדובר במחברות "מפוברקות" שנכתבו במבט צופה פני המשפט, ולא בזמן אמת.

69. ההנחה העובדתית שמבקשת ההגנה להניח לזכות הנאשם, כי במחברת היה מתועד מידע אופי "מזכה" אינה מסתברת כלל מהראיות, לאור האמור לעיל, ואין בפניי ממש מוחשי, שבהיעדרה של אותה מחברת נגרם לנאשם עיוות דין.

70. ההנחה הנוספת המובלעת בטענה, שהמתלוננת ידעה שהמחברת נחוצה כראייה, אף היא הנחה בלתי מבוססת. יוזכר, אין מדובר בחוקר משטרה שידע על קיומה של המחברת ונמנע מלפעול לתפיסתה, שאז היה מקום לקיים דיון האם מדובר במחדל חקירה, ואם כן - מה משקלו של אותו מחדל. מדובר במתלוננת, אזרחית, שכבר מסרה תלונה ומסרה ראיות שהיו ברשותה. ההנחה שכל אדם היה צריך להבין שמדובר בחפץ שתפיסתו נחוצה, היא הנחה של אנשי מקצוע ואנשי משפט, במבט הצופה פני הליך פלילי. אין מדובר בהנחה שיש להחילה על אדם מן השורה. גם מעדותה של העדה בבית המשפט על השיחה שהתקיימה בינה ובין המתלוננת בנוגע למחברת מלמדת, שלא עלה מהשיחה שהיא עשויה להיות קשורה לחקירה שהתקיימה כחודשיים-שלושה קודם לכן. משכך, אין לקבל הטענה שמדובר ב"השמדה" של ראיה.

71. ההיפותיזה בטענת הנאשם, שהמחברת עשויה היתה ללמד על חוסר מהימנות עדות המתלוננת בנוגע לאירועים שקדמו לשנת 2015, ובכך להביא לזיכוי הנאשם, איננה מסתברת כלל ואין מתעורר במקרה זה חשש אמיתי שנגרם לנאשם עיוות דין או שנפגעה זכותו להתגונן.

ממילא, אם תועדו בהם אירועי אלימות שהתרחשו לפני שנת 2014, נוספים או אחרים מאלה המפורטים בכתב האישום, ממילא לא היה בכך כדי להביא לזיכוי הנאשם, אלא מדובר היה בראיה נוספת לחובתו. האפשרות, שהמתלוננת תיעדה בהיחבא ובחשאי אירועים המתיישבים עם תיאור הנאשם את מערכת היחסים הזוגית, היא אפשרות רחוקה ובלתי מסתברת, הן לאור יתר הראיות והן לאור עדות העדה לגבי נסיבות כתיבת המחברת, ויתר פרטי הדברים שהמתלוננת

תיארה באוזניה.

המסקנה המתבקשת היא, איפוא, כי מדובר בעניין צדדי.

72. לא ברורה הטענה, כי היה על המאשימה לבקש לזמן שוב את המתלוננת לעדות בעקבות עדותה של העדה **וינקלר**. לא מוכרת לבית המשפט מסגרת משפטית מתאימה לטענה זו: המאשימה לא היתה רשאית לזמן שוב את המתלוננת לעדות, מאחר שעניין זה לא נמסר על ידי המתלוננת בשלב החקירה, ולא בורר כלל בשלב החקירה.

האפשרות הדיונית היחידה שעמדה בפני המאשימה היא לקבל את רשות בית המשפט לבצע השלמת חקירה בעניין - על כל המשתמע בכך. כידוע, השלמת חקירה המתבצעת תוך כדי הליך ההוכחות היא עניין חריג ונדיר ביותר ונסיבות מקרה זה בוודאי שלא היו מצדיקות את הדבר, בהיעדר חשש מוחשי לעיוות דין.

73. לעומת זאת, הנאשם היה רשאי, לו חפץ בכך או סבר שהדבר חשוב להגנת הנאשם, לבקש לזמן שוב את המתלוננת לעדות ולהטיח בה את פרטי עדותה של העדה במסגרת חקירה נגדית, ולדרוש את הסבריה וכן לנסות ולבסס את ההיפותיזה העובדתית שהונחה בסיכומים. אפשר, שבמקרה כזה בית המשפט היה נענה לבקשה ומתיר את החזרת המתלוננת לחקירה נגדית משלימה. בית המשפט היה שוקל אז את הבקשה ומחליט לכאן או לכאן. יודגש, כי אין מדובר במקרה מובהק כלל ובהחלט ייתכן, שבמקרה זה בית המשפט היה דוחה גם את בקשת הנאשם, לו הוגשה, בשל הכלל בדבר סופיות הדיון בעניינים צדדים.

74. לסיכום עניין זה, הטענה כי יש בעובדה שהתגלתה במהלך חקירת העדה **וינקלר** כדי להשליך על מהימנות עדות המתלוננת, או כי כתוצאה מעובדה זו נפגעה הגנת הנאשם, דינה להידחות.

יש בעדותה של העדה, ולרבות בנוגע לקיומה של המחברת ונסיבות כתיבתה, כדי לחזק את התלונה.

הבגדים

75. לבית המשפט הוגשו פרטי לבוש קרועים של המתלוננת (ת/4) אותם קשרה בעדותה לאירוע יא'. הבגדים נמסרו למשטרה עם הגשת התלונה. בנוגע לשמירת פרטי לבוש אלה ראו ההפניות לעדות המתלוננת לעיל.

כפי שהוסבר כבר לעיל, גם לו דובר בשלב שבו המתלוננת החליטה באופן מודע ומתוכנן "לאסוף ראיות" להוכחת תלונה עתידית, במטרה להביא לפרידה מהנאשם ולהפסקת מעגל האלימות, אין בעובדה זו, כשלעצמה, כדי לפגום במהימנות התלונה. ואולם, המתלוננת השיבה בעניין זה בכנות ובפשטות, שלא פעלה באופן מתוכנן ומחושב, אלא מתוך בלבול וכי פעלה "ממקרה למקרה".

במאמר מוסגר, ובאופן דומה, ניתן להתרשם מפשטותה, ואף מתמימותה של המתלוננת, שפתחה את הודעתה במשטרה ביולי 2015 ת/6 (הודעה שכזכור נמסרה במטרה להביא לשחרור הנאשם ממעצר ולסגירת התיק): "אני הגעתי אתמול לתחנת משטרה כי העו"ד שלי ששמו איתן בן עמי יעץ לי לבוא למשטרה ולדווח על אלימות כלפי, בכדי שיהיה תיעוד וזה יעזור לי בהליכי הגירוש, אז הגעתי למשטרה ודיווחתי לא רציתי להתלונן וזהו אני לא רוצה להתלונן...".

דברים אלה של המתלוננת אינם מתיישבים עם טענת קונספירציה מניפולטיבית מתוכננת מראש. ראו גם בהמשך ההודעה, כאשר המתלוננת מסרבת להשיב על שאלות מפורשות בנוגע לאלימות כלפיה ומסרה שהיא והנאשם

מבקשים לשקם את יחסיהם, שהיא איננה חוששת ממנו ושהוא אדם טוב.

76. אכן, כעולה מהעדות וגם מתוכן המחברות, ניתן להבין, שבמהלך התקופה האחרונה ההסלמה בהתנהגות הנאשם, שהביאה להידרדרות גם במצבה הנפשי והפיסי של המתלוננת, העלו מדי פעם גם מחשבות ותובנה שהמצב לא ישתנה מעצמו. במחברת **ת/5א** התבטאויות בהן מובעת תפילה ותקווה שיימצא לה הכח לפרוץ את מעגל השתיקה ולעשות משהו. המעשה של שמירת הבגדים משתלב עם תובנה חלקית והדרגתית זו, שנעשתה באופן לא מתוכנן ומאורגן, וכשם שחשפה באופן חלקי והדרגתי את קורותיה גם בפני אחרים, עד לאותו אירוע שתואר כנקודת השיא, לאחריה עזבה את הבית, לאחר שנים של סבל ושל קורבנות.

77. פריטי הלבוש שהוצגו, אכן, מקורם במתלוננת. משקלה של ראיה זו כראיית חיזוק עצמאית אינו משמעותי, אלא מדובר בראיה חפצית המשולבת ברצף האירועים, ומתיישבת עם עדות המתלוננת לגבי השינוי שחל בהבנתה את המציאות עם ההסלמה באירועים והבנתה, שעליה לשמור תיעוד וראיות לקראת נקודת האל-חזור.

78. כפי שיובא גם להלן, טענות של המתלוננת בדבר קריעת בגדיה על ידי הנאשם הושמעו גם בפני עדים אחרים שהעידו על כך במשפט. בנוסף, נשמעה גם עדות על כך, שהמתלוננת הביאה איתה למקום העבודה בגדים ושמרה אותם שם (אף שאין ראיה הקושרת את העדות **ל/4** דווקא).

התמונות

79. לבית המשפט הוגשו צילומי חבלות, אותם קשרה המתלוננת בעדותה לשני אירועים המתוארים בכתב האישום:

ת/1 צילומי חבלות הקשורים באירוע **ט'** שלאחריו, כאמור, המתלוננת עזבה את הבית לתקופה וכן פנתה למשטרה.

ת/2 צילום של החבלה על ידה של המתלוננת, באירוע **יג'** ועל פי אמרת החוקרת הותירה על זרועה צלקת קטנה גם בחלוף זמן (**ת/3**).

אין בפני כל ראיה הסותרת את עדות המתלוננת לגבי מועד הצילומים וכפי שיובהר להלן אין בפני הסבר סביר חלופי, לחבלות המתועדות.

המדובר, איפוא, בראיות "חפציות" מ"זמן אמת" התומכות בתלונה.

עדות אביה של המתלוננת

80. אביה של המתלוננת העיד בבית המשפט בהתרגשות רבה (מעמוד 111). העד סיפר, שבמהלך השנים שמע על אלימות הנאשם כלפי בתו, וזאת מאשתו. המתלוננת עצמה לא דיברה איתו ישירות. משכך, מדובר בעדות שמועה

שאיננה קבילה לאמיתות תוכנה.

81. לגבי אירוע יג' שמע בעצמו מהמתלוננת תיאור כללי, אך מהעדות לא עולה מתי שמע ממנה את הדברים, ועל כן לא ניתן לקבוע המשמעות הראייתית של פרט זה.

82. גם התייחסות העד לשאלת טיב היחסים בינו ובין אשתו למתלוננת במהלך השנים היתה שטחית והעד לא אישר את מה שלגביו אין מחלוקת גם בין המתלוננת לנאשם, ואושר גם על ידי שתי האימהות שהעידו בפניו, כי היחסים היו רופפים ורעועים.

83. טענות הנאשם שהועלו בעדותו בנוגע לאב, למניעיו, למצבו הכלכלי וכיוצא באלו עניינים שהועלו כחלק מטענת המניע להפללה, לא הוצגו לאב כלל בחקירתו הנגדית ולא הוטחו בו.

84. לאור זאת, לעדות האב בבית המשפט אין ערך ראייתי משמעותי בתיק זה - לכאן או לכאן.

עדות אמה של המתלוננת

85. אמה של המתלוננת מתארת את הפעם הראשונה שבה המתלוננת התקשרה אליה ואמרה שהיא לא יכולה יותר לסבול וביקשה שיקחו אותה. מדובר היה כשהבן הבכור היה בן כעשרה חודשים (החל מעמוד 114).

העדה מתארת את האירוע:

"כשנכנסנו אליהם הביתה הוא היה בעבודה ואמא שלו התקשרה אליו ואמרה שהגענו לדבר, הוא נכנס התחיל לצעוק וזרק עלינו כל מיני דברים, הוא אמר היא אשתי והיא תישאר אתם ההורים לא צריכים לבוא לקחת אותה. הכל נשאר סגור במשפחה. גם אמא שלו זרקה מילה שאני סבלתי הרבה שנים, ולא יקרה כלום שגם היא תסבול".

לאחר מכן, המתלוננת נשארה בביתם כחודש ימים, ואז הנאשם הגיע, לקח אותה, והמתלוננת אמרה לה שהחליטה לחזור ושהכל יסתדר. אבל מאז, לא ראו אותו כמה שנים ורק היא היתה מגיעה לבקר, ולתקופות גם היתה "נעלמת".

86. העדה מתארת ידיעה כללית ולא מפורטת במהלך השנים לגבי מצבה של המתלוננת בבית הנאשם ואלימות המופנית כלפיה. בעיקר, העדה מתארת התייחסויות כלליות מצד המתלוננת, כאשר עזבה את הבית. בנוסף, העדה מתארת שראתה במו עיניה סימני חבלות על גופה של המתלוננת במהלך השנים, ביד ובגב, והמתלוננת תמיד אמרה שקיבלה מכה "פה ושם", והיא ידעה שזה לא נכון (עמוד 115, משורה 18).

עדות זו תואמת גם את דברי המתלוננת (ראו, למשל, בעמוד 89).

בנוגע לשני האירועים האחרונים בזמן, אירועים יג' ו-יד' העדה מתארת ששמעה יותר פירוט מבתה:

87. העדה מתארת את אירוע יד' ואת הרקע לאירוע. מתארת שכשלושה חודשים לפני כן המתלוננת לא היתה בקשר והם גם לא ראו את הנכדים. הם הפצירו במתלוננת להגיע לכבוד יום ההולדת שלה ושל האחיינים והיא באה עם הילדים והיתה אצלם.

"אחרי שעתיים שהיא חזרה היא התקשרה ואמרה אמא תבואו תקחו אותי. שאלתי מה קרה, היא אומרת כשחזרתי הביתה הוא התחיל לצעוק והתחיל להרביץ לי כי הייתי יום שלם אצלכם. באנו הוא לא היה בבית הוא היה בעבודה, היתה אמא שלו. אמרתי תקשיבי את סבתא ואני סבתא אני מאד רוצה לראות את הנכדים שלי אבל הם לא באים... הם באו אחרי כל כך הרבה זמן שלא ראיתי אותם ועכשיו הוא עושה בעיות. ואז הבית שלי התחילה לספר שגם כשהם יוצאים לבלות הוא גם ליד הילדים התחיל להרביץ אותה.... אמא שלו שואלת את הילדה, ואז הילדה מסכנה אומרת כן זה היה ככה אפילו כבר ילדים התחילו לראות מה אבא עושה לאמא. אז לקחנו אותה..." (עמוד 114, משורה 26).

88. בנוגע לאירוע יג' העדה תיארה את החבלה על ידה של המתלוננת לאחר אירוע יג' ולגבי המתלוננת סיפרה לה, כשבאו לקחת אותה, כיצד נגרם (עמוד 115, שורה 30).

89. מדובר בעדות מהימנה בפשטות ובחוסר התחכום שבה נמסרה.

העדות תאמה גם את הרושם שעלה מעדות המתלוננת, שמשפחתה הגרעינית לא היתה, כמסתבר, גורם תמיכה ואיזון משמעותיים מספיק כדי למנוע את הסחרור המתמשך במעגל האלימות או להפסיקו ולמנוע את חזרת המתלוננת לבית הנאשם גם באותם צמתים שבהם עזבה את הבית לפרקי זמן קצרים.

המתלוננת לא שיתפה את בני משפחתה, גם לא את אימה, בפרטי חייה האישיים ואלה, מצידם, לא פעלו באופן אקטיבי לחלץ את המתלוננת ולסייע לה, למרות שלפרקים ידעו, ולפרקים אך חשדו, בעובר עליה.

לכל היותר, הורי המתלוננת לא התנגדו לכך שהמתלוננת עזבה את בית הנאשם והתגוררה בביתם לפרקים קצרים במהלך השנים וכן נענו לקריאות החירום שלה, לאסוף אותה מביתו בפעמים שבהם עשתה כן. לא מעבר לכך.

העדה לא ניסתה לייפות את המציאות המצטיירת מעדותה, ומעדות הבת, שהציפייה הבסיסית היתה, שהמתלוננת תדבוק בנישואיה ותשאיר את הדברים "בתוך המשפחה", ציפייה אופיינית בקהילה המסורתית שהמתלוננת והנאשם משתייכים אליה.

למעשה, דברים אלה נמסרו באופן מפורש ובוטה במסגרת עדות הנאשם, ונראה שאינם שנויים במחלוקת אמיתית.

עדות חבריה לעבודה של המתלוננת

העדה ק'

90. עדה זו היא חברתה לעבודה של המתלוננת בחברת "רשפים", ומכירה אותה משנת 2014.

העדה תיארה תחושה נמשכת ש"משהו לא בסדר" אצל המתלוננת לאורך זמן וכן התנהגות מצד המתלוננת שעוררה את חשדה ולמשל, שאף פעם לא הגיעה לאירועים, לבישת בגדים ארוכים שלא בהתאמה לעונה, חבישת משקפי שמש באופן לא מותאם.

העדה תיארה, שניסיונות לדובב את המתלוננת נכשלו והמתלוננת סירבה לשתף במה בעובר עליה (עמוד 96).

העדה מתארת גם את ההתרחשות הקשורה באירוע ט' וכן באירוע ח':

"למחרת היא באה עם גולף, משקפי שמש ושפה קצת נפוחה. אז אני קראתי לה לשיחה וכבר לא ויתרתי אמרתי לה עכשיו את מספרת לי מה קורה, והיא סיפרה שזה התחיל קצת קודם, למחרת אותו יום בחתונה, כשהיא חזרה ובן זוגה לא האמין שהיתה לבד, מה היא עשתה, שהיא היתה עם גבר אחר, הוא הרביץ לה והיא אימתה את מה שחששתי. זה המשיך ביום ההולדת הוא הרביץ לה מכות קשות."

"זה הדליק נורה אדומה מי הולך עם גולף ביולי" (עמוד 98, שורה 31).

העדה מתארת, שלאחר שיחה זו הבינה שקורה משהו הרבה יותר חמור ממה שהיא מתארת, ופנתה למנהל וביקשה ממנו שיבדוק איך אפשר לעזור לה.
לדברי העדה, בהמשך המתלוננת סיפרה לה על עוד **עשרות** מקרי אלימות נוספים.

91. תיאור העדה מכלי ראשון ומזמן אמת, מצייר תמונה של קורבן אלימות מתמשכת במסגרת המשפחתית, שמנסה להסתיר לאורך זמן מסביבתה את המצב שהיא נתונה בו ואת סימני האלימות, אף נמנעת מבקשת סיוע ודוחה אפשרות לתמוך בה ולסייע לה. זאת, במשך תקופה ארוכה.

די בעדות ברורה ומהימנה זו, על מנת לסתור לחלוטין את תיזת ההגנה המרכזית, בדבר עלילה מחושבת ומתוכננת שנרקמה מראש על ידי המתלוננת, מתוך "הכנת הקרקע" לתיק גירושין עתידי ובמטרה לגזול מהנאשם ומאמו את מומם ונכסיהם.

התיזה נשללת לחלוטין בעדות זו, בדומה ליתר חבריה לעבודה של המתלוננת שהעידו בפניי, הן מבחינת תוכן עדותם לגבי התנהגותה של המתלוננת, לגבי מצבה הפיסי והן מבחינת המועדים המתוארים בעדויות.

92. בנוגע לאירועים ח' ו-ט' מעבר לחיזוק הכללי בעצם אמרת קורבן האלימות בסמוך לאירועים, ולכך, שהעדות היא כתמונת ראי המתיישבת היטב עם עדות המתלוננת ומשלימה אותה (בנוגע לאי ההתאמה בעניין השעה בה התקשרה ביום הולדתה, ראו התייחסותי שלעיל), הרי שהעדות לגבי החבלות בהן הבחינה העדה במו עיניה, מהווה ראיות מסייעת משמעותית.

הדברים נכונים בפרט, ובמיוחד, לאור עדות הנאשם בנוגע לנסיבות האירוע ובפרט לגבי החבלות באירוע ט', שאין בהן כל התמודדות עם מכלול הראיות ואין אלא לקבוע באופן ברור ומפורש שהיא עדות שאיננה אמת (על כך ראו גם להלן).

93. בנוגע לאירוע ט', העדה תיארה את חשיפת הדברים על ידי המתלוננת בימים שלאחר אותו אירוע (עמוד 97). זאת, לאחר שהיא החליטה שלא להרפות מהמתלוננת ולא לקבל את סרבנותה לשתף במתרחש.

בתחילה, המתלוננת חשפה את הדברים בפניה. בהמשך, בפני המנהל. בעקבות אירוע זה, המתלוננת החליטה לעזוב את הבית **בחוסר כל** ולהגיש תלונה במשטרה, וזאת כאשר חבריה לעבודה תומכים בה ומסייעים בידה.

לאחר מספר ימים, המתלוננת סיפרה לעדה שהנאשם איים להתאבד, הפעיל אליה לחץ, שהיא הרגישה אשמה על הגשת התלונה והחליטה לחזור להתגורר איתו (ראו גם במועד 100, שורה 9: "שהדברים ישתנו, שהוא מאד אוהב אותה, ושהוא יתאבד אם היא לא תחזור, והיא חזרה הביתה").

העדה מתארת, שהתחננה בפני המתלוננת שלא לעשות כן, אך הדבר לא הועיל ("אני לקחתי צעד אחורה כי ראיתי שאני דוחפת אותה לעשות את הצעד הנכון, כשהיא לא בשלה לזה. לקחתי צעד גדול אחורה אמרתי לה אני פה תחליטי כשאת צריכה עזרה").

העדה גם תיארה בכנות שכעסה על המתלוננת שהחליטה לחזור אל הנאשם והתאכזבה מכך.

בתקופה הבאה העדה מתארת מחוות "גרנדיוזיות" מצדו של הנאשם כלפי המתלוננת.

גם חלק זה בעדות העדה משתלב היטב בתיאור המתלוננת, כתמונת ראי משלימה ותומכת בעדות המתלוננת לגבי ההתרחשויות בימים אלה, לרבות בנסיבות חזרתה הביתה.

94. בהמשך לכך, העדה תיארה תהליך **מסלים** של גילוי קנאה וחשדנות מצדו של הנאשם. בין היתר מתארת העדה, שהנאשם התקשר אל המתלוננת תכופות במהלך יום העבודה, ודרש ממנה דיווחים לגבי מקום המצאה ומעשיה. כן העדה מתארת שהמתלוננת נהגה לשלוח לנאשם תמונות שלה כדי להוכיח לו שהיא אכן נמצאת בעבודה. מדובר במעשים עליהם העידה העדה מכלי ראשון, כמי שראתה את הדברים מהצד במו עיניה, וחווה אותם מתוך כאב ודאגה למתלוננת. המדובר, איפוא, בראיה מסייעת שמשקלה רב והוא תומך בתיאור המתלוננת את האירועים בתקופה שחלפה בשנה האחרונה לקשר הזוגי.

95. בנוסף לכך, העדה תיארה שראתה את המתלוננת כותבת במחברות אותן החזיקה בעבודה, וכן תיארה שמעת לעת המתלוננת הקריאה לה קטעים שכתבה במחברות (עמוד 99).

עדות ישירה ומפורשת זו מחזקת את עדות המתלוננת ותומכת במסקנה שנקבעה לעיל, בנוגע לקבילות המחברות כראיה לאמיתות תוכן, ומשקלן.

96. העדה העידה בנוסף, שהמתלוננת נהגה להביא לעבודה דברים ולשמור אותם שם. בין היתר תיארה שהמתלוננת הביאה לעבודה ושמרה שם שקית עם בגדים, לגביהם המתלוננת סיפרה לעדה, שאלה בגדים שהנאשם קרע באחד

האירועים - חזייה וחולצה. העדה הדגישה, במסגרת חקירתה הנגדית, שהשקית עם הבגדים הובאה למקום העבודה **אחרי** יום ההולדת (ראו אירוע ט' לעומת אירוע יא'). העדה סיפרה, שהמתלוננת אמרה לה **מספר פעמים** שהנאשם קרע לה בגדים (עמוד 101).

97. העדה מתארת את ההודעה שקיבלה מהמתלוננת כשנה לאחר מכן, בראש השנה של שנת 2016, שעזבה את הבית. באותה עת השתיים כבר לא עבדו יחד, והעדה קיבלה את ההודעה בעת ששהתה מחוץ לישראל. העדה תיארה שיחה עם המתלוננת שהתקיימה בהמשך, שבה המתלוננת סיפרה לה ש"פחדה למות", וכן תיארה באוזניה את פרטי אירוע **יד'** וזאת בדיעבד (עמוד 97).

העד אור-זיו

98. עד זה שימש כממונה על המתלוננת וכמנהל במקום עבודתה ב"רשפים".

העד תיאר פנייה של עובדות המשרד אליו בעניינה של המתלוננת וביקשו שישוחח איתה. בשיחה עמה המתלוננת סיפרה שהיא חווה אלימות בבית ותיארה אלימות פיזית ומילולית נמשכת וכן תיארה גילויי קנאה וחשדנות מצדו של הבעל.

בין היתר, המתלוננת תיארה באוזניו מכות, משיכות שיער, קריעת בגדים, וכן סיפרה שלוקח אותה לאיזור התעשייה ושם מכה אותה (עמוד 92, עמוד 95).

בנוסף, העד תיאר את הנסיבות שסבבו את אירוע ט' בכתב האישום, כפי שחווה אותם בעצמו מנקודת מבטו, וכן תיאר שלאחר שהמתלוננת חזרה לעבודה, הבחין **בחבלה** על פניה של המתלוננת. בשיחה עם המתלוננת על כך, המתלוננת סיפרה שהנאשם היכה אותה וגרם לחבלה. לדבריו, במהלך שיחה זו המתלוננת גם הראתה לו תמונות של חבלות נוספות (עמוד 92 משורה 9; עמוד 94 משורה 9).

בנוסף, העד תיאר, שהציע במהלך התקופה את עזרתו למתלוננת, אך המתלוננת סירבה לקבל עזרה ואמרה שהיא מפחדת (ראו גם **בת/8**).

99. עדות העד לגבי אירוע ט' היא בתמונת ראי מדויקת של תיאור המתלוננת את אותו אירוע (עמוד 23 משורה 16):

"...הוא [העד, ע.ח.] התיישב וחשבתי מה אעשה כל הזמן הייתי עם הראש למטה (מדגימה) **שפשוט לא יראו**, הוא בא ואמר לי בואי. אמרתי טוב, הלכתי אחריו, הלכנו לחדר ישיבות מחוץ למחלקה, היה שולחן וישבתי מולו ואמר לי מה זה...אמרתי מה...**אמר לי מה זה זה... מה את חושבת שלא רואים, את חושבת שאת מסתירה, רואים... וסיפרתי לו וסיפרתי לו... וסיפרתי לו ואמר לי שזה לא חיים וזה לא מגיע לך ולא לאף אחד ותקבלי עזרה...** ... הוא אמר צ' מה את מחכה שיהרוג אותך, אמרתי הוא לא יהרוג אותי, הוא יכול להרביץ, הוא לא יכול להרוג אותי, כאילו באמת האמנתי במשפט הזה שאמרתי..."

ראו גם בעמוד 82.

100. מדובר בעדות המחזקת את התלונה ואת עדות המתלוננת הן באופן שבו היא משתלבת בעדותה ובתיאור האירוע הספציפי; הן בהיותם עדות על אמרת קורבן אלימות בסמוך לאירועי אלימות בכלל; והן בהיותם ראיה ישירה למצבה הנפשי והפיסי של המתלוננת.

העדה וינקלר

101. עדה זו עבדה יחד עם המתלוננת קצת למעלה משנה, בערך מנובמבר 2012 ועד אפריל מאי 2014 במקום עבודתה בחברת כח אדם (לפני שהמתלוננת עברה לעבוד ב"רשפים") (עמוד 108).

העדה תיארה התנהגות מעוררת חשד של המתלוננת, עד שיום אחד המתלוננת התפרצה בבכי וסיפרה לה שבעלה מתעלל בה ומרביץ לה. העדה העידה על תיאורי האלימות כפי ששמעה עליהם מהמתלוננת - אלימות מילולית, פיסית ונפשית (עמוד 103).

בנוסף העדה סיפרה, שבעקבות החשיפה המתלוננת קיבלה תמיכה מחבריה לעבודה, שביקשו לסייע לה, אבל המתלוננת לא רצתה לקבל את עזרתם, ובכל פעם האמינה להבטחותיו של הנאשם וחזרה אליו שוב ושוב. העדה מספרת, שמדי פעם היו תקופות של הפוגה אבל לאחר מכן האלימות חזרה על עצמה שוב ושוב.

ראו למשל:

"הוא אמר שהוא התחיל לעבוד על עצמו והכל יסתדר וזה לא יקרה שוב. היתה חצי שנה של שקט, ואז בדיוק באותה תקופה הם טסו לחו"ל. כשהם חזרו הלכנו למשטרה והיא אמרה זה שוב חזר, אמרתי לה שברור אחרי שזה קורה פעם או פעמיים, חובה שייכנס מישור מבחון עם טיפולים והכל..."

... היא אמרה בכיף הייתי רוצה להיפרד יפה גם בגלל הילדים היא כל הזמן אמרה שאני רוצה בגלל הילדים להיות ביחד, כל הזמן ילדים, וילדים, אמרנו לה סליחה, ילדים זה לא סיבה להיות ביחד, אם אתם לא מסתדרים תיפרדו כי חבל וזה פוגע בילדים, כל הזמן אמרנו לה את זה" (עמוד 108, משורה 18)

בנוסף, העדה תיארה שהבחינה בסימני חבלה על פניה של המתלוננת ושהמתלוננת כיסתה את הסימנים באיפור (עמוד 103, 104).

102. עדה זו, ליוותה את המתלוננת בעת הפניה למשטרה ביולי 2015. בתקופה זו המתלוננת כבר עבדה ב"רשפים" והשתיים לא היו בקשר הדוק, אבל המתלוננת פנתה אליה וביקשה ממנה עזרה
עמוד 48

והיא נענתה לפנייתה. העדה מתארת את פחדה של המתלוננת באותו אירוע ואת הצורך שלה בתמיכה. העדה תיארה גם את פחדה הרב של המתלוננת מהנאשם לאחר הפניה למשטרה (עמוד 104, 105, עמוד 108 "היא כל הזמן הסתכלה אם יש מישהו מאחורינו").

בנוסף, העדה השיבה, שלא ידעה על כך שלמחרת היום המתלוננת הגיעה שוב למשטרה וביקשה לבטל את התלונה.

103. העדה תיארה גם את דברי המתלוננת לגבי הצרת צעדים מצדו של הנאשם, אלימות מילולית ונפשית, שהוא לא הרשה לה לפתוח דף בפייסבוק (עמוד 107).

104. עדות זו מחזקת את התלונה במספר היבטים: המדובר בעדות על אמרת קורבן אלימות שסיפר ותיאר אירועים בסמוך לאחר התרחשותם; מדובר בעדות ישירה לגבי קיומן של חבלות שהן תוצר של אלימות ומאמצי המתלוננת להסתירן באיפור; וכן מדובר בעדות ישירה בנוגע לתגובות המתלוננת ולמצבה הנפשי והפיסי בזמן אמת;

בנוסף, כפי שהובא לעיל, עדות העדה מסייעת בכל הקשור לעדות המתלוננת שכתבה במהלך השנים את חוויותיה במחברות, וזאת גם לפי התקופות המתועדות בת/5, ת5א (ראו לעיל בפרק בנושא היומנים).

עדות זו היא חשובה ביותר גם בהפרכת תיזת ההגנה המרכזית בנוגע לקיומו של מניע זדוני וכלכלי לעלילה מחושבת שהמתלוננת רקמה כנגד הנאשם, ושתחילתה בפניה למשטרה ביולי 2015 (וראו להלן גם בעדות אמו של הנאשם ש"הכל התחיל" לאחר המעבר לדירה החדשה ביוני 2015). כאמור, כל האירועים המתוארים על ידי העדה התרחשו לפני 2014, וביוני 2015 השתיים כלל לא עבדו יחד.

סיכום ביניים

105. לסיכום פרק זה, עדות המתלוננת, המהימנה כשלעצמה, ואף שאינה טעונה חיזוקים, נתמכת בראיות נוספות, מסוגים שונים, ממקורות שונים ובמשקלים שונים, חלקן אף עולות כדי "סיוע" ממש.

ראיות אלה משתלבות היטב בעדות המתלוננת ומחזקות את העולה ממנה, בדבר מעגל האלימות הפיסית, המילולית והנפשית שהמתלוננת היתה נתונה בה במשך שנים.

עדות הנאשם

106. עדות הנאשם הותירה רושם שלישי, הן מבחינת תוכנה והן מבחינת אופן מסירתה.

העדות נמסרה באופן תוקפני, מתוך כעס, תוך שימוש בביטויים מגונים ומתוך מגמה ברורה להשחיר בכל דרך את פני המתלוננת ואת בני משפחתה.

כפי שיודגם להלן, בבחינת תוכנה של העדות, אין לנאשם הסברים, ודאי לא הסברים מניחים את הדעת, לראיות שהוצגו במהלך המשפט וגם לעובדות שהוא עצמו אינו חולק עליהן.

עדות הנאשם בכללותה איננה מתיישבת עם התמונה המצטיירת ממכלול העדויות לא מבחינת תוכן האירועים ולא מבחינת לוחות הזמנים והתיזה המרכזית שהוצגה בפרשת ההגנה איננה נתמכת בעובדות כלל.

ביחס למספר אירועים, שלגביהם או לגבי הרקע להם הנאשם מסר גרסה עובדתית חלופית, טענות עובדתיות אלה לא הוטחו במתלוננת במהלך חקירתה הנגדית, וגם לא במי מהוריה, אף שהדבר התבקש.

107. כאמור, במוקד הגנת הנאשם טענת עלילה, שהמניע לה צופה פני ההליך האזרחי ורצונה של המתלוננת לנשל אותו ואת אמו ממונם ומנכסיהם. הנאשם חזר שוב ושוב על הטענה, שהמתלוננת היא "שחקנית" ומניפולטיבית שמוליכה שולל את כל שומעיה, לרבות גורמי הטיפול. טענת הנאשם היא, שלאמיתו של דבר, במהלך השנים המתלוננת היתה עצלה, לא עמדה בחובותיה הבסיסיות כאם וכרעיה ובעיקר בכל הקשור בדאגה לילדים ובהחזקת הבית, ניצלה אותו ואת אמו וגמלה להם רעה תחת טובה בעלילות שהעלילה עליו. המתלוננת העבירה את זמנה בבטלה, ובצפייה בטלנובלות בטלוויזיה. הנאשם הציג עצמו כקורבן של המתלוננת ושקריה במהלך כל שנות נישואיהם.

כן טען הנאשם, שרק בזכותו ובזכות אמו המתלוננת רכשה השכלה, ולמרות תנאי חייה המיטיבים, היא הצליחה לגמור את התואר ("...זה דביליזם ללמוד 10 שנים ויש לך עזרה בהכלל..." - עמוד 51, משורה 7).

108. הנאשם אישר, שבמהלך שנות נישואיהם המתלוננת עזבה את הבית 7-8 פעמים. הנאשם חזר על כך שהוא איננו יודע למה המתלוננת עזבה את הבית ושהדבר נעשה, בכל פעם, כשהוא היה בעבודה וללא סיבה נראית לעין.

ראו, למשל:

"כנראה לא היתה מרוצה ממשו, כל פעם היתה הולכת להורים שלה וחוזרת הפוכה, לא יודע מה היתה מספרת, אבל תקופה שהבנתי שההתנהגות שלהם אליי השתנתה ומשהו לא בסדר, ולא הבנתי מה עשיתי לא בסדר" (עמוד 48 משורה 13).

"כנראה לא היה לה טוב בבית. אולי היא לא אהבה אותי, אולי היא מצאה מישהו אחר, אולי היא רצתה לשלם חובות של אבא שלה בזכותי" (עמוד 62 משורה 1).

"לא יודע מה נכנס לה בראש באותו יום, זה כמו סוויץ', פעם האוטו לא מניע פעם כן, אי אפשר לדעת" (עמוד 67, שורה 13).

הנאשם עמד על כך בעדותו, שהוא כל הזמן אהב את המתלוננת, וכשהיה שואל אותה למה עזבה, מתוך כוונה להשתפר ולשנות את התנהגותו לטובה, אם צריך, גם היא היתה אומרת שהיא לא יודעת למה עזבה. לדבריו, היתה חוזרת לאחר כל עזיבה, מתחננת שיסלח לה ואז הם היו ביחד "כמו ירח דבש" עד לעזיבה הבאה (עמוד 67, משורה 19).

בד בבד, הנאשם אישר בחקירה הנגדית שגם הוא היה מתקשר אל המתלוננת כשעזבה, מבקש לשוחח עם הילדים ומבקש ממנה לחזור אל הבית (עמוד 65).

109. כאמור, הנאשם הציע, כמניע אפשרי לתלונה, מניע כלכלי של המתלוננת שלדבריו נועד גם לסייע לאביה של המתלוננת בהחזרת חובותיו. לדברי הנאשם, לאחר הנישואים, הבין בדיעבד שהבית של המתלוננת "לא טוב" ושאינה הפסיד הרבה כסף בקלפים ובעסקאות נדל"ן והוא היה צריך להיות "ספונסר שלהם", כדבריו.

יצוין כבר כעת, כי מדובר בטענה שלא בוססה מבחינה עובדתית כלל, ושלא הופנתה או הוטחה במתלוננת או במי מהוריה בעת חקירתם הנגדית.

110. הנאשם הכחיש את הטענה שקרע יומנים של המתלוננת וטען שאינו קורא עברית כמעט ועד היום נעזר באחרים כשהוא צריך לכתוב או לקרוא מכתב בעברית. בדומה, הכחיש שעקב אחרי התנהלות המתלוננת בטלפון שלה או בתיבת הדוא"ל שלה, וטען, שהוא בור בכל תחום המחשבים, איננו יודע להשתמש בתיבת דואר אלקטרוני או במכשירים משוכללים ועד היום נעזר באחרים בכך.

גם טענה זו לא בוססה או נתמכה בראיה אחרת כלשהי, ולא הוצגה למתלוננת במסגרת חקירתה הנגדית (לגבי מידת השליטה בעברית, ההיעזרות שלו במתלוננת לקריאת מכתבים, או חוסר יכולתו לעשות שימוש במחשב).

כפי שיובא גם להלן, בחקירה הנגדית הנאשם נאלץ לאשר, שהקליט את המתלוננת בשיחות הטלפון ביניהם באמצעות אפליקציה במכשיר הטלפון שלו וטען, שהאפליקציה הותקנה על ידי מקום העבודה שלו ולצרכי העבודה ובמקרה גם הוקלטה המתלוננת. גם טענה זו לא בראיה כלשהי.

111. הנאשם הכחיש את כל מעשי האלימות המיוחסים לו וכן הכחיש התנהגות משפילה כלפי המתלוננת. זאת, מלבד שני פרטים מינוריים באירוע י' ובאירוע יג' שאותם הסביר על רקע חילוקי דעות, או התנהגות נפסדת של המתלוננת.

בד בבד, בתוכן עדות הנאשם בעיקר במענה לשאלות בחקירה הנגדית, הנאשם למעשה קשר את עצמו לתיאורי הרקע של המתלוננת, לאי שביעות מתמשכת מהמתלוננת, דרשנות כלפיה שלא באה על סיפוקה, תלונות נמשכות על תפקודה בבית, ו"מריבות" או "ויכוחים" שעל פי תיאורי הנאשם עצמו, התמצו בכך שהנאשם צועק על המתלוננת או מטיח בה את דרישותיו ואת אי שביעות רצונו, והמתלוננת מתנצלת ומבקשת ממנו סליחה ומבטיחה "להשתפר" אך לשווא. כך, הנאשם מכחיש ש"שלט" במתלוננת אבל מתיאוריו עצמו עולה שידע בכל רגע היכן היא נמצאת, דרש לדעת זאת, והפגין דאגה ותוקפנות בכל עת שלא ידע על כך, כשלדעתו איחרה להגיע או כשלא ענתה לשיחות הטלפון שלו (גם בשעות העבודה).

למעשה, בתיאורי הנאשם עצמו ניתן למצוא תמיכות בתלונה. הפער העולה מדברי הנאשם, שהוא אהב את המתלוננת "סלח לה על הכל" שוב ושוב, ומערכת היחסים ביניהם היתה בעצם רגילה ונורמאלית, "כמו כל זוג" בד בבד עם תיאורי השגרה והמציאות שהוא עצמו מתאר הוא בלתי ניתן לתפיסה. בסופו של דבר, עדות הנאשם עצמה תומכת בתלונה ובעדות המתלוננת יותר משהיא סותרת אותה.

להלן תובא תמצית עדות הנאשם לגבי האירועים הספציפיים המיוחסים לו:

112. לגבי אירוע ב' הנאשם מכחיש את האירוע ומוסר גרסה חלופית לקשר עם הורי המתלוננת סביב הולדת הבן (מעמוד 48).

יצוין, שההסבר החלופי הנטען לא הוצג להורי המתלוננת וגם לא למתלוננת עצמה בחקירה הנגדית.

113. לגבי **האירוע הנוסף** משנת 2008, הנאשם הכחיש את האלימות המיוחסת לו או שהיה אירוע שגרם לו להתעצבן ולדבריו מדובר היה באירוע יום הולדת רגיל ומשמח. הנאשם טען, שהוא רגיל לנפח בעצמו 150-200 בלונים ולא היה אירוע שבו הדברים לא התרחשו לשביעות רצונו ("כדי שבלון יתפוצץ אני צריך להתעצבן? אני לא מבין." עמוד 48 משורה 6).

114. לגבי אירוע ג' הנאשם הכחיש את הרקע הנטען לאירוע וכן הכחיש את האלימות.

הנאשם אישר, שלפעמים היו יוצאים ומדברים מחוץ לבית, גם כשרצו להתווכח וזאת מטעמי פרטיות (עמוד 49, משורה 13).

ראו גם בעמוד 76 שם הנאשם מעיד, שנושאי השיחות הללו היו לרוב תפקודה הלקוי של המתלוננת בהחזקת הבית, ועומס היתר המוטל על אמו, כשהוא עצמו עובד כל כך קשה לפרנסת המשפחה. כך, למשל, תיאר שכעס על המתלוננת על כך, שהוא חוזר מהעבודה ואמא שלו עובדת ומבשלת והיא "רגל על רגל יושבת ומסתכלת ויוה", והילד מלוכלך עם בגדים מלוכלכים:

"כמעט הכל על מה שקורה בבית, שהיא לא עושה דברים שאני מצפה ממנה שתעשה".

הנאשם טען, שהמתלוננת כל הזמן אמרה לו שתשתנה והתנצלה על מעשיה:

"היא שחקנית, יודעת לשכנע, לסובב, לגרום שיאמינו... כל הזמן ציפיתי שתשתנה ולא היה שינוי ועבדתי פיזית קשה, הייתי חוזר הביתה. אני עובד ואין אוכל...".

115. בנוגע **לקשר עם הורי המתלוננת**, הנאשם אישר, שלא היה בקשר עם הורי המתלוננת מאז הפעם הראשונה שבאו לקחת אותה. הנאשם כעס על כך שלקחו אותה ואת הבן התינוק לביתם ולא סלח להם על כך. לדברי הנאשם, גם כשרצה להפגין כלפיהם כבוד והגיע לאירועים משפחתיים, התנהגו אליו בזלזול ובהשפלה ("כמו שלכלב לא מתייחסים").

הנאשם אישר, שהודיע למתלוננת שאיננו מעוניין בקשר עם משפחתה. עם זאת, הכחיש שהגביל את הקשר של המתלוננת עם משפחתה וטען שזה "דבילי ושקר".

הנאשם חזר והסביר את יחסם הרע של הורי המתלוננת כלפיו ב"שקרים" וב"שטויות" שהיא סיפרה להם עליו. לדבריו, במהלך השנים המתלוננת כל הזמן הכפישה אותו באוזני הוריה והעלילה עליו עלילות בפני בני משפחתה. לנאשם לא היה הסבר או סיבה מדוע המתלוננת פעלה כך במהלך השנים וכן לא נשמע מפיו הסבר כלשהו, מדוע לא פעל ליישוב ההדורים, לחשיפת האמת בפני בני המשפחה או להפסקת השקרים הנמשכים.

ראו, למשל:

"לא יודע מה סיפרה להם, כנראה היתה הולכת ומספרת להם משהו ומאמינים בזה ואחר כך שונאים אותי ואני לא יודע מה עשיתי ומה אני לא בסדר" (עמוד 49, משורה 23).

כן ראו בעמוד 65 משורה 19.

יצוין, שהנאשם לא הטיח במתלוננת טענות אלה בחקירתה הנגדית וגם לא הציג את הטענות למי מהוריה במסגרת חקירותיהם.

116. לנאשם לא היה הסבר, מדוע גירסה זו לא נמסרה בעת חקירתו במשטרה **ת/9**:

"לא יודע. האמת חשבתי שהיא תחזור, יעבור חודש וחצי, חשבתי שתחזור ותתחנן כמו תמיד. פעם אמרתי לה בואי נחזור ונעשה שלום בית ואמרה לא, ברגע ששמעתי לא הבנתי שמתגרשים" (עמוד 66, שורה 8).

בהמשך, אין לנאשם הסבר גם מדוע לא מסר בעת חקירתו על המניע הכלכלי הנפסד של המתלוננת בהפללתו (עמוד 66, משורה 11).

חשיבות עובדה זו מתבררת עוד יותר, בשים לה למיוחס לנאשם באירוע ה', וגרסתו לאירועים, כפי שיפורט גם להלן.

117. הנאשם הכחיש את אירוע ד'. לטענת המתלוננת שנשך אותה באף ("צריך להיות חיה כדי לנשוך באף, איך אפשר לנשוך באף?") וכינה את טענות המתלוננת "טמטום".

הנאשם הכחיש שכעס שהמתלוננת השתתפה בחתונת אחיה וטען שהיה ברור שהיא תישאר לישון בבית הוריה אחרי החתונה, א, שהוא עצמו לא השתתף בחתונה (עמוד 50 משורה 18).

ראו גם בחקירה הנגדית בעמוד 77. הנאשם הכחיש גם את המשך האירוע, בנוכחות הילדים, וטען שמדובר בשקר: עמוד 53

"אצלנו בבית אין אבק, כי הוא נקי" (עמוד 77, שורה 30).

בהקשר זה הנאשם גם טען שהמתלוננת משקרת בעדותה בכך שלא נשאה רישיון נהיגה או שהנאשם לא התיר לה לנהוג בעצמה. לדבריו, המתלוננת נהגה לנהוג וגם באירוע זה לקחה את רכבו והוא עצמו נזקק להסעה לעבודה. יצוין, כי טענה זו וכן הטענה שהמתלוננת משקרת בנוגע לרישיון הנהיגה ולכך שנהגה בפועל, לא הוטחה במתלוננת בחקירה הנגדית ולא הובאה ראיה לביסוסה.

עוד בהקשר זה, הנאשם סיפר על אירוע משפחתי שנכח בו והתנהגו אליו באופן משפיל ולא לחצו לו את היד (עמוד 51 משורה 1).

גם בנוגע לכך, הטענה לא הוצגה למתלוננת או למי מהוריה בחקירותיהם הנגדיות.

118. לגבי אירוע ה' הנאשם הכחיש את המיוחס לו וטען שמדובר בשקר. עם זאת, הנאשם מאשר שהיה אירוע שבו בני, אחיה של המתלוננת, הגיע לביתם ורצה לדבר איתו. לדברי הנאשם, באותו מעמד, בני איים עליו שאם הוא לא יפסיק להרביץ לאחותו, הוא יהרוג אותה:

"...ולא הבנתי מה קורה ומה רוצה ממני, אני לא יודע מה היא מספרת להם, פשוט לא יודע. אמרתי לו, הוא קטן ממני בהרבה שנים, אמרתי לו תקשיב ילד סע מפה, אני לא יודע על מה אתה מדבר, תעזבו אותי בשקט ושכל המשפחה תעזוב אותנו, תנו לנו לחיות.

...

חוץ מפעם ראשונה שהיא עזבה בלי להודיע, כל הזמן, הייתי חוזר הביתה בהפתעה, או שהיו מתקשרים אלי... ואומרים שעזבה, הייתי בעבודה, חזרתי הביתה ולא היה אף אחד בבית, ואם היא אומרת שאם אני צריך לשכנע אותה להישאר כדי להרביץ לה, צריך מתנות, נשיקות, אבל לא להרביץ, אם ארביץ לה זה יגרום לה ללכת, אני לא מבין את הטיפשות הזאת, מה הייתה מספרת" (עמוד 51, משורה 15).

ראו גם בעמוד 77: "...לא יודע מה סיפרה לו שגרם לו לדבר איתי ככה... ... לא הבנתי מה, צחקתי איתו...".

הנאשם הכחיש שבאירוע זה לקח את המתלוננת ונסעו, בזמן שבני היה במקום. לדבריו כל השיחה עם בני התרחשה באותו מעמד, כאשר הוא והמתלוננת נמצאים שם:

"שאלתי ואמרתי תסבירי לאח שלך מה לא בסדר, ואמרה בני הכל בסדר, ואז בני אמר אם את לא באה איתי עכשיו אני לא בא לפה יותר, עליתי הביתה התלבשתי והלכתי לעבודה".

119. במסגרת חקירתו במשטרה **ת/9** הנאשם מסר גרסה דומה ולשאלת החוקר מדוע לא התלונן בגין האיומים השיב ש"הוא לא טיפוס שמתלונן".

כן ראו תשובת הנאשם בעמוד 78, במענה לשאלת בית המשפט שבשלב זה הוא מבין שהמתלוננת מעלילה עליו מעשי

אלימות:

"כן, אבל אהבתי אותה מאד חזק וסלחתי לה על כל דבר".

תשובת הנאשם קשה ואיננה מתיישבת עם מכלול הנתונים ועם השכל הישר: גם אם, לשיטת הנאשם, במועד האירוע בשנת 2010 חשב שמדובר ב"בדיחה" או ב"שטויות" שהמתלוננת סיפרה לבני משפחתה, מסיבה נסתרת כלשהי, לא זו היתה תמונת המצב מבחינתו של הנאשם בשנת 2015, בעת שנחקר במשטרה בעת מעצרו הראשון (ת/12) או בעת חקירתו בינואר 2017 (ת/9).

בשנת 2015 הנאשם כבר ידע שלא מדובר בבדיחות ושהמתלוננת לא רק מכפישה אותו בפני בני משפחתה אלא אף פנתה למשטרה והגישה תלונה. למרות זאת, אין בת/12 איזכור כלשהו לטענת עלילה, להכפשות מצד המתלוננת, לאירועים חוזרים של עזיבת הבית ו"שטויות" שאומרת להוריה, או התייחסות לאירוע ה' מנקודת מבטו של הנאשם.

יתרה מכך, גם בת/9 מספר חודשים לאחר שהמתלוננת כבר עזבה את הבית ומתחילים סידורי המשמורת, הנאשם לא מעלה את הטענה כפי שנטענה בעת עדותו. במאמר מוסגר יצוין גם, שטענת המניע הכלכלי, על גווניה ונגזרותיה - שהיא תיזת ההגנה המרכזית - אינה מופיעה כלל בהודעה מינואר 2017 אלא הנאשם מתייחס למחלוקות בענייני משמורת הילדים בלבד.

120. לגבי אירוע ו' הנאשם אישר שלא אוהב את הפייסבוק ורואה בזה פגיעה בפרטיות ואכן לא הרשה למתלוננת לפתוח דף פייסבוק. הנאשם הכחיש שראה הודעות בתיבת הדואר האלקטרוני של המתלוננת. לדבריו הוא לא יודע להשתמש במחשב ולא יודע לשלוח אימייל. הנאשם טען שהמיוחס לו באירוע זה הוא שקר "בשביל מייל לא חושב שמרביצים למישהו, יש לשון וצריך לדבר" (עמוד 52 משורה 9).

לנאשם אין הסבר מדוע המתלוננת תמציא אירוע אלימות בעניין זה שהיה רק ויכוח ("על פייסבוק צריך להרביץ? אני לא מבין" (עמוד 78 שורה 18)).

עם זאת יצוין, שבהודעתו ת/9 הנאשם טוען בפני החוקר שהפייסבוק של המתלוננת "לא נמחק" למרות שהמתלוננת אמרה (בדומה ובהתאמה לעדות המתלוננת) ולא טען בחקירה, שהוא איננו מבין בדבר כלל.

121. הנאשם הכחיש שקינא למתלוננת ומנע ממנה קשרים עם חברות. לדבריו "אין לה חברות" ואיננו יודע מדוע מעולם לא הזמינה את חברותיה לעבודה הביתה (עמוד 52, שורה 26).

הנאשם טען עוד, שהרבה לקנות לה נעליים, בגדים ותיקים והיא לא לבשה "כל הזמן הייתי אומר לה איך את הולכת, תסתכלי על עצמך, יש לך כאלו דברים טובים ויפים למה אני עובד" (עמוד 53 משורה 1)

הנאשם הכחיש שהיה קנאי.

לדבריו המתלוננת לבשה בגדים ארוכים כי יש לה פזוריאזיס ויש לה כתמים וגם היא חשבה שהיא שמנה (עמוד 53,

משורה 9) (במאמר מוסגר, טענה זו לא הוצגה למתלוננת בחקירה הנגדית בכלל או כהסבר לבגדים שלבשה, בפרט, וכן לא הוצגה למי מהעדות בנושא).

הנאשם הכחיש שהיה משפיל את המתלוננת ומכנה אותה "קופה" ו"מכוערת", או כל עלבון אחר (ראו גם בעמוד 68).

במסגרת החקירה הנגדית הנאשם לא אישר ש"שלט" במתלוננת, עם זאת אישר שהוא תמיד ידע איפה היא (עמוד 62, שורה 11):

"...אני ידעתי תמיד איפה היא, באיזה מקום. היא לא יכולה לעשות כל מה שהיא רוצה, אנחנו זוג ויש החלטות ביחד. היא לא בפני עצמה עכשיו בשביל זה יש משפחה".

כפי שהוסבר גם לעיל, בעניין זה הפער בין טענותיו המכחישות של הנאשם ובין התיאורים שהוא עצמו מביא קשה להסבר או לישוב. הפער עוד יותר בלתי ניתן להכלה, בהשוואה לתיאורים של המתלוננת עצמה, או לתיאורים שתיארו העדות לגבי הדברים ששמעו מהמתלוננת במהלך השנים. ואין לנאשם הסבר כיצד ניתן ליישב את הדברים.

122. לגבי אירוע ז' הנאשם מאשר את הרקע להתרחשות בערב יום העצמאות, ושלא מצאו אחד את השני הרבה זמן. עם זאת, הנאשם מכחיש ש"העניש" בכך שהורה לה להגיע לבד הביתה ברגל בזמן קצוב, וכן הכחיש את האלימות המיוחסת לו - בכניסה לבניין במעלית ולאחר מכן בדירה. לדברי הנאשם, באותו ערב המתלוננת עלתה הביתה לבד והוא נשאר לשחק עם הילדים בחניה. לדבריו המתלוננת משקרת. "אם אני מפלצת אני צריך להרביץ עם קוקה קולה?" (עמוד 53 משורה 16).

לשאלה למה המתלוננת תמציא שהכריח אותה ללכת ברגל והעניש אותה, הנאשם השיב:

"לא יודע, היא כל הזמן משקרת, גם לימדה את הילדים לשקר לי... זה כנראה עושה לה טוב". (עמוד 78).

בהקשר זה יצוין, כי תיאור הנאשם אינו מתיישב גם עם גרסת אמו לאירוע ולפיה המתלוננת נכנסה אל הדירה יחד עם הבת הקטנה, ואחר כך הנאשם הגיע. יובהר, אינני מקבלת את עדות האם (בעניין זה ובכלל) כעדות אמת - ועל כך להלן. אלא שבפניי שתי גרסאות של עדי הגנה, בעניין שנוגע לליבת אירוע האלימות, שלא ניתן ליישב ביניהן, ושתיהן אינן מתיישבות עם עדות המתלוננת. גם בעניין זה, אין בפניי כל הסבר, לא כל שכן הסבר מניח את הדעת, מדוע המתלוננת תשקר בעניין זה, ותמסור תיאור מפורט של אירוע ציורי וחריג בפרטיו, שמרכיב ההשפלה, ולא האלימות הפיסית, הוא המרכיב המרכזי בו.

123. לגבי אירוע ח' הנאשם מכחיש שהגביל את יציאתה מהבית ("לבשה שמלה ירוקה ויקרה עד לברך, אם הייתי קנאי לא הייתי שולח את אשתי עם שמלה כזאת"). לדבריו, המתלוננת הבטיחה לחזור מוקדם והוא היה בעבודה (ראו גם בהודעתו במשטרה, שהמתלוננת הבטיחה שתחזור "תוך שעה", טענה משונה בפני עצמה, כשמדובר בחתונה מחוץ

לעיר שהמתלוננת נוסעת אליה עם חברים).

לדברי הנאשם, ניסה ליצור קשר עם המתלוננת מספר פעמים והיא לא ענתה לו (במשטרה מסר, ש"ניתקה" את הטלפון). לדבריו, התקשר גם הביתה לאמו ולאחר שמסרה שלא הגיעה הביתה התחיל לדאוג. לדברי הנאשם, לבסוף המתלוננת ענתה לו, אמרה שהיא בדרך הביתה, ונשמעה לו שיכורה. לדבריו, המתלוננת הכחישה ששתתה ועמדה בהכחשתה גם בויכוח שפרץ כשהגיעה. לדבריו, למחרת היום שטף את המכונית וכשהמתלוננת חזרה מהעבודה המשיך את השיחה בנושא, כיוון ש"לא היה רגוע" שהמתלוננת אחרה לחזור בניגוד להבטחתה להגיע "תוך שעה". הנאשם העיד, שהמתלוננת הודתה ששתתה יין, ואמרה שהיתה תלויה בהסעה של חברה, ולשאלתו שהיה יכול לבוא לאסוף אותה "אמרה שלא חשבתי על זה" והתנצלה. הנאשם הכחיש שהיתה כל אלימות באירוע זה (עמוד 54).

בחקירה הנגדית, הנאשם אישר שבמהלך הוויכוח השמיע למתלוננת הקלטה של השיחה. לדברי הנאשם לא מדובר בהקלטה "מכוונת", אלא מדובר בתוכנת הקלטה שהתקינו אצלו לצרכי העבודה. הנאשם הכחיש, שנהג להקליט את המתלוננת (עמוד 70). לדבריו, השמיע לה את ההקלטה כדי להוכיח לה שהיא שיכורה ובהמשך היא גם הודתה ששתתה יין וגם אמרה שהיא מצטערת. הנאשם טען, כי מדובר היה ב"ריב קטן" שהסתיים בהתנצלות מצידה. הנאשם העיד, שהפריע לו שהמתלוננת חזרה מאוחר כי הוא היה בעבודה ואמא שלו נשארה להשגיח על הילדים. הנאשם אישר בחקירה הנגדית, שלמעשה הילדים כבר היו ישנים. אך לדברי הנאשם, אמו נשארה ערה מדאגה עד שכולם חוזרים הביתה. יצוין, כי טענה זו לא נטענה על ידי אמו של הנאשם כלל. הנאשם לא שלל את טענת ב"כ המאשימה, שלאמא שלו לא היה אכפת וגם לא שלל את דברי המתלוננת שאמו התפללה על כך שחזרה **מוקדם** ועמד על כך, שלו עצמו זה הפריע (עמוד 71).

עדות הנאשם בעניין זה הותירה רושם שלילי ובלתי אמין במיוחד. הנאשם התפתל במתן התשובות והתאים את התשובות לשאלות התובעת, באופן שהלך והתרחק ויצר פער גם מדבריו במשטרה, שמלכתחילה היו תמוהים. ניסיון הנאשם ליישב את התנהגותו החשדנית, מצרית הצעדים ואת גילויי הקנאה והזעם שלו כלפי המתלוננת עם דאגה כנה למתלוננת או לאמו, היא בלתי מהימנה ואיננה תואמת את הנסיבות כלל.

טענת הנאשם שהמתלוננת הודתה בכך שהיתה שיכורה לא הוטחה בה כלל. בעניין זה המתלוננת העידה במפגיע שלא שתתה ושמדובר היה בחשד שווא, שהיא חזרה והכחישה בפניו.

עוד אפנה בעניין זה לפירוט שלעיל לגבי הראיות החיצוניות שתמכו בתלונה ובאופן שאיננו מתיישב עם דברי הנאשם.

124. לגבי אירוע ט' (האירוע מיולי 2015, שלאחריו נעצר) הנאשם מכחיש את האירוע. הנאשם מכחיש שידע שיש למתלוננת מבחן וטוען שכלל לא נפגשו באותו היום. הנאשם העיד, שלמתלוננת היה סימן אדום קטן בשפה העליונה, כתוצאה ממכה שקיבלה מידיית החלון בדירתם החדשה בעת שניקתה את החלון. הנאשם הרחיב בעניין זה שעבדו מאד קשה באותה התקופה לנקות את הבית בעצמם ולהכינו בזמן לקראת המעבר. לדברי הנאשם:

"...באותה תקופה היא רצתה להתגרש ממני והלכה לעו"ד וכנראה הוא אמר לה ללכת להגיש תלונה

וככה יהיה לה יותר קל להתגרש או לקבל כתובה, אני לא מבין בזה. חוץ מזה, יש לה במשפחה, כולם גרושים.

...

אצלם מתגרשים בקלות...

...

המשפחה הזאת לא מעריכים שום דבר" (עמוד 55 משורה 1).

ראו גם בעמוד 73, משורה 17.

במסגרת החקירה הנגדית הנאשם חזר על הטענה שהחבלה נגרמה מניקיון בבית. עם זאת, הנאשם לא אישר את התמונה **1/ת** שזו החבלה שהיתה, וטען שהיה מדובר בסימן אדום בשפה העליונה (עמוד 64).

לנאשם אין כל הסבר מדוע בחקירה המקורית בשנת 2015 לא הסביר שמדובר בחבלה מניקיון (**ת/12**), אלא העלה את הטענה לראשונה בחקירה משנת 2017 "לא זוכר מה אמרתי לפני 4 שנים, אגיד לך את האמת, יש לי בעיות בבית ואני לא זוכר מה אכלתי שלשום" (עמוד 65, שורה 7). ובהמשך טוען, שהשוטר צעק עליו ולא הקשיב לדבריו.

לא למותר לציין, שבת/6 אותה הודעה שמסרה המתלוננת בשנת 2015 על מנת להביא לסגירת התיק, לא נמסר ההסבר הפשוט בדבר חבלה בשל ניקיון החלון, אלא, כזכור, המתלוננת סירבה להשיב לשאלות בנושא **ולא** חזרה בה מהדברים המקוריים בדבר התנהגות אלימה, נמשכת. כאשר הנאשם נשאל על כך, השיב: "לא היה שום דבר, היא הבינה שעשתה טעות, זהו" (עמוד 74, שורה 10).

מדובר בהתנהלות לא אמינה ובלתי מוסברת של הנאשם.

בנוסף, הנאשם לא ידע להסביר בחקירה הנגדית את היעדרות המתלוננת מהעבודה ביום זה, וגם לא את החבלה שנצפתה על ידי העדים לאחר מכן: "לא יודע. היא אמרה גירסה שלה, אני אומר גירסה שלי, לשאלת בית משפט...אני אומר שזה היה מהחלון. מהידית. אני לא זוכר" (עמוד 72). ובהמשך: "לא היה נפיחות, אלא אדום מהידית של החלון" (עמוד 73, שורה 6).

בהמשך הנאשם השיב, שאינו זוכר כמה זמן הסימן נשאר, והאם אמא שלו ראתה אותו. לדבריו בימים האלה רק עבד, וניקה את הבית וישן. (עמוד 73).

125. הנאשם מכחיש שלאחר שעזבה את הבית, הראה לה מכתב בעל תוכן אובדני. הנאשם מאשר, שהלך לחבר שלו סטס ושהמתלוננת חיפשה אותו שם, בכתה, וביקשה שיחזור הביתה. לדבריו כשהגיע הביתה היא כבר היתה שם והם דיברו.

לשאלת הסניגור מדוע חזר להיות איתה אחרי שהעלילה עליו השיב שהיא "שחקנית, הצליחה לשכנע אותי"

(עמוד 56, שורה 11) וכן טען שהמתלוננת כפויית טובה כלפי אמו, שהיתה טובה עבורה ונתנה לה הכל.

גם גירסה זו של הנאשם תמוהה. הנאשם מלא טענות כריזמן כלפי המתלוננת, התנהגותה ותפקודה. הנאשם טוען שהמתלוננת מעלילה כלפיו עלילות שווא, שאף הביאו למעצרו. הנאשם בשלב זה כבר ידע, גם לשיטתו, שהמתלוננת מספרת לבני משפחתה שהוא מכה אותה. לאורך כל עדותו, לנאשם לא היתה מילה טובה אחת בודדה לומר על המתלוננת מימי נישואיהם ועד היום. הנאשם השמיע כלפי הנאשמת גידופים, נאצות, חרפות ותלונות וזאת בלבד. בנסיבות אלה, טענתו שאהב אותה ולכן נענה לתחנוניה לחזור אל הבית, בלתי מהימנה בעליל.

126. מכל מקום, גרסת הנאשם לגבי ההתרחשות באירוע זה בלתי אמינה, ואינה מתיישבת כלל עם הראיות החיצוניות, המשתלבות באופן מלא עם גרסת המתלוננת.

בנוסף, גרסת הנאשם איננה נתמכת גם בעדות אמו, שעמדה על כך שהמתלוננת לא השתתפה בניקיון הדירה ובהכנתה למעבר אלא הנאשם לבדו ניקה את כל הדירה ואת כל החלונות (עמוד 91).

127. לגבי אירוע י' הנאשם טוען שהשעון קיים עד היום, ולגבי התמונה מאשר ששבר אותה "מעצבים" (עמוד 57, שורה 1).

128. לגבי אירוע יא' הנאשם מכחיש שאי פעם קרע בגדים של המתלוננת. הנאשם מאשר שהבגדים שהוצגו לו בחקירה הם אכן שלה אך טען שלא קרע אותם.

לגבי הרקע באירוע זה הנאשם העיד, שבמשך מספר שעות חיפש את המתלוננת בטלפון והיא לא ענתה לו. לדבריו, חיפש את המתלוננת גם בבית ואמו אמרה לו שהמתלוננת איננה שם. כיוון שדאג מאד, עזב את העבודה כדי לחפשה, וכשהגיע אל הבית פגש את המתלוננת, שהראתה לו במכשיר הטלפון שלה, שלא היו לה שיחות ממנו והוא הראה לה שכן התקשר. לדברי הנאשם "אני לא יודע מה היא עשתה בזמן הזה" (עמוד 57, שורה 18). הנאשם מכחיש כל אלימות באירוע זה, לדבריו לאחר חילופי הדברים בינו ובין המתלוננת, היא התנצלה והוא חזר לעבודה.

יובהר, שגם לשיטת הנאשם, חיפש את המתלוננת בטלפון החל מהשעה 13:00 - באמצע יום העבודה וכאשר הגיע אל הבית מצא את המתלוננת בבית, כרגיל, בשעה המקובלת שבה היא אמורה לחזור.

לשאלה בחקירה הנגדית, למה גם באירוע הזה המתלוננת היא זו שהיתה צריכה לבקש ממנו סליחה, הסביר, שבמשך ארבע שעות היא לא ענתה לו בטלפון והוא דאג "וחשבתי שמשו קרה, באתי הביתה" (עמוד 72, שורה 1).

129. מעדות אמו של הנאשם עולה, שהנאשם התקשר בשעת צהריים לשאול אם המתלוננת בבית ואמר שהיא לא עונה לו בטלפון. המתלוננת הגיעה הביתה כרגיל מהעבודה בשעה 16:00 ואז הנאשם חזר מהעבודה והם הלכו לריב

בחדר. "היא אמרה שתסלח לי שהיא לא תעשה ככה יותר" (עמוד 93 משורה 24). לשאלה על מה המתלוננת התנצלה (מה היא לא תעשה יותר?) העדה לא ידעה להשיב (עמוד 94 שורה 1). העדה גם "לא זכרה" האם הנאשם שפך קולה בחדר והיא עזרה למתלוננת לנקות (עמוד 94 שורה 5).

לדברי העדה:

"הוא מאד דאגן. אם חס וחלילה הוא לא משיג מישהו הוא ישר דואג. הנשמה שלו פשוט מתפוצצת מדאגות, הוא באופי שלו כזה. הנשמה שלו גדולה והוא אהוב על כולם" (עמוד 94, משורה 7).

וכאשר מוטח בה שהמתלוננת היתה בעבודה, השיבה:

"נו, ולמה היא לא אמרה שהיא בעבודה? למה היא לא ענתה? אולי היא עשתה פרובוקציה. בכוונה... [לשאלת בית המשפט למה?] היו לה כבר מחשבות שהיא כבר חשבה עליהם. היא רצתה את הבית, היא רצתה להכניס אותו לכלא, אני לא רשומה בבית" (עמוד 94, משורה 11).

130. מדובר בדוגמא נוספת לפער בלתי ניתן להכלה וליישוב בין טענות הנאשם והאופן בו מציג את עצמו ובין התנהגותו בפועל, גם לשיטתו הוא. התנהגות הנאשם גם לשיטתו מתיישבת באופן מלא עם תיאור המתלוננת והעדים הנוספים לגבי מידת המעקב, הקנאה, הפיקוח והשליטה שהנאשם הפעיל כלפי המתלוננת.

מדובר גם בדוגמא נוספת לכך, שאפילו על פי תיאור הנאשם (ואמו) במקרה זה שבו בעליל מדובר היה בטעות מצד הנאשם ובתמימות מלאה מצד המתלוננת, היא זו שביקשה סליחה והתנצלה בסוף ה"מריבה".

כן מדובר בדוגמא מובהקת נוספת לכך, שעדותה המגוננת והבלתי מהימנה של האם של הנאשם, בסופו של דבר תומכת בתלונה לגבי האווירה ששררה בבית, יותר משסייעה לגרסת ההגנה.

131. לגבי אירוע יב' הנאשם מכחיש את המיוחס לו. לדבריו היה יום שמח של קנייה לבית הספר. "אני לא מבין את השקר שלה" (עמוד 57 משורה 23).

132. לגבי אירוע יג' הנאשם מתאר שהמתלוננת לא רצתה להצטרף לנסיעה לפארק המים, ובהמשך החליטה בכל זאת להצטרף. לדבריו בבוקר התעורר מרעשים חזקים וראה את המתלוננת משליכה כריכים ובקבוקי שתיה. לדבריו, כעס עליה והיה ויכוח ביניהם. הנאשם מאשר שבאותו אירוע, בעת כשהיו באוטו, משך למתלוננת פעם אחת בשיער. מעבר לכך, כל המשך התיאור הוא שקר. הנאשם מכחיש שגרם למתלוננת חבלה מבקבוק המשקה (עמוד 58).

בחקירה הנגדית הנאשם אישר שהמשיכה בשיער היתה כשהילדים היו באוטו. לדבריו הילדים היו מאחורה ולא חושב שהם ראו. כמו כן טען שזה היה חלש "זה לא היה משיכה" וכן "למשך בשיער זה לא נקרא להרביץ" (עמוד 61).

כשהוצגה לו התמונה ת/2 לא ידע להסביר את החבלה "יש לי גם חבלות בידיים ולא יודע ממה זה" (עמוד 64, שורה 31).

וראו גם בעמודים 79-80 לחקירה הנגדית, שם הנאשם מתקשה להשיב לשאלות התובעת.

וכן בעמודים 81-82 שם מתקשה להסביר את הפערים המוצגים לו בין עדותו לבין דבריו במשטרה.

יוזכר, כי בנוגע לאירוע זה נטען גם על ידי המתלוננת ואמה, שביום עזיבת המתלוננת את הבית, נשאלה הבת המשותפת, על ידי אמו של הנאשם, האם אכן אביה נהג באלימות והיא אישרה את הדבר. כפי שיובא להלן, בסופו של דבר אמו של הנאשם אישרה שאכן כך היה.

בשים לב למכלול הראיות, אינני מקבלת את עדותו המקטינה והמצמצמת של הנאשם לגבי אירוע זה, שכאמור, עדות המתלוננת לגביה גם נתמכה בראיות נוספות.

133. לגבי אירוע יד' הנאשם העיד, שמדובר במחלוקת שנוצרה בגלל המתלוננת עצמה, ובחירתה לקחת את הילדים להוריה ביום שבת, אף שהיתה יכולה ללכת ביום אחר. הנאשם כעס על כך, שהמתלוננת חזרה בשעה ארבע אחר הצהריים, כשבשעה שש הוא כבר צריך לצאת למשמרת לילה. הנאשם קבל על כך, שהוא זה שלקח תמיד את הילדים לבילויים ובילה איתם ביום המנוחה השבועי שלו. הנאשם כעס על כך, שהמתלוננת מנעה ממנו את הבילוי עם הילדים באותו היום.

הנאשם חזר וטען, שהוא עובד "כמו חמור" וגם זה שדאג לכל צרכי הילדים ולכן כעס.

לדברי הנאשם, באותו אירוע ירד עם המתלוננת והם נסעו במכונית ברחבי השכונה כדי לא לריב ליד הילדים. בסוף הויכוח המתלוננת התנצלה ובכך הסתיים האירוע והוא נסע לעבודה.

מדובר בדוגמא נוספת לכך, שגם על פי תיאור הנאשם ה"מקטין" מדובר למעשה בתמיכה בתלונה, בצרכי השליטה המוגברים של הנאשם ובהגבלת צעדי המתלוננת. כמו במקרים האחרים גם "שיחה" זו הסתיימה לדברי הנאשם בבקשת סליחה של המתלוננת, וללא כל אלימות.

הנאשם מסר, שאיננו מבין מדוע באותו הערב, המתלוננת החליטה לעזוב את הבית, ומאז לא חזרה (עמוד 59).

ראו גם בעמוד 82 שם הנאשם מתאר שכעס על המתלוננת והיא "אמרה שהיא מצטערת ושהיא הבינה את הטעות ובפעם הבאה היא תלך יותר מוקדם או תחזור יותר מוקדם."

וכן בהמשך: התקשר אליו בעל של אחותי ואמר שהיא עזבה אמרתי למה עזבה. לא הבנתי מה הסיבה לעזוב" (עמוד 83 שורה 1).

גרסת הנאשם איננה אמינה, חסרת כל היגיון פנימי והיא איננה מתיישבת עם מכלול הראיות שבתיק.

134. כאמור, הנאשם הכחיש שנהג במתלוננת באלימות באיזה מבין האירועים, למעט משיכת שיער בודדת, שלדעתו איננה אלימות באירוע יג'. במסגרת החקירה הנגדית, כאשר עומת עם הודעתו ת/12 משנת 2015, הנאשם אישר את דבריו שם שאולי במהלך הויכוחים ביניהם היו דחיפות קלות ועדינות, שגם הן אינן אלימות, או משהו רציני, ולדבריו: "ויכוח כמו בכל משפחה, אין זוג מושלם" (עמוד 63)

135. לסיכום עניין זה, עדות הנאשם הותירה רושם שלילי הן בנוגע לאופן מסירת העדות וההתרשמות הבלתי אמצעית מהנאשם והן בנוגע לתוכנה. גרסת הנאשם חסרת היגיון פנימי ואיננה מתיישבת עם הראיות הנוספות שבתיק.

עדות אמו של הנאשם

136. ניתן לומר בקיצור, שעדות אמו של הנאשם במשפט גרמה נזק להגנה יותר מאשר תועלת.

137. מדובר בעדות מגמתית ובלתי אמינה, ממוקדת כולה בטענה שכל מעשי המתלוננת נועדו לנשל את העדה מדירת המגורים שלה, ומשום כך המתלוננת יצרה פרובוקציות וגרמה למריבות. לדברי העדה, הבעיות התחילו לאחר שעברו לדירה החדשה:

"...ובחודש יוני רק עברנו לדירה החדשה ואחרי חודש הכלה התחילה לסובב את הדברים. הם מתי שהם קנו את הדירה הם לא רשמו שאני נתתי כסף, לא רשמו בטאבו ושיש לי זכויות בדירה. היא הרגישה שהם בעלי הדירה ואני כלום, שום דבר. אני מכרתי את הדירה ונתתי את כל הכסף ואז נהיתי כלום, נשארתי בלי כלום. מהרגע הזה הכל התחיל" (עמוד 86, משורה 24).

וראו גם בעמוד 91:

"היא הבינה שהדירה הזאת יכולה לקבל חצי ושאיני לא רשומה ושום כלום בטאבו של הדירה, היא חושבת שהיא תכניס אותו לכלא והיא תמכור את הדירה ואני אשאר ברחוב".

ראו גם בעמוד 94:

אולי היא עשתה פרובוקציה. בכוונה... [לשאלת בית המשפט למה?] היו לה כבר מחשבות שהיא כבר חשבה עליהם. היא רצתה את הבית, היא רצתה להכניס אותו לכלא, אני לא רשומה בבית" (עמוד 94, משורה 11).

לשאלה למה היא עזבה גם לפני זה, לפני הבית:

"לא יודעת. זה אני לא יודעת, אולי היא חשבה שאני בעלת הבית של הדירה, אולי היא חשבה על משהו אחר והיה לה תכנון. אולי היא רצתה לחיות בנפרד ממני".

138. כאמור, העדה לא ידעה להשיב מדוע המתלוננת עזבה את הבית מספר פעמים בעבר (ראו גם בעמוד 87 שורה 1) וטענה שלא הבחינה באלימות פיזית אלא במריבות מיליות "רגילות" בלבד, ולא ראתה סימני חבלה ("אני לא שמתי לב לדבר כזה אף פעם"; "הם רבו, כן, כמו כולם במשפחות שרבים אבל להרים יד לא ראיתי" - עמוד 87 משורה 2; עמוד 88, שורה 16). העדה הגדירה את היחסים בין הנאשם למתלוננת "תקינים, נורמליים" (עמוד 87, שורה 20).

העדה התחמקה מלהשיב באופן ברור לשאלה האם במסגרת הויכוחים המילוליים שמעה קללות או השפלות מצד הנאשם, והשיבה "לא יודעת. יש לי חדר משלי. אני לא שמעתי כלום" (עמוד 88, שורה 4).

כאשר הוצגו לה תמונות של חבלות טענה: "אני לא הסתכלתי עד כדי כך בשביל לשים לב" (עמוד 88 משורה 20).

139. העדה הכחישה שהמריבות הקולניות הביאו אותה להתערב ולנסות להשתיק את הרכב, או שביקשה להפסיק את המריבות כי "יש לה לחץ דם". לדבריה, "אני רק אם הייתי אומרת אז הייתי שואלת מה הם רבים שם. כמו שרבים בכל משפחה" (עמוד 90, משורה 17) "מכות לא שמעתי אני שמעתי ריבים מילוליים" (עמוד 91, שורה 4). העדה שללה שהיו צעקות שהפריעו לה לישון "צועקים 5 דקות וזהו", ולא ידעה להסביר את הפער בעניין זה לעומת עדותה **נ/3** במשטרה (עמוד 97). עיון בהודעה מלמד על פער ניכר בין האמור בהודעה ובין עדותה במשפט גם בנוגע למערכת היחסים בינה לבין המתלוננת, שבחקירה הוגדרה כ"טובה" ו"נורמאלית".

140. העדה מסרה, שהמריבות היו בעיקר בענייני החזקת הבית, המתלוננת היתה מתעלמת מהנאשם וכשאמר לה לעשות משהו לא היתה עושה. הוא היה מבקש או מציע לה מה לעשות, ושם היא לא יודעת איך לעשות משהו הוא יסביר לה, בעבודות הבית (עמוד 92).

מעניין לציין, שבהודעה העדה מתארת כ"פנטזיה" של המתלוננת גם עניינים שהנאשם עצמו מאשר את קיומם, כגון שבירת התמונה.

כן אפנה ל"תיזה" המרכזית בהודעה, שעזיבות המתלוננת היו קשורות בהשפעה לרעה מצד הוריה ודודיה, שקינאו בה על חייה הטובים. זאת, בניגוד חזיתי לתיזה הנאשם שהמתלוננת היא אשר הכפישה אותו באוזני בני משפחתה והיא אשר גרמה (מסיבה עלומה שגם הנאשם לא ידע להסבירה) לנתק ולקלקול היחסים ביניהם (לגבי מוטיב ה"קנאה" בעדות העדה ראו גם בעדותה עמוד 88 משורה 7).

141. לגבי האירוע שלאחריו הנאשם נעצר ביולי 2015, העדה מסרה שאיננה יודעת למה המתלוננת הלכה ולמה הנאשם נעצר ("הכל היה טוב" עמוד 88 שורה 25). העדה אישרה, שהנאשם נסע לחבר שלו והמתלוננת חיפשה אותו והיא לא אמרה לה איפה הוא (עמוד 89 משורה 11).

142. המתלוננת העידה בתוקף, בספטמבר 2016 כשההורים שלה באו לקחת אותה הם אמרו "היא מתגוררת אצלכם כמו שפחה, כמו עבד" אבל לא אמרו דבר לגבי אלימות. (עמוד 89 משורה 30).

לשאלה איך זה מתיישב עם טענתה שהם קינאו במתלוננת בגלל חייה הטובים:

"בגלל שהיא משקרת. להורים שלה היא משקרת. היא גם הרגשתי את זה שההורים שלה לא יודעים כלום מהחיים שלה. היא גם מסובבת להם את הראש. היא הסתכלה בהרבה סדרות ספרדיות ומשם היא לקחה את זה, היא גלגלה את זה בראש ואת החיים שם, מהסדרות. היא רצתה חיים כאלו כמו

שם בסדרות. גם סדרות ברזילאיות. " (עמוד 94).

לשאלה האם ייתכן שהמתלוננת סיפרה להורים שלה את האמת השיבה: "אני לא יודעת, אבל התחושה שלי אומרת משהו אחר. הלב שלי אומר משהו אחר" (עמוד 95, שורה 4).

אך ראו, מנגד, טענת העדה שהנאשם קנה לה בגדים ונעליים והפציר בה להתייפות ולטפח את עצמה, והיא נמנעה מכך (עמוד 93).

כמו כן, במהלך החקירה הנגדית, העדה שינתה מעדותה ואישרה, שבאותו מעמד, כאשר ההורים של המתלוננת הגיעו, עלתה טענה מפורשת לגבי אלימות באירוע יג', והילדה אף נשאלה על כך ואישרה, שהנאשם היכה את המתלוננת באותו אירוע (עמוד 96). ראו גם בהמשך הדברים את תיאור העדה לגבי האירוע, כאילו מכלי ראשון, אף שברור שלא היתה באותו אירוע ולא יודעת מכלי ראשון מה התרחש בו, אלא כהד לגרסת הנאשם בלבד.

143. לגבי אירוע ז' זוכרת שיצאו לאירוע של יום העצמאות, והנאשם התקשר לראות אם המתלוננת הגיעה. אחר כך המתלוננת הגיעה ועלתה לבד עם הבת ובהמשך גם הנאשם הגיע. ובהמשך הערב הכל היה כרגיל. בעניין זה כבר הערתי לעיל, שעדות זו איננה מתיישבת עם גרסת הנאשם (שממילא לא הוטחה במתלוננת) ולפיה הוא נשאר עם שני הילדים לשחר בחניה.

144. לגבי אירוע י' לשאלה האם היא יודעת שהנאשם שבר שעון ותמונה השיבה "כל התמונות נמצאת במקום שלהם" (עמוד 97, שורה 8). כאמור, בעניין זה מדובר בעדות שגם לשיטת הנאשם איננה עדות אמת, והעדה במאמציה לגונן על הנאשם ולהגן עליו, מכחישה גם אירוע שהוא עצמו מאשר.

145. ניסיונה של העדה לצייר מציאות אידיאלית של מערכת יחסים זוגית "רגילה" בלתי אמין לחלוטין, ולמעשה אינו מתיישב גם עם התיאור שלה ועם דבריה שהמתלוננת עזבה את הבית וחזרה אליו תכופות. ברי, שעזיבת הבית שמונה פעמים במהלך 11 שנים איננה התנהלות "רגילה" או נורמאלית.

146. למעשה, בבחינת פרטי העדות לגבי שגרת ההתנהלות בבית, יש בעדות העדה לתמוך באווירה המתוארת על ידי המתלוננת - שהנאשם נהג לגעור במתלוננת ולהעיר לה על תפקודה הירוד, בתיאור צרכי שליטה מוגברים ואובססיביים כמעט, וכן ויכוחים ומריבות שבהם המתלוננת התנהגה באופן כנוע ותמיד התנצלה וביקשה סליחה בסופם.

בטרם סיום - הערה לעניין הביקורת על היות המתלוננת מיוצגת ועל נוכחות בדיונים

147. לא ניתן לסיים את הכרעת הדין מבלי להתייחס לטענות שהועלו במסגרת הסיכומים בנוגע לנוכחות המתלוננת בהליך, להיותה מיוצגת ולעתירה לזקוף את הדבר לחובתה ולראות בכך סממן הפוגם במהימנותה.

148. יש לדחות טענות אלה מכל וכל - הן במישור העקרוני והן במישור הפרטני.

149. במישור הכללי יש לומר, באופן הברור ביותר, שאין מקום לזקוף לחובת נפגעת העבירה את מעורבותה בהליך ואף

את החלטתה להיות מיוצגת בהליך הפלילי. מדובר בזכות חוקית של קורבן עבירה ומימוש הזכות לא ייזקף לחובתה.

יש לשמוח על כך, שהימים הרחוקים, בהם התייעצות עם עורך או ייצוג משפטי לימדו על חוסר מהימנות וחוסר ניקיון כפיים, עברו מן העולם. כשם שעברו מן העולם באופן מוחלט בנוגע לייצוג נאשמים בהליך הפלילי, דומה שנחוצה תזכורת לכך, שעליה לעבור מן העולם באופן דומה גם בנוגע לנפגעי העבירה בהליך הפלילי.

150. יש לדחות מכל וכל את הטענה, ואת הציפייה הגלומה בה, שקורבן העבירה תמשיך לנהוג באופן כנוע, פאסיבי, חלש וקורבני גם במסגרת ההליך הפלילי, ותמשיך למלא את ה"תפקיד" שהנאשם, המקרבן האלים, ייעד לה גם כיום במסגרת ההליך המשפטי.

סוף דבר

151. כפי שפורט בהרחבה לעיל, המסקנה הסופית היא, שאל מול עדותה המהימנה והכנה של המתלוננת, הנתמכת גם בראיות משמעותיות נוספות, עומדת עדותו הבלתי מהימנה של הנאשם וכן עדותה הבעייתית של אמו.

152. אשמתו של הנאשם הוכחה במקרה זה מעבר לכל ספק סביר, והוכח מעבר לכל ספק סביר, שהאירועים המיוחסים לנאשם הם חלק משגרת חיים אלימה שהיו מנת חלקה של המתלוננת משנת 2005 ועד שעזבה את הבית בספטמבר 2016.

153. לאור זאת, אני מרשיעה את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום, וכן בעבירה נוספת של תקיפת בת זוג, שעובדותיה הוכחו בפניי במהלך המשפט והנאשם התגונן מפניה.

ניתנה היום, ז' תמוז תש"פ, 29 יוני 2020, במעמד הצדדים